

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/15 • 09 Nisan 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Güvencesiz
Çalışmaya,**

**geleceksiz
yaşamaya
karşı**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'a etkin hazırlık	3
Direnen işçilerin yolundan	
1 Mayıs'a!	4
Saldırıları meşru/militan	
bir direnişle karşılanmalıdır!	5
Tayyip Erdoğan Washington yolculuğuna	
hazırlanıyor...	6
"Açılım" kirli savaş yöntemleriyle	
sürüyor!	7
Polis "yakaladı"	
boyalı basın yargıladı...	8
Devrimci sınıf mücadelesini	
yükseltelim!	9
BDSP'ye yönelik	
tutuklama terörü protesto edildi	10
Sermaye devleti 5 sınıf devrimcisini	
tutukladı...	11
Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan	
açıklama...	12
Taksim 1 Mayısları'nda	
4. yıla doğru...	13
18 Nisan'da	
Kayseri İşçi Kurultayı'na!	14
İşçi ve emekçi hareketinden...	15
1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a greve, direniş	
yürümek için! / EKİM	16-17
1 Nisan eylemi ve gösterdikleri	18-19
Bir bürokratin ağzından	
dökülen inciler...	20
İTO YK Üyesi Dr. Nazmi Algan'la	
konuştuk...	21-22
Sınav (sömürü) sistemi can alıyor	23
Avrupa'nın en zayıf halkası:	
Yunanistan - Volkan Yaraşır	24-25
Venezüella-Rusya ilişkilerinde	
yeni dönem...	26
Amerikan demokrasisi ile	
katledilen siviller...	27
Anayasa değişiklik paketi ve	
demokratikleşme... - M. Can Yüce	28
Rakamlarla polis devleti	
uygulamaları...	29
Azadiya Welat gazetesi çalışanı	
katledildi!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

İşçi ve emekçiler bahar dönemine sermayenin kölelik dayatmaları ve sosyal yıkım saldırıları altında giriyorlar. TEKEL Direnişi'nin hala etkisini koruduğu bir süreçte önümüzdeki mücadele dönemini kazanmanın yolu bir kez daha 1 Mayıs'ı kazanmaktan geçiyor. Bu çerçevede 1 Mayıs'a sınırlı bir süre kala 6 konfederasyon "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama" kararlarını açıkladılar. Geçmiş yıllardaki 1 Mayıs pratikleri ve TEKEL Direnişi'ndeki icraatları düşünüldüğünde sendikal bürokrasinin, sermaye devletinin baskı ve tehditleri karşısında tok bir tutum almasını beklemek gerçekçi olmayacaktır.

Öte yandan birleşik, kitlesel devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütlenme hedefiyle hazırlıklarını yoğunlaştıran Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşeni devrimci güçler de Taksim 2010 1 Mayıs'ını kitlesel ve devrimci bir tarzda örgütlenme kararlılıklarını kamuoyuna açıkladılar.

1 Mayıs 2010 ve bununla bağlantılı 26 Mayıs "genel eylemi-grevi"ne uzanan bir mücadele hattında başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici ve sol tüm güçlerin omuzlarına büyük sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumluluğun gereklerine uygun politik bir tutum ve pratik bir çaba ortaya konulabilmelidir.

TEKEL Direnişi'yle beraber ivmelenen sınıf hareketine karşı baskı ve zor uygulamaları da eşlik ediyor. TEKEL işçilerinin 1-2 Nisan eylemlerine azgınca saldıran sermaye devleti, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarına hız veriyor. Kürdistan'da sınır bölgelerine yapılan yığınak ve askeri sevkیات önümüzdeki sürecin sertleşeceğine işaret ediyor.

Genel saldırı dalgasının bir diğer yansıması da BDSP'ye yönelik gerçekleştirilen operasyon oldu. Sermaye devletinin Ankara, Samsun ve Bursa'da gerçekleştirdiği eşzamanlı operasyonları sonucu gözaltına alınan sınıf devrimcileri Onur İnce, Hızlan Erpak, Özgür Karagöl, Can Kızıltan ve Emre Azapçı'yı tutuklanarak Sincan F Tipi Cezaevi'ne gönderildi.

Komünistler kararlı ve soluklu bir siyasal mücadele ile saldırıyı püskürtmek için seferber oldular/olacaklardır. Bu anlamda, saldırıya uğrayan her mevsimin sahiplenilmesi oldukça önemlidir. Bunun ilk örnekleri çeşitli illerin merkezlerinde ilerici ve devrimci güçlerin de destek verdiği eylemlerle ortaya konmuştur.

Ancak bu sahiplenmenin yeterli olmadığı da açıktır. Kimi reformist sol çevreler, bırakalım bu saldırı karşısında sahiplenmeyi, polis terörü sonucu haksız ve keyfi bir biçimde gözaltına alınıp tutuklanan sınıf devrimcileri ile ilgili gelişmeleri kendi basınından yansıtmayı bile gerekli görmediler. Zira onlar "metanetli" konularda hep devrimcilere uzak durmuşlardır. Alaattin Karadağ cinayetinde takındıklarına benzer bir tavırla, BDSP'ye yönelik gözaltı ve tutuklama saldırısını görmezden gelmeleri, yayınlarında (günlük sitelerinde) bu konuyla ilgili hiçbir gelişmeye yer vermemiş olmaları kabul edilemez bir durumdur ve içinde buldukları vahim tabloyu gözler önüne sermektedir. Bu tutumları hiçbir biçimde şaşırıcı değildir. Sınıf devrimcileri düzenin faşist baskı ve terörü karşısında sessiz kalan bu çevrelerin tutumlarını hiçbir biçimde unutmayacaktır.

Bu yılın 1 Mayıs'ına emeğin baharını kazanma hedefiyle yürüyen komünistler, önlerine dikilen her türlü engeli devrimci siyasal faaliyeti büyüterek yanıt vereceklerdir. Tutuklu sınıf devrimcileriyle dayanışmayı yükseltmek aynı zamanda devrimci siyasal faaliyete yönelik saldırılara karşı tutum almak anlamına gelmektedir.

Bu saldırılara karşı en büyük yanıt ise, TEKEL Direnişi'nin yaktığı ateşi yeni döneme taşımanın sorumluluğuyla hareket etmek, 1 Mayıs ve 26 Mayıs eylemlerine etkin bir faaliyet örgütlenerek verilebilir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti
değerlendirmeleri-3

Parti
değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/15 * 09 Nisan 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

1 Mayıs'a etkin hazırlık

Bu yılın 1 Mayıs'ına emeğin baharını kazanmak hedefiyle hazırlanıyoruz. TEKEL işçilerinin yaptıkları direniş ateşi sınıf hareketini yeni bir dönemin eşiğine taşımanın olanaklarını artırmış bulunuyor. Eğer doğru bir biçimde değerlendirilebilirse, önümüzdeki dönem, rüzgârın işçi sınıfından yana eseceği, saflarının toparlanacağı ve mücadelenin ileriye taşınabileceği bir dönem olabilecektir.

Bu süreç elbette basitçe 1 Mayıs'ın kazanılması ve buradan alınan güçle 26 Mayıs eyleminin başarılı bir genel grev olarak örgütlenmesine indirgenemez. Yeni bir dönem denildiğinde anlaşılması gereken, işçi sınıfının siyasal sınıf bilinci kazanması, fabrikalardan işkolu ve ülke düzeyine kadar çeşitli kademelerde örgütlülüklerini oluşturması, militan mücadele düzeyini yükseltmesidir. Tüm bu açılardan düzenden, düzenin işçi sınıfı içerisindeki uzantılarından bağımsızlaşması, giderek düzeni ve kurumlarını karşısına alacak biçimde mevzilenmesidir. Bu doğrultuda aldığımız mesafe ölçüsünde "1 Mayıs ve 26 Mayıs'ı kazandık" diyebileceğiz.

Sermaye sınıfı ve uşaklarının TEKEL korkusunun gerisinde bu yönde ortaya çıkmış kazanımlar bulunmaktadır. Düzenin işçi sınıfının önüne koyduğu fiziki ve moral sınırları zorlayan, kararlılıkla militan mücadele ruhunu yükselten TEKEL işçileri, dağınık durumdaki işçi ve emekçilere örnek olmuştur. Bu nedenle TEKEL direnişini bitirmek için ellerinden geleni yaptılar, 1 Nisan eylemine engel olmak için tüm güçlerini seferber ettiler.

Eğer TEKEL işçileri de dahil ileri ve öncü unsurlar önümüzdeki süreçte daha örgütlü ve kararlı biçimde yürüyebilirlerse, gerideki sınıf kesimlerinin toparlanması kolaylaşacaktır. 1 Mayıs ve 26 Mayıs genel grevi, sürecin bu yönlü gelişimini sağlayabilecek olanakları barındırmaktadır. Bu mücadele günleri fabrika ve işyeri düzeyinde işçilerin sınıf bilincinin gelişmesini ve açtığı mücadele kanalları ile kendilerini ifade etmelerini kolaylaştıracak ve tek tek mevzi mücadelelere ivme katacaktır.

Elbette bu süreç ancak bilinçli ve sistematik bir devrimci çalışmanın varlığı koşullarında istenen yönde gelişebilir. Aksi halde, anlamlı birtakım girişimler ve ileri çıkışlar yaşansa da, bunların kararlı ve giderek örgütlü bir karakter kazanması olanaklı olmayacaktır. Dolayısıyla, süreç boyunca yürütülecek devrimci sınıf çalışması büyük bir önem kazanmaktadır.

Bu çerçevede devrimci sınıf çalışması ve bu çalışmanın 1 Mayıs hazırlıklarıyla bağlantılı görev alanları üzerinde duracağız.

Yaygın ve yoğun bir ajitasyon çalışması

Bu dönemde yürütülecek ajitasyonun içeriğini doğal olarak sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçileri 1 Mayıs'a ve 26 Mayıs genel grevine çağırarak oluşturacaktır. Hem bu mücadele günlerini en geniş kesimlere duyuracak, hem de işçi ve emekçileri mücadele alanlarına çıkartmayı hedefleyeceğiz. Bunun için sözümüzü en etkili ve en dolaysız biçimde söylemeyi başarmak durumundayız.

Ajitasyon çalışmasının etkinliği onun yaygın ve yoğun biçimde örgütlenmesine bağlıdır. Söylenecek sözün sınıfın en geniş kesimlerine ulaştırılması, işçilere farklı alan ve mekanlar (fabrikasında, mahallesinde, vb.) üzerinden ulaşılması, ajitasyonumuzun etki gücünü artıracaktır.

Öte yandan, seçilmiş alanlara bir dizi araç ve biçim üzerinden seslenebilmek gerekmektedir. İşçi sınıfının kalbinin attığı fabrikalar doğal olarak çalışmanın yoğunlaştırılacağı alanlardır. Fabrikalarda öncelikli olarak kuşatmamız gerekenler ise öncü rol oynayabilecek işçilerdir. Elbette, işçi sınıfının farklı bölüklerinin birbirlerinden etkilenmeye açık oldukları düşünülürse, kimi durumlarda sonuç almaya en yakın olduğumuz fabrika/işyeri de yoğunlaşma alanı olarak seçilebilir. Önemli olan, sınıf bölükleri arasında etkileşimi gözetmek ve buna uygun olarak harekete geçenin geride duranı uyandırabileceği yaratıcı bir inisiyatif sergileyebilmektir.

Merkezi bildiri ve afiş gibi materyaller ile özgün sorunlardan hareketle hazırlanmış yerel materyalleri kullanmanın yanısıra alanlara değişik biçimlerle seslenmeyi de başarabilmeliyiz. Sesli ajitasyondan görsel açıdan çarpıcı bir biçimde hazırlanmış duvar gazetelerine ve sanatsal etkinliklere kadar...

Eylemli bir süreci örgütlemeliyiz!

1 Mayıs ve 26 Mayıs genel grevine hazırlanmak, aynı zamanda, işçi sınıfı ve emekçileri en ileri olanlarından başlayarak eylemli mücadeleye çekmek, mücadele içerisinde eğitmek anlamına gelmektedir. Böyle bir süreç yaşanmadan, öncü kesimler bu doğrultuda harekete geçirilerek ilerletilmeden, merkezi eylem günlerinin başarıyla örgütlenmesi mümkün değildir. Elbette bu tür bir eğitim bugünden yarına tamamlanamaz. Önemli olan önümüze çıkan her imkanı bu bakışla değerlendirebilmektir.

Öncelikle değerlendirilmesi gereken, değişik işçi bölüklerinin yaptıkları eylem ve direnişlerdir. Bu eylem ve direnişleri bizzat örgütlemeye çalışmalı, eyleme geçmiş sınıf bölüklerinin yanında olmalı ve eylemlerine yön vermeli, bulunduğumuz tüm alanlarda bu eylemlere katılımı örgütlemeliyiz.

TEKEL işçilerinin buldukları illerde yapılacak

eylemlere katılımı örgütlemenin yanısıra mücadelelerini sanayi havzalarına taşımaya da hedeflemeliyiz.

Örgütlenmenin kritik önemi

Sürecin en kritik ayağı ise örgütlenme çalışmasıdır. Ajitasyon çalışması ve eylemlilik süreci sınıfın örgütlenme düzeyini geliştirmeye hizmet etmek durumundadır. Ajitasyonun hedefi duyarlılıklarını artırmak ve eyleme geçirmektir. Ancak duyarlılığın eylemle birleşmesi, her şeyden önce örgütlü bir duruşu gerektirir. Ajitasyonla uyarılan duyarlılığın bilince, harekete geçme isteğinin eyleme dönüşmesi için bir örgütsel temel şarttır. Örgütlenmede mesafe alındığı ölçüde, hem ajitasyonun gücü artacak hem de eylemli mücadele ivme kazanacaktır.

İşçilerin fabrika temelinde örgütlenmesinin (genel grev-genel direniş komiteleri gibi) yanısıra bölükler arasında ortak mücadele zeminlerinin oluşturulması hedeflenmelidir. Bu, havza, işkolu, bölge ve il düzeyinde işçi ve emekçilerin ileri güçlerinin mücadele görevlerini (somutta 1 Mayıs ve 26 Mayıs genel grevi) yerine getirmek hedefiyle bir araya gelmelerini sağlamak demektir.

Örgütlenmenin bu iki boyutunu bir arada düşünmeli, birinde alınacak mesafenin diğerini güçlendireceğini unutmamalıyız. Burada somut başarının ölçütlerinden biri, sınıfın öncü güçleriyle yapılacak toplantıların sayısı olacaktır. Bu toplantılarda ortada duran mücadele görevlerini anlatarak işçi ve emekçilerin ileri kesimlerini bu görevleri üstlenmeye ikna edeceğiz ve somut bir mücadele programı çıkarmaya çalışacağız. Elbette çıkarılacak sonuçlar katılımcıların omuzlarının gücüne bağlı olacaktır. Ancak önemli olan iş ve sorumluluk üstlenmelerini sağlamaktır. Bir başarılabilirdiğinde, mesafe almak kolaylaşacaktır.

Sermayenin karanlığından emeğin baharına...

Direnen işçilerin yolundan 1 Mayıs'a!

İşçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor!

Her 1 Mayıs'ta dünyanın dört köşesinde milyonlarca işçi ve emekçi alanlara çıkıyor. Dil, din, ırk vb. tüm ayrımlar ortadan kalkıyor. Bütün 1 Mayıs alanlarında mücadelenin ortak dili konuşuluyor. Dünyanın bütün alanları aynı renge boyanıyor, bütün ülkelerde işçi sınıfının enternasyonal kızıl bayrağı dalgalanıyor.

İşte bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçilerin her birleşme girişiminin karşısına zorbalık ve düzenbazlıkla çıkanlar, 1 Mayıs gibi dünyanın bütün işçi ve emekçilerinin elele verdiği bir günün düşüncesinden bile korkuyorlar. 1 Mayıs'ı gözden düşürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yetmiyor içini boşaltmaya uğraşıyorlar. Bu da bir sonuç vermeyince, yasaklar koyup zorbalığa başvuruyorlar.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, 1 Mayıs ruhu onyıllardır yaşamaya devam ediyor. Çünkü sömürü ve kölelik düzeni varoldukça işçi sınıfı ve emekçilerin birliğe, mücadeleye ve dayanışmaya su ve ekmek kadar ihtiyacı var.

Kardeşler!

Bu ihtiyaç yaşadığımız şu günlerde son derece hayati bir hale gelmiştir. Çünkü emperyalist-kapitalist düzenin kriz batağı alabildiğine derinleşmiş bulunuyor. Faturası ise işçi ve emekçilere ödetiliyor. İşsizlik kitleselleşiyor, milyonlarca insan açlık ve yoksulluğun pençesine atılıyor, en temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşılama olanağından yoksun bırakılıyor. Milyarlarca insan yeterli beslenme, sağlıklı içme suyu, sağlık konut olanağından, eğitim ve sağlık hakkından yoksunken, bu sayı her geçen gün katlanıyor.

Böylece milyarlarca insana yaşama hakkı tanınmazken, dünyaya hükmeden asalaklar krizi fırsata çeviriyorlar. Tüm dünyada servet ve sefalet kutuplaşması derinleşiyor. Sefalet ve açlık dalga dalga yayılırken, asalak burjuvalar zenginliklerine zenginlik katıyorlar.

Ülkemizde de durum aynıdır. İşsizlik ve yoksulluk tüm bir toplumu kasıp kavururken, sayıları birkaç yüzü geçmeyen asalaklar servetlerini katlamaktadırlar.

Burjuvazinin serveti işçinin açlığı ve sefaletidir, kanı ve canıdır. Öyle ki, fabrikalar, ocaklar, makinalar işçi öğütmeindedir.

Kardeşler!

Böylesine büyük haksızlıklar ve eşitsizlikler, böylesine büyük acılar üzerine kurulu olan bir düzen baskı ve terör olmadan ayakta kalamaz.

Bu nedenle, sefaletin artmasına paralel olarak faşist devlet aygıtı tahkim ediliyor, baskı ve terör tırmandırılıyor. Birkaç yıl öncesine göre çok daha koyu bir baskı rejimi altında yaşıyoruz. Yüzbinlerce işçi ve emekçi sokağa atılırken, polis ordusu takviye ediliyor. Parasız eğitim ve sağlık gibi haklar gasp edilirken, silahlanmaya daha büyük kaynaklar ayrılıyor. Milyonlarca insan sağlıklı içme suyundan yoksunken, en ücra kasabalar dahi güvenlik kameralarıyla donatılıyor.

Tüm bu baskı ve terör ortamına rağmen hak arayanların üzerine polis copu, bombası, yetmediğinde ise kurşunlarla gidiliyor. TEKEK işçisine kışın ayazında neler yapıldığını, düzene karşı mücadele eden devrimci işçilerin sokak ortasında nasıl infaz

edildiğini biliyoruz.

Kardeşler!

Neresinden bakarsak bakalım, burjuvazinin ve devletin koyu karanlığı altında yaşıyoruz. Ancak umutsuz değiliz. Baskı ve zorbalığın karanlığına rağmen, dünyada ve yaşadığımız topraklarda mücadele ateşleri yanıyor. İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar engelleri aşıyor mücadele alanlarına çıkıyorlar.

TEKEK işçileri kışın ayazında direnişin yolunu tutarak küllenmeye yüz yutan mücadele ateşini yeniden alevlendirdiler. Sömürü ve köleliğin ağır baskısı altında bunalan milyonlara umut oldular, çıkış yolunun nereden geçtiğini gösterdiler.

TEKEK işçileri işte bundan dolayı sermayenin büyük korkusu haline geldiler. Bu nedenle direnişi bitirebilmek için seferber oldular. Ankara'daki direniş mevzisini düşürdüler ama direnişin ateşini söndüremediler. Öyle ki, sendika bürokratları ileri bir tarihte, 26 Mayıs'ta iş bırakma vaadinde bulunmak zorunda kaldılar. Elbette bu sermaye işbirlikçileri eylemin zayıf geçmesi için ellerinden geleni yapacaklar. Ancak yine de bu eylemi bir genel greve dönüştürmek elimizdedir. Bu ise sendika bürokratlarına rağmen tabandan yürütülecek sistematik bir hazırlık demektir. Hedefimiz 26 Mayıs'ı bir **genel grev-genel direnişe** dönüştürmek olmalıdır.

Bu yılın 1 Mayıs'ı bu nedenle de büyük bir önem kazanmıştır. 1 Mayıs'ı kazanmak, genel grev-genel direnişi gerçeğe dönüştürmek için önemli bir adım olacak, TEKEK Direnişi'nin ateşini büyütme anlamına gelecektir. 1 Mayıs'ı kazanmak için kitlesel olarak alanlara akmalı, sömürücü burjuvalara ve uşaklarına karşı kavga sloganlarını tek bir ağızdan haykırmalıyız.

Kardeşler!

1 Mayıs'ı kazanmak aynı zamanda **Taksim**'i kazanmak demektir. Taksim'i kazanmak, sermaye karşısında önemli bir moral ve siyasal bir zafer elde etmek, büyük bir güvenle genel greve yürümek demektir.

Çünkü Taksim sadece bir alan değil, sermaye ile emeğin mücadelesinde çok kritik bir mevzi savaşıdır. Bu mevziyi kazanmak doğrultusunda atılan her adım, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere giydirdiği deli gömleğinin parçalanması, çektiği çizgilerin aşılması demektir.

Bunun için 1 Mayıs'ta Taksim yasağını aşma kararlılığımızı gösterelim. Bu yasağı 1 Mayıs'ın içini boşaltmanın, işçi ve emekçileri bölmenin fırsatı olarak kullananların karşısında duralım. Son üç yılın 1 Mayıs'ında adım adım, baskı ve zora karşı koyarak vardığımız noktadan geri dönmeyelim. Birlik, mücadele ve dayanışma ruhuyla hareket ederek, Taksim'in önüne konulan gerici barikatları aşalım.

Kardeşler!

Düzenin karanlığını yarak bahara varmak için genel grev-genel direnişten başka bir çıkış yolumuz yoktur. Genel grev-genel direnişe yürümek için ise 1 Mayıs'ı kazanmalıyız.

Bu ise ancak topyekûn bir seferberlikle mümkündür. Bu nedenle fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, okullarda komite ve platformlarda yanyana gelmeliyiz. Olabildiğince kitlesel, olabildiğince coşkulu ve olabildiğince güçlü bir 1 Mayıs için tüm güç ve enerjimizle sürece yüklenmeliyiz. 1 Mayıs'ta tek bir yumruk olmalı, sömürücü asalakların tepesine bir balyoz gibi inmeliyiz!

Öyleyse hep birlikte ve omuz omuza alanlara çıkarak;

Sömürüye ve hak gasplarına, geleceksiz yaşamaya ve güvencesiz çalışmaya dur diyelim!

Krizin faturasını ödemeyeceğimizi haykıralım!

Faşist baskı ve teröre karşı barikat olalım!

Baskı ve kölelik altında tutulan Kürt halkının yanında olduğumuzu gösterelim!

Genel grev-genel direniş kararlılığımızı ilan edelim!

Emekçiye hayat hakkı tanımayan kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını yükseltelim!

1 Mayıs'ı kazanarak emeğin baharına yürüyelim!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Sermaye iktidarı, sosyal yıkım programını devlet terörünü yoğunlaştırarak uyguluyor...

Saldırıları meşru/militan bir direnişle karşılanmalıdır!

AKP şefleri ile hükümetin borazanlığını yapan dinci-gerici sermaye medyasının kaleşörleri, son dönemde “demokratik açılım”, “anayasanın demokratikleştirilmesi”, “rejimin askeri vesayetten kurtarılıp demokratik bir temele oturtulması” gibi söylemleri dillerinden düşürmez oldular. Oysa hükümetin “demokratikleşme” söylemlerine eşlik eden icraatlar, Amerikancı rejimin demokratikleşme yönünde değil, polis devletine doğru yol aldığı kanıtlar niteliktedir.

Polise sokak ortasında cinayet işleme “özgürlüğü” veren yasalar çıkaran AKP hükümeti, işkence ve cinayetlerdeki artışı görmezden gelmekle kalmıyor, bu suçlardan yargılanan işkenceci katilleri, cüppeli görevliler eliyle “aklıyor”.

Hak arama mücadelesi yükselten işçi sınıfı ile emekçilerin sıradan demokratik eylemlerinin bile azgın polis terörüne maruz kalması, sermaye iktidarının hangi istikamette ilerlediğini gözler önüne seriyor.

Amerikancı rejimin kabusuna dönüşen bir direniş örgütleyen TEKEL işçilerine kinle saldıran kolluk kuvvetleri, 1 Nisan eylemini önleyebilmek için Ankara’da fiili sıkıyönetim uyguladı. Kolluk kuvvetleri, TEKEL işçileri ve onlara destek veren ilerici-devrimci güçlere iki gün boyunca gaz bombaları, biber gazı ve boyalı tazyikli su ile saldırdı. Polis terörünü, TEKEL işçilerini hedef alan sözlü saldırı ile destekleyen Tayyip Erdoğan’ın bu tutumu, dinci-gerici AKP hükümeti ile destekçilerinin, emekçilerin kullanabileceği sıradan demokratik haklara bile tahammül etmediklerini bir kez daha kanıtladı. Elbette bu saldırgan politikadan kamu emekçileri ile öğrenci gençlik de payını almaktadır.

Polis terörü ve Tayyip Erdoğan’ın pervasız saldırıları yetersiz kalmış olmalı ki, Ankara savcılığı da harekete geçti. 123 TEKEL işçisi hakkında dava açmaya hazırlanan cüppeli sermaye uşakları, Tek Gıda-İş Sendikası’nın bazı yöneticileri hakkında da dava açacaklarını ilan ettiler.

Washington’dan destek alarak “Kürt açılımı” başlatan rejimin icra kolu AKP hükümeti, bu konuda bir arpa boyu yol almayı başaramadı. Kürt hareketinin uzlaşmacı/teslimiyetçi öneriler getirmesine rağmen savaşı tırmandırma siyasetini sürdüren devlet, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özemlerini silah zoruyla bastırma politikasını sürdürüyor. Söylemlere değil de, icraatlara bakıldığında, ırkçı-inkarcı zihniyette kayda değer tek bir değişikliğe rastlamak mümkün değil.

ABD hizmetinde etkin taşeronluğa soyunan sermaye devleti, bu uğursuz misyonu yerine getirebilmesi için bile, Kürt sorunu konusunda gereken adımları atamıyor. Dağların bombalanması, sınırın kuşatma altında tutulması, çeşitli bölgelerde askeri yığınak yapılması, devletin savaşı tırmandırma politikasındaki ısrarının göstergeleridir.

Sömürü ve kölelik zincirlerini kalınlaştıran bir programın fütursuzca uygulanmasını isteyen işbirlikçi burjuvazi ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin en büyük korkusu, işçi sınıfı ile emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir. Hareketli olan sınıf bölüklerinin sermaye saldırılarına karşı direnmesi bu

koruyucu depreştirirken, TEKEL işçilerinin kararlı direnişi, egemenlerin korkularını arttırdı.

Sermaye devletinin giderek saldırganlaşması, işçi sınıfı ve emekçilerde hissedilen mücadele arayışının önünü kesmeyi hedefliyor. Bu durumda devletin başvurduğu temel taktiklerden biri, emekçilerle öncülerin mücadele içinde buluşmasını engellemektir. Polisin devrimcileri hedef alan saldırılarının bu dönemlerde şiddetlenmesi, emekçileri öncüsüzleştirme politikasının bir parçasıdır.

1 Nisan eylemine hazırlanan sınıf devrimcilerinin sermaye devletinin baskın, gözetli ve tutuklama terörüyle karşı karşıya kalmasının bir nedeni de, farklı boyutlarda devam eden TEKEL Direnişi’ne öncü müdahaleyi önlemektir. BDSP’yi hedef alan bu pervasız saldırı, sermaye devletinin öncü müdahaleleri önlemek için kendi yasalarını ayaklar altına almaktan kaçınmayacağını bir kez daha kanıtlamıştır. Zira üniformalı olsun cüppeli olsun rejimin tetikçileri için önemli olan yasalar değil, işçi ve emekçilerin sömürü ve köleliğe karşı yükselttikleri mücadelenin bastırılması, olmuyorsa kontrol altına alınmasıdır.

Büyük sermaye-AKP işbirliği ile hazırlanan

program, sosyal yıkım saldırılarını daha da derinleştirmeyi hedefliyor. Yani egemenler işsizlik, kural dışı çalışma ve örgütsüzlük dayatıyorlar. Mücadele arayışının TEKEL Direnişi’nin de etkisiyle belirginleştiği bir dönemde şiddetlenecek bu saldırıların, sınıfın belli bölükleri tarafından direnişle karşılanma ihtimali yüksek görünüyor. Sermaye devletinin giderek saldırganlaşması, bu olgunun farkında olmasından kaynaklanıyor. Aksi halde “demokratikleşme” söyleminin dillerden düşürülmediği bir dönemde devlet terörünü azdırmak için bir neden olmazdı.

1 Mayıs’ın öngünlerinde belirginleşmeye başlayan bu süreç, devrimci öncüyü hedef alan saldırıların yaygınlaşmasını da beraberinde getirecektir. Sınıf devrimcilerinin maruz kaldığı saldırıyı, devletin bu yönde attığı ilk adım olarak değerlendirmek gerekiyor.

AKP hükümeti eliyle yürütülen bu saldırıların etkisini sınırlamanın bir yolu devrimci mevzileri direnerek savunmaksa, bir diğer yolu sınıfın öncü kuşağıyla birleşme çabasını yoğunlaştırmaktan, grev, direniş ve sınıfın diğer eylemlerine daha etkili daha yaratıcı tarzda öncü müdahalelerde bulunmaktır.

Tutuklu BDSP’lilerle dayanışmaya

Sermaye devletinin BDSP’ye yönelik 31 Mart günü 4 ilde gerçekleştirdiği operasyonların ardından 20 BDSP ve Ekim Gençliği çalışanı gözaltına alınmıştı. Ankara, Bursa ve Samsun’dan gözaltına alınan sınıf devrimcilerinden 5’i, 3 Nisan günü Ankara Adliyesi’nde çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak cezaevine gönderilmişti.

Sincan 1 No’lu F Tipi Cezaevi’ne gönderilen sınıf devrimcileri 2 ayrı koğuşa yerleştirildi.

Onur İnce, Hızlan Erpak, Can Kızıltan F1 A12 34 koğuşunda kalırken, Özgür Karagöl ve Emre Azapçı ise F1 A12 35 koğuşunda bulunuyor.

BDSP’li tutsakların aileleriyle ve avukatlarıyla yaptıkları görüşmelerde sağlık durumlarının iyi olduğu öğrenildi.

Sınıf devrimcileriyle dayanışma amacıyla kullanılacak iletişim adresleri aşağıdadır:

Onur İnce, Hızlan Erpak, Can Kızıltan

F1-A12-34 koğuşu

Sincan 1 No’lu F Tipi Cezaevi / Ankara

Özgür Karagöl ve Emre Azapçı

F1-A12-35 koğuşu

Sincan 1 No’lu F Tipi Cezaevi / Ankara

Tayyip Erdoğan Washington yolculuğuna hazırlanıyor...

Emperyalistlere kafa tutmak sermaye siyasetçilerinin harcı değildir!

Uluorta iddialı sözler edip kısa süre sonra bunları yutmak, sermaye adına siyaset yapan zevatın başına sık gelen alçaltıcı durumlardan biridir. Zira onlar, salt sömürücü sınıflara hizmet ettikleri halde, toplumun tümü adına çalıştıkları yalanını aralıksız bir şekilde tekrarlamak zorundadırlar.

Yağma ve kölelik düzeni kapitalizmin yürütme aygıtını çalıştıran bu yozlaşmış kastın arada bir kendi kendini yalanlamak zorunda kalması, hizmet ettiği kokuşmuş düzenin yapısal sorunlarından kaynaklanır. Yoksa en soysuzlaşmış olanının bile, toplum nezdinde ahlaki yönden cüceleşmeye hevesli olduğu söylenemez.

Vurgulamak gerekiyor ki, düzenin diğer kurumlarının icraatları da aynı zihniyetle sürdürülmektedir. Fakat düzenin kirli işlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda olan siyasi kast, hızla toplumlar nezdinde itibarsızlaşır. Yüklendiği misyon gereği kendi kendisiyle çelişen, herkesin gözü önünde sarf ettiği sözleri yutan, dün söylediğini bugün reddeden, toplumun tepkisiyle karşılaşınca da “sözlerim yanlış anlaşıldı” safatasına sığınarak yalanı yalanla örtmek zorunda kalanlar, çoğu zaman bu kastın mensupları olmaktadır. Bu ise, egemen sınıfların, siyasi figüranlarını neden sık sık buruşturup “siyaset çöplüğü”ne atmak zorunda kaldığını da ortaya koyuyor.

AKP hükümetinin başı, kendini ahlaki yönden cüceleştiren siyasetçi takımı içinde başı çekenlerdendir. Zira “kabadayı” edasıyla ortalıkta dolanan dinci gericiğin şefi, çoğu zaman vazife icabı, bazen de otokontrolünü yitirdiği için, arada bir “iddialı çıkışlar” yapmaktadır. Bu ise alçaltıcı hallere düşme sıklığını arttırıyor; hele de “kabadayılık” emperyalist veya siyonist güçlere karşı yapılmışsa...

Ermeni soykırımı tasarısının ABD Temsilciler Meclisi Dışişlikler Komisyonu’nda kabul edilmesinin ardından esip gürleyen (ama bir türlü yağmayan) Tayyip Erdoğan’ın bir kez daha sarf ettiği iddialı sözleri yutmak zorunda kalacağı bir sır değildi. Zira AKP şefi, salt ABD adına tetikçilik yapan bir rejimin başbakanı değil, aynı zamanda, başbakanlık koltuğuna oturmayı da Washington’daki efendilerine borçlu olan bir sermaye siyasetçisidir. Egemenler arası iktidar çatışmasında da Washington’daki efendilerinden destek alan AKP şefinin, tüm bunlara rağmen ABD’ye “rest çekmesi” inandırıcı olabilir mi?

Olmayacağını, bizzat Tayyip Erdoğan’ın açıklaması kanıtlamış bulunuyor.

AKP hükümeti, öncelikle Ankara’ya çağrılan Washington büyükelçisi Namık Tan’ın ABD’ye gideceğini açıkladı. Washington’da hoşnutlukla karşılanan bu açıklamayı yapan Tayyip Erdoğan, kendisinin de ABD’yi ziyaret edeceğini ilan etti.

Bir gazetecinin “ABD’ye gidecek misiniz?” sorusunu, “Washington’a gideceğim. Görülecek çok şey var... Büyükelçimi de ben gitmeden göndereceğim” şeklinde yanıtlayan Tayyip Erdoğan, savaş baronlarına ettiği biate sadık olduğunu bu vesileyle de kanıtlamış oldu.

Tayyip Erdoğan’ın, 12-13 Nisan tarihlerinde ABD Başkanı Barack Obama’nın gözetiminde yapılacak

“Nükleer Güvenlik Zirvesi”ne katılacağını ilan etmesi, Washington’daki efendileri için sürpriz olmadı. Zaten Ankara’dan yükselen iddialı sözlerin Beyaz Saray nezdinde etkili olmaması, bu sonucun önden beklendiğine işaret ediyor.

Ankara polisi, TEKEL işçileri ve onlara destek veren ilerici-devrimci güçler üzerinde terör estiren Washington’a “müjde”yi veren AKP hükümetinin şefi, aynı anda hem hak arama mücadelesi veren işçilere düşman hem emperyalizme sadık bir hizmetkar olduğunu gözler önüne sermiştir.

Tayyip Erdoğan, elbette her iki tutumu da -işçilere düşmanlık/emperyalizme hizmetkârlık-iliklerine kadar içselleştirmiştir. Ancak bu durum,

herhangi bir burjuva siyasetçisinin tercihinden ötedir. Zira bu davranış, bağımlı kapitalist ülke yöneticilerinin, yani emperyalistler adına tetikçilik yapan rejimlerin şeflerinin karakteristik özelliğini anlatıyor.

Emperyalist güçlere kafa tutmak, sermaye adına siyaset yapan zevatın harcı değildir. Kimi zaman “kabadayılık” yapar gibi görünseler de, böyleleri tetikçilikten vazgeçemezler. Kokuşmuş düzenlerinin dış dayanağı emperyalist güçler olduğu için, bu zevatın uşaklık yapmak dışında bir seçenekleri bulunmuyor; halkı aldatmak için sarf ettikleri tüm “iddialı sözler”i yutmak zorunda kalmaları bundandır.

Barış Grubu üyelerine toplam 490 yıl hapis istemi

Abdullah Öcalan’ın çağrısıyla, 19 Ekim 2009 tarihinde Maxmur ve Kandil’den Türkiye’ye giriş yapan “**Barış ve Demokratik Çözüm Grubu**” üyeleri için toplam 490 yıl hapis cezası istendi.

Onbinlere varan bir kitle tarafından karşılandıkları 19 Ekim tarihinden itibaren haklarında bir dizi soruşturma ve dava açılan Barış Grubu üyeleri için yeni bir dava daha başlıyor.

“Demokratik açılım” safatası eşliğinde Kürt hareketine saldıran sermaye devleti, şimdi de Barış Grubu üyelerine yeni “suç”lamalarla dava açmaya hazırlanıyor.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede, Kandil’den gelen 8 ve Maxmur gelen 22 kişi hakkında toplam 490 yıl hapis cezası istendi.

İddianameye göre Kandil’den gelen 8 kişi hakkında “örgüt üyesi olmak” ve “örgüt adına propaganda yapma” suçlamasıyla 20’şer yıl hapis istenirken, Maxmur’dan gelen 26 kişiden yaşları 18’den büyük 22’si hakkında ise “örgüt adına suç işleme” ve “örgüt propagandası yapma” suçlamalarıyla 15’er yıl hapis cezası istendi.

Savcılık iddianamesinin mahkeme tarafından kabul edilmesiyle birlikte Barış Grubu üyeleri için ilk kez toplu olarak dava açılmış olacak.

“Açılım” kirli savaş yöntemleriyle sürüyor!

Sermaye devleti arkasına aldığı uluslararası destekle önümüzdeki dönemde Kürt halkına ve Kürt hareketine yönelik kapsamlı saldırıları hayata geçirmek için harekete geçmiş bulunuyor. Türk ordusunun askeri sevkiyatlarla sınırdaki hareketliliği yoğunlaşmış durumda.

Diğer yandan Kürt hareketini tasfiye amacıyla 10 BDP milletvekiliyle ilgili 16 dokunulmazlık dosyasının Meclis Başkanlığı'na sunulması, *Azadiya Welat* gazetesi Adana çalışanı Metin Alataş'ın ölü bulunması, Türkiye'ye Habur'dan giriş yapan 34 PKK'liden 17'si hakkında dava açılması vb., iflas eden “açılım süreci”ne dizginsiz baskı, terör ve kirli saldırıların eşlik edeceğini gösteriyor.

Kürt halkına dönük imha ve inkâr politikaları çerçevesinde Kürdistan'da on yıllarca yıl kirli savaş sürdürüldü. Kürt halkı onlarca kez kitlesel katliamlara uğradı, binlerce “faili meçhul” cinayet işlendi. Yakılan köyler, tecavüzler, işkenceler, aşağılanmalar, gerilla kıyafetleriyle köylere yapılan baskınlar, yakılan araçlarda kömür olan insanlar, öldürülen köylüler... Sermaye devletinin kirli tarihi Kürt halkına karşı sistematik olarak yürütülen kirli savaş örnekleriyle doludur.

Bu baskı ve zulmün örnekleri bugün de sürüyor. Günlük Kürtçe yayın yapan *Azadiya Welat* gazetesi “örgüt propagandası” iddiasıyla bir aylığa kapatıldı. Gazetenin yazı işleri müdürü 21 yıl hapis cezası aldı. Eski müdür Vedat Kurşun ise 525 yıla kadar hapisle yargılanıyor.

Azadiya Welat gazetesi Adana çalışanı Metin Alataş'ın ölü bulunması ise, kirli savaş yöntemlerine başvurulacağını gösteriyor. 3 Nisan günü gazete dağıtımını yaptığı mahalleden ayrıldıktan sonra kendisinden bir daha haber alınmayan Metin Alataş, bir portakal bahçesinde ağaca asılı halde bulundu. 22 Aralık 2009'da kimlikleri belirsiz sivil giyimli beş kişi, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) İl binası önünde gazete dağıttığı sırada Alataş'ı hastanelik etmişti. Sürekli izlendiğini belirten Alataş, Adana Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunmuş, ancak bir sonuç alınamamıştı.

“Barış ve Demokratik Çözüm Grubu” adı altında Kandil ve Mahmur kamplarından gelerek Türk devlet güçlerine teslim olan ve “etkin pişmanlık” hükümlerinden yararlanan 34 kişiden 17'si hakkında PKK propagandası yapmaktan dava açıldı.

10 BDP milletvekiliyle ilgili 16 dokunulmazlık

dosyası ise (Selahattin Demirtaş'ın 2, Sevahir Bayındır'ın 5, Bengi Yıldız'ın 2, Emine Ayna'nın 3, İbrahim Binici, Hasip Kaplan, Sebahat Tuncel, Özdal Üçer, Hamit Geylani ve Osman Özçelik'in birer dosyası) Meclis Başkanlığı'na sunulmuş durumda.

Öte yandan TSK'nın sınır hattına yönelik sevkiyat aralıksız sürüyor. Geçtiğimiz günlerde 100 araçlık bir konvoy sınır noktasındaki askeri birliklere asker ve mühimmat taşıdı. Ardından gerillanın denetimindeki alanlara yönelik havan ve obüs atışı yapıldı. Aralıklarla devam eden saldırıların Zap bölgesine yöneldiği belirtiliyor. Top atışları sınıra yapılan askeri sevkiyata paralel olarak artıyor. Şırnak'ın Cizre ilçesinde zırhlı birlikler 5 aylık bir aradan sonra araziye çıktılar. Cizre Tank Taburu'na bağlı tankların eğitim sürüşleri yapması dikkat çekiyor.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay, Güney Kürdistan'daki PKK varlığının tasfiyesine ilişkin çalışmaların, Irak'ta yeni hükümetin kurulmasının ardından hızlanacağını vurguladı. Habur'dan gelişleri, toplumu rahatsız eden görüntüler ortaya çıktığı için durdurduklarını belirterek şunları söyledi: “*Ama şimdi özellikle de Irak seçimlerinin sonucu açıklandıktan ve hükümet kurulduktan sonra çalışmamız Kuzey Irak boyutuyla ilgili hızlanacak. Yeni gelişler olacak demeyelim ama Kuzey Irak şu anda masada, ABD'lilerle ve Kuzey Irak Bölgesel Yönetimi'yle uzun görüşmeler yaptık. Ancak herkesin beklediği, Irak'taki seçim sonuçları. İstikrarlı bir hükümet kurulursa süreç daha iyi yürüyecek.*”

“*Mahmur Kampı'nın kapatılmasıyla PKK'nın üst düzey elemanlarının üçüncü bir ülkeye gönderilmesi gibi şeyler de gündeme gelecek mi?*” sorusuna ise, “*Kuzey Irak'taki kamplarla ilgili her şey gündeme gelebilecek*” yanıtını verdi.

Öte yandan, Güney Kürdistan yönetimi Peşmerge Bakanlığı Sözcüsü Cabbar Yaver, sınır bölgesinde Türk ordusunun hareketliliğinin arttığına yönelik haberlere ilişkin yaptığı açıklamada, bunun PKK'nin eylem ve faaliyetinin engellenmesine dönük olduğunu söyledi. Eski Güney Kürdistan Başbakanı Neçirvan Barzani'nin 30 Mart'ta İstanbul'da yaptığı, “*Türkiye'nin emniyetini kendi emniyetimiz gibi önemsiyoruz. Toprağımızın kimseye karşı kullanılmasına izin vermeyeceğiz*” açıklamasıyla paralellik arzeden bu sözler, sınırdaki askeri yığınak ve çatışmalardan herhangi bir rahatsızlık duyulmadığını anlatıyor.

Tüm bu yaşananlar gösteriyor ki, bugün çözüm olarak sunulan “Kürt açılımı”, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerine yanıt vermek bir yana, onu tümüyle boğmaya yöneliktir. Bunun, Kürt sorununun çözümüyle, Kürt halkının ulusal özgürlük taleplerinin karşılanmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur. Sömürgeci sermaye devletinin amacı Kürt sorununu çözmek değil, Kürt hareketini silahsızlandırıp teslim almaktır. Böylece, Kürt halkının ulusal özgürlük umudunu bitirerek direnişçi kimliğini kırabilmektedir.

Bugün “açılım”ın imhaya dayalı tasfiyeci karakteri daha iyi görülmektedir. Sömürgeci sermaye devletinin imhacı ve inkârcı politikaları bir kez daha günyüzüne çıkmış, “açılım süreci” tam bir tıkanma noktasına gelmiştir. “Açılım” ve “demokratik anayasa” söylemleri eşliğinde Kürt halkı üzerindeki baskı ve terör yoğunlaştırılmaktadır.

“Açılım” politikası ilan edildiğinde, birtakım kısıntı düzeyinde değişiklikler öngörülüyor, Kürt halkının hiçbir temel talebinin karşılanmayacağı açıkça dile getiriliyordu. Sermaye devleti, ABD, Irak ve Güney Kürdistan yönetimleriyle kapalı kapılar ardında yapılan anlaşmalar yoluyla Kürt hareketini tasfiye etmeyi hedefliyordu. Birkaç kısıntı ile Kürt hareketinin tasfiye edilebileceği ve Kürt halkının yatıştırılabileceği hayalleri kuruluyordu. Fakat bu hayal Kürt halkının direnişine çarparak suya düştü.

Kürt halkının sergilediği direnme kararlılığı, toplumsal çelişkilerin de beslediği büyük bir potansiyel devrimci enerjinin varlığına işaret ediyor. Kürt halkının son derece haklı ve meşru olan ulusal özgürlük ve eşitlik talepleri, tüm zulüm ve zorbalığa rağmen bastırılmıyor. Bu gerçek her fırsatta kendini açığa vuruyor. Kürt halkına yönelik saldırıların boyutlanmasının gerisinde de bu gerçek duruyor.

Artık “açılımın devam ettiği” yönündeki açıklamaların Kürt halkı için herhangi bir inandırıcılığı kalmamıştır. Kürt halkının son derece meşru ve haklı olan talepleri orta yerde durmaktadır. Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkının tanınması, her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son verilmesi, tüm dillere tam hak eşitliği sağlanması ve anadilinde eğitim hakkının tanınması vb. talepler karşılanmadan, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı bir çözümü sağlanamaz. Bundan dolayı da, gerçek çözüm yolunun bu düzenin içine sığan bir mücadeleyle açılması mümkün değildir.

Polis “yakaladı” boyalı basın yargıladı...

Rotatifler ve antenler düzene hizmet ediyor!

Bundan 4 ay kadar önce devrimci işçi Alaattin Karadağ polis tarafından yaralı halde yakalanmış ve bulunduğu yerde yakın mesafeden ateş edilerek infaz edilmişti. Karadağ'ın katledilmesiyle polisin işlediği cinayetlere bir yenisi daha eklenmişti.

Cinayetin ardından basına demeç veren polis şefleri ve vali ise yaşanan katliamı meşrulaştırmak için bildik “terörist” edebiyatına sığındı. Yüzlerce kez oynanan senaryolar bir kez daha devreye sokuldu ve işlenen polis cinayeti, polis için kahramanlık destanına dönüştürülmeye çalışıldı. Bu senaryonun hayata geçirilmesinde en önemli rol ise sermayenin boyalı basınına aitti. Liberal islamcısından ulusalcısına medyanın tüm satılmış gazeteleri ağız birliği yaparak polisi aklama ve infazı onaylama yarışına girdiler.

Karadağ cinayetinin ardından basına servis edilen haberler sorgusuz-sualsiz, hatta daha da trajik hale getirilerek sayfalara ve ekrana taşındı. Bugüne kadar sıradan polis cinayetlerine karşı duyarlılık gösteren liberal çizgideki yayımlar dahi katledilen kişi komünist olduğunda birden çark ederek sayfalarını polisin bilgilerine dayanarak oluşturulan safsatalar ile doldurdular. Süreç boyunca Karadağ'ın Ölüm Orucu Gazisi olması, “aranıyor olması”, “yasa dışı örgüt” mensubu olması ve hatta geçmişte Sezer affı ile serbest kalması türlü biçimlerde ısıtılıp ısıtılıp okura sunuldu. Özgün yanlarına rağmen tüm haberlerin hizmet ettiği ortak amaç polisin bir “suçluyu” ya da onların jargonuyla “terörist”i haklı biçimde öldürmesiydi.

Karadağ'ı katledenler, onu sahiplenenlerin peşinde!

Karadağ'ın sokak ortasında infazının ardından 4 ay geçti. 4 ay zarfında ilerici ve devrimci güçler Alaattin Karadağ'ın katledilmesini protesto etmek için çeşitli kampanyalar ve eylemler örgütlediler. Kkonuya dair basın açıklamaları yapıldı, imzalar toplandı. Ancak cinayete ve polis terörüne karşı çıkmanın yine polis terörüne maruz kalmak anlamına geldiği çok geçmeden görüldü. Karadağ'ı katleden devlet belli ki kendisinden hesap sorulmasına ve Karadağ'a sahip çıkılmasına tahammül gösteremiyordu.

Ankara, İzmir, Bursa ve Samsun'da eşzamanlı yapılan ev baskınlarında 18 devrimci gözaltına alındı. Yapılan operasyonlarda öne çıkan gerekçe ise Alaattin Karadağ'ı anmak ve polis cinayetini protesto eden basın açıklamalarına katılmaktı. Basın açıklaması yapmayı suç kabul eden ve bunu operasyona dayanak yapan sermaye devleti tıpkı katliamda olduğu gibi yine burjuva basını bir numaralı müttefiği olarak yanından ayırmadı. Basına servis edilen haberler henüz dava bile açılmamışken kararın çoktan verildiğini gösteriyordu.

31 Mart sabahı polis operasyonu henüz yeni tamamlanmış ve İzmir'de gözaltına alınanlar Bozyaka'da bulunan emniyet müdürlüğüne götürülmüşken TMSŞ polisleri ajanslara ve özellikle yerel basına operasyona dair bilgi verdiler. Basına servis edilen haber bir grup “terörist”in eylem hazırlığındayken yakalandığı yönündeydi. Ortada basın açıklamasına katılmak dışında bir “delil” bulunmayan operasyonun haberi böylece basında

TMSŞ'nin verdiği bilgiler doğrultusunda, gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmayan biçimde yer aldı.

Polis “yakaladı” boyalı basın yargıladı!

Polisin verdiği bilgileri kendilerine göre yorumlayan ajanslar ve özellikle İzmir yerelinde yayın yapan *Yeni Asır* üç gün boyunca gerek gazetelerinde, gerekse televizyon kanallarında konuyu ele aldı. Haberlerin ortak özelliği gözaltına alınan herkesin peşinen “suçlu” ilan edilmesi oldu. Terör histerisini körüklemek amacıyla “terörist” yaftası yapıştırılan 10 kişinin adliye görüntülerinin de eklendiği haberler, henüz açılmamış mahkemenin sonucunu polisin verdiği tek yanlı bilgiler ile kolayca ilan ederek hem basın etiğini, hem de yargı sürecini etkilememe ilkesini bir kez daha yıktı.

Örneğin *Hürriyet* gazetesinde Taylan Yıldırım-Mustafa Oğuz imzalarıyla yayınlanan ve DHA'yı kaynak gösteren haber “İzmir'de TKİP üyeleri adliyede” başlığı ile yayınlandı. NTVMSNBC ise Anadolu Ajansı'nı kaynak gösteren haberinde “örgütün İzmir sorumlusu M.K'nin (40) de aralarında bulunduğu 10 kişi gözaltına alındı, ev ve buluşma yerlerinde çok sayıda örgütsel doküman ile eylem faaliyetlerinde kullanılmak üzere toplandığı iddia edilen güvenlik güçlerine ve kamu kuruluşlarına ait istihbarat bilgilerinin yer aldığı kayıtlar ele geçirildi” ifadelerine yer vererek adeta mahkemeye gerek olmaksızın “suç”u ve “suçlu”ları ilan etti. *İhlas Haber Ajansı* da polisin verdiği bilgilere dayanarak yansıttığı tek yanlı haberlerinde “silahlı eylem hazırlığı” yapan ve “istihbarat toplayan” “örgüt üyeleri”nin yakalandığını duyurdu.

En ilginçlerinden biri ise İzmir'in yerel gazetesi *Ege'de Son Söz*'ün başlığıydı. Gazete “Faciadan dönülmüş!” başlığı ile duyurduğu haberde yine örgüt sorumlusunu ilan etti ve istihbarat toplayan örgüt üyelerinin sansasyonel eylemler yapacağını söyledi.

Paspas gazete *Zaman* ise Karadağ'ın katledilmesinin ardından attığı başlığın bir benzerini sözde operasyonun haberini yansıtmak için kullandı.

Zaman, Karadağ'ın katlini duyururken onun ölüm oruçları sırasında Sezer tarafından affedildiğini özellikle vurgulamış ve böylece polis cinayetini dahi düzen içi it dalaşına alet etme hesabı yapmıştı. Aynı gazete bu kez de, gözaltına alınan Muharrem Kurşun'un ölüm orucu gazisi olmasını ve sağlık durumu nedeni ile infazının ertelenmesini kullanmaya çalıştı. Gazete haberi “Eski Cumhurbaşkanı Sezer'in affettiği terör zanlısı operasyonda yakalandı” başlığı ile duyurarak fazla söze gerek olmayacak şekilde aşağılık çizgisini ilan etti.

Burjuva medya TMSŞ'yi atarmayacak biçimde dizdiği haberler ile hem kendine “sansasyonel” haberler yaratmaya çalışırken hem de devrimcileri karalamaya ve düzene hizmet rolünü oynamaya çalıştı. Polis komplosuna doğrudan alet olan basın İzmir'de “terörist” olarak yaftaladığı ve fotoğrafları yayınlamak teşhir etmeye çalıştığı devrimcilerin tamamının serbest bırakılmasını ise görmezden gelmek zorunda kaldı. Zira o çoktan “suçlu”ları bulmuş ve yargıyı sonuçlandırmıştı.

Burjuva hukuku da basını da aynı yoldadır!

Kuşkusuz ki hem hukuk hem de basın bugün burjuvazinin elindedir, hatta denilebilir ki bu biçimleriyle kapitalist toplumun temel taşlarındandır. Asalaklar sınıfının istediği gibi biçimlenen hukuk yine asalaklar sınıfının elindeki medyanın propagandaları eşliğinde sömürü düzeninin sürmesine hizmet eder. Ancak tüm bunlara rağmen burjuva yasaları dahi yargıya ve haberciliğe dair belli ilkeler ve hatta kurallar ortaya koymuştur. Burjuva sınırlardaki bir bakış dahi polisin ortaya attığı iddiaların sorgusuzca yayınlanmasını ve açılmamış mahkeme adına karar verilmesini onaylamaz. Oysa kapitalizm her şeyi çürüttüğü gibi kendi yasalarını dahi çürütmüş ve yerine çoktan faşizan uygulamaları devreye sokmuştur.

Faşizmin korkulardan beslendiği bilinir. Burjuva basın da bu korkuların topluma yayılmasının bugün en önemli araçlarındandır. Bu görev ona her konuda yalan söyleme, çarpıtma, “yoktan var, vardan yok etme” yetkisini de vermektedir. Basının yaptığı da kaba bir terör paranoyasını körüklemek için polis ile işbirliği altında devrimcileri hedef göstermek ve toplumsal korkuyu büyütme. En küçük bir hak kısıntısı için dahi mücadele etmeyi “suç” saymak ve bir yandan polis terörü, bir yandan ise karşı devrimci propaganda ile toplum nezdinde karalamaktır.

Nazım'ın fotoğrafını “yüzüne tükürün” dipnotuyla basan *Cumhuriyet* gazetesinden bugüne burjuva basın aynı kudurgan çizgisini hep muhafaza etmiştir. Ancak tüm bu çabaya rağmen devrimciler bu ülkede var olmayı sürdürmüş, tüm zehirli propagandaya rağmen işçi ve emekçiler ne Nazım'ı ne de hakkında türlü karalamalar ortaya konan devrimcileri bağrına basmaktan vazgeçmiştir.

Bugün gerek Alaattin Karadağ, gerekse komplo sonucu gözaltına alınan ve tutuklanan devrimciler için de aynı kirli tezgah devreye sokulmaya çalışılmaktadır. Ancak bu oyun da bozulacak ve devrimci faaliyet dosta-düşmana karşı sürdürülecektir.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Son süreçte sermaye devletinin işçi ve emekçilere dönük ekonomik, sosyal saldırılarının yanısıra faşist terörü de artarak devam etti. Aynı dönemde sermaye devletinin komünistlerin devrimci siyasal faaliyetine yönelik saldırganlığı da ayyuka çıktı. TEKEL Direnişi ile büyüyen işçi sınıfının mücadele dinamizmini bahar aylarına taşıma iddiası ve iradesi ile hareket eden, komünist işçi Alaattin Karadağ'ın sahiplenilmesi ve bu cinayet üzerinden polis terörü ve cinayetlerinin teşhir edilmesine dönük ciddi bir çalışma yürüten sınıf devrimcileri hedef alındı.

Kısa bir süre önce çeşitli illerde BDSP'ye yönelik operasyonlar gerçekleştirildi. Operasyonların gerekçesi olarak sokak ortasında polis tarafından infaz edilen komünist işçi Alaattin Karadağ'ın cenazesine katılma, slogan atma vb. nedenler gösterildi. Sermaye devleti 31 Mart günü BDSP çalışanlarına yönelik 4 ilde gerçekleştirdiği eşzamanlı operasyonların ardından Ankara, Samsun ve Bursa'dan gözaltına alınan sınıf devrimcilerinden Onur İnce, Hızlan Erpak, Özgür Karagöl, Can Kızıltan ve Emre Azapçı 3 Nisan'da Ankara'da çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

Bütünlüğü içerisinde düşünüldüğünde sermayenin bu saldırılarının kendi içerisinde bir mantığı vardır. Zira gerisinde bir sınıf tutumu yatmaktadır. TEKEL işçilerine yönelik saldırılar da bu çerçeveye oturmaktadır. Özelde ise, bu saldırıların nedeni, sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı içinde yılları bulan kesintisiz devrimci faaliyetinin giderek daha fazla işçi ve emekçiyle güçlü bağlar kurmasından duyulan büyük korkudur. Devletin sistematik saldırılarına rağmen yürütülen devrimci siyasal sınıf faaliyeti ve bu ekseninde ortaya konulan kararlılığın her koşul altında korunabilmesi sermaye devletinin rahatsızlığını arttırmaktadır.

Sınıf devrimcilerine dönük bu saldırıların, son dönem yoğunlaşan devlet terörünün yeni bir halkası olduğu açıktır. Yaşanan son saldırıları 1 ve 2 Nisan tarihlerinde TEKEL işçilerine yönelik azgın polis terörünün, "demokratik açılım" safsatası eşliğinde Kürt halkına dönük baskı ve terörün bir parçasıdır. Sermaye devleti, işçi ve emekçilere geleceksizlikten başka bir şey sunamayan kapitalist sömürü düzenini, baskı ve zor ile güvence altına almaya çalışmaktadır.

Komünistlere yönelik saldırılarına hız veren sermaye iktidarı ileride gelişebilecek sosyal hareketlenmeleri öncüsüz ve etkisiz hale getirmenin hesaplarını yapmaktadır. Burjuvazi bu konuda açık bir sınıf bilincine sahiptir. İşte bu noktada yaşanan saldırıları boşa çıkarmak, dahası buradan güçlenerek çıkmak için devrimci siyasal mücadeleyi yükseltmek ve işçi emekçilere maletmek büyük önem taşımaktadır. Genel planda siyasal faaliyetin yaşanan tüm saldırılara rağmen kararlılıkla sürdürülmesi ve sınıf mücadelesinin yükseltilmesi temel bir ihtiyaçtır.

Binlerce TEKEL işçisi, sermayenin başkentinin göbeğinde kurdukları direniş çadırında sabırlı, kararlı bir direniş örneği yarattılar. İtfaiye işçileri, sağlık emekçileri, doktorlar, eczacılar, demiryolu çalışanları bu direniş ve mücadelenin halkaları içinde yer aldılar.

Her türlü direnişin, her türlü mücadelenin mutlaka saldırıyla karşılaşması kuralı, yine değişmedi. Sermaye devleti TEKEL işçilerine, itfaiye işçilerine azgınca saldırdı. Sınıf devrimcileri direnişin parçası

haline geldikçe daha fazla görülüp duyuldukça, saldırılardan payını daha fazla aldılar.

Bu politika, birkaç şehirle, birkaç eylemle veya kimilerinin sandığı gibi sadece belli kesimlerle sınırlı değildir. Bugün, bir mevzi çatışmasına tanık oluyoruz. Sermaye devletinin valisi, polisi, jandarması, mahkemeleri seferber olmuş, bütün şehirleri, meydanları devrimci mücadeleye, işçi ve emekçilere yasaklamaya çalışıyorlar. Başbakan ve bakanlar düzeyinde en üst perdeden ortaya konulan tehdit ve gözdağıyla, her türlü direnişe, mücadeleye bu düzende yer olmadığı döne döne anlatılıyor. Bu saldırı bütün olarak işçi ve emekçilerin mücadele kapasitesini yok etmeye yöneliktir. Sermaye devleti, yasal olarak tanıdığı grev, gösteri gibi hakları bile tanımayan, onları reddeden bir politikayı hakim kılmaya çalışmaktadır.

Faşist sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırganlığı TEKEL Direnişi sırasında ayyuka çıktı. Sermayenin faşist devleti Ankara'da TEKEL işçilerine iki kez arka arkaya şiddetle saldırarak bu süreci başlattı. Grev yasal bir haktır; gösteri yapmak yasal bir haktır. Açlık grevi, dünya halklarının yüzlerce yıldır kabul ettiği meşru bir direnme biçimidir. Ama sermaye devleti bunların varlığına tahammülsüz davrandı. Sermaye devletine karşı devrimci bir içeriği, söylemi olmayan TEKEL işçilerinin direnişini ezmek için başvurulmuş şiddet, sermaye devletinin kendi yasalarını bile hiçe saydığına açık kanıttır.

Komünistlere yönelik polis terörü, yasaklar, işkenceler, tutuklamalar, bunların hepsi sermaye devletinin başvurduğu ve başvurabileceği yöntemlerdir. Sermaye devleti, zamana, zemine göre bunlardan herhangi birini, birkaçını veya hepsini birden kullandı, kullanıyor. Komünistlerin mücadelesi, tüm bu kirli yöntemlere karşı sürer. Bu yöntemler karşısında geri çekilmek, mücadelenin ve örgütlenmenin belli biçimlerini terk etmek, sonu olmayan bir gerilemedir. Komünistler direnme hakkını, onlarca yıllık mücadelenin kazanımları olan hak ve özgürlükleri, her türlü baskı, işkence ve katliama karşı savunmaya devam edeceklerdir.

Elbette, mücadele, aynı zamanda bedel ödemeyi göze almaktır. Ödenen hiçbir bedel boşa gitmemiştir. Bugün hayatın çeşitli alanlarında direnişler, mücadeleler oluyor. Sınıflar mücadelesinin tüm bu biçimlerinde, sınıf devrimcilerinin önderliğinde gelişen direnişlerin, mücadelelerin izlerini görmek

mümkündür. Binlerce işçinin, alın bantlarını takıp açlık grevine ve ölüm orucuna başlaması, büyük direnişten bir esinlenmeyi taşır içinde. Emekçilerin Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in "kabahatimiz varsa merhametli olmamızdır" sözleri karşısında işçilerin gösterdiği tepkide, komünistlerin ve devrimcilerin etkisi yadsınmaz.

Kapitalist krizin her geçen gün artan ekonomik-siyasal ve sosyal tüm yükü işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yüklenmektedir. Toplum günbegün yoksullaşmakta, sosyal sorunlar artmakta, toplumsal yaşamda hoşnutsuzluklar ve öfke giderek yoğunlaşmaktadır. Tüm bu gelişmeler sosyal mücadelelerin önünü açabilecek imkanlar barındırmaktadır. İşte sermaye düzeninin asıl korkusu burada yatmaktadır. Saldırganlığı, toplumu daha sıkı bir biçimde denetleme arzusu bunun içindir ve bunun her zaman ilk hedefi ilericiler, devrimciler ve komünistler olmuştur.

Siyasal faaliyetin kesintisiz sürdürülmesi ile paralel olarak saldırıya uğrayan her mevzinin geniş emekçi kitleler tarafından sahiplenilmesi oldukça önemlidir. Buradan hareketle emekçiler taraflaştırılabilir ve dahası hareket ve eylem içerisine çekilebilir. Zira saldırının hedefinde çoğu zaman işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele mevzileri bulunmaktadır. Sınıf ve emekçi kitleler her zamankinden daha fazla ısrarla bu mevzileri sahiplenmeye çağrılabilir. Bu bilinçle süreci örmek, devrimci faaliyeti hedef alan saldırılara karşı sınıfın gündemleri ekseninde mücadeleyi yükseltmek görevi komünistlerin omuzlarındadır.

Komünistler sermaye devletinin her saldırısı karşısında açık bir bilinçle siyasal görevlerine çok daha sıkı sarılmasını bildiler. Saldırılarından öğrenerek, sınınanarak ve dahası güçlenerek çıkma hedefi ile hareket ettiler. Bu, bugün de böyledir. Bu saldırılar mevzilerimizi pekiştirmekte, dahası öfkemizi büyütülmektedir. Dolayısıyla sermaye devletinin tüm bu saldırganlığı, her seferinde devrimci irade ve kararlılık duvarına çarpacaktır. Komünistler bunun bilinci ile çok daha kararlı ve soluklu bir şekilde devrimci siyasal mücadelenin sorumluluklarını omuzlayacak, yaşanan ablukayı dağıtarak saldırıları boşa çıkaracaktır. Komünistler, işçileri, emekçileri ve gençleri devrimci mücadeleyi omuzlamaya, mevzilere sahip çıkmaya, tutuklu sınıf devrimcileri ile dayanışmayı yükseltmeye çağırılmaya kararlılıkla devam edecektir.

BDSP'ye yönelik tutuklama terörü protesto edildi

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, İstanbul, İzmir, Adana, Kocaeli ve Ankara'da gerçekleştirdiği basın açıklamaları ile 5 sınıf devrimcisinin tutuklanmasını protesto etti.

İstanbul

İstanbul'da Taksim Tramvay Durağı'nda bulunan BDSP'liler "Tutuklu BDSP'liler serbest bırakılsın! Faşist baskı ve terör sökmeyi, sökmeyecek! / BDSP" pankartı ve BDSP flamalarını açtılar.

Basın açıklamasında, BDSP'ye yönelik operasyonun bilançosuna değinilerek 3 Nisan günü Ankara'da çıkarıldıkları mahkeme tarafından 5 sınıf devrimcisinin tutuklandığı hatırlatıldı. Sınıf devrimcilerine dönük bu saldırıların, son dönem yoğunlaşan devlet terörünün yeni bir halkası olduğu söylenen açıklamada, saldırıların 1 ve 2 Nisan tarihlerinde TEKEL işçilerine yönelik azgın polis teröründen ya da "demokratik açılım" safasatası eşliğinde Kürt halkına yönelik yürütülen baskı ve terörden bağımsız olmadığı ifade edildi.

Sermaye devletinin, işçi ve emekçilere geleceksizlikten başka birşey sunamayan kapitalist sömürü düzenini, baskı ve zor ile güvence altına almaya çalıştığı vurgulandı.

Eyleme, EHP de destek verdi.

Ankara

Yüksel Caddesi'nde BDSP tarafından yapılan açıklamaya **Halk Cephesi, Kaldıraç, Alınteri, Devrimci Hareket, DHF** ve **Odak** destek verdi. Yapılan açıklamada sermaye devletinin TEKEL işçileri üzerinde estirdiği terör teşhir edildi. Faşist sermaye iktidarının, BDSP ve TEKEL işçilerine yönelik saldırılarının, sermayenin korkularının bir ürünü olduğu, belirtildi.

Mamak

BDSP akşam saatlerinde ise Mamak Tuzluca'yı' da eylemdeydi. Mamak İşçi Kültür Evi önünde bir araya gelen kitle "Tutuklu BDSP'liler serbest bırakılsın / BDSP" ozaliti açarak Tuzluca'yı Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Tuzluca'yı Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında devlet terörünün yanısıra, TEKEL işçilerine dönük polis terörü teşhir edildi.

Açıklamanın ardından tekrar sloganlarla yürüyüşe geçildi. Ara sokaklarda yapılan yürüyüşte devlet terörünü teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüş, Mamak İşçi Kültür Evi önünde son buldu.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eyleme **Partizan**'ın yanısıra **Halk Cephesi** ve **AKA-DER BDSP** flamalarını taşıyarak katılım sağladı.

Operasyonlardan sonra 3 ayı basın açıklaması gerçekleştirildi. Tutuklama terörünün ardından yapılan bütün açıklamalar yoğun bir polis ablukası ve tacizi altında gerçekleştirildi.

İlerici, devrimci güçlerden protesto

BDSP'lilere dönük gözaltı ve tutuklama terörüyle ilgili Alınteri, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, **Demokratik Haklar Federasyonu**, Devrimci Hareket, **Halk Cephesi**, Kaldıraç, **Proleterce Devrimci Duruş**, **Özgürlük Dergisi** bileşenlerinden oluşan **Ankara**

Direnışteki İşçi-Emekçilerle Dayanışma Platformu 5 Nisan günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen platform bileşenleri "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz / Ankara Direnişteki İşçi - Emekçilerle Dayanışma Platformu" ozalitini açtı.

Açıklamaya platform bileşenlerinin yanısıra direnişteki işçilerden TÜBİTAK direnişçisi **Aynur Çamalan** ve **TEKEL işçileri** de katıldı. **İşçinin Yolu** ve **Odak** da açıklamaya destek verdi.

Basın açıklamasında TEKEL işçilerine ve BDSP çalışanlarına dönük devlet terörü teşhir edildi.

Açıklamada, devletin, toplumun ezilen tüm kesimlerinin örgütlü bir temelde mücadele etmesinden korktuğu ve bunu bastırmak içinde her türlü zoru kullandığı ifade edildi.

Kartal

Kartal BDSP 4 Nisan Pazar günü gerçekleştirdiği eylemle sınıf devrimcilerine yönelik tutuklama terörünü protesto etti.

BDSP'liler sınıf hareketinin TEKEL direnişleriyle ivme kazandığı bugünlerde sınıf devrimcilerine yönelik operasyonların ve tutuklamaların tesadüfi olmadığını belirttiler

Sermaye devleti ve polislinin saldırılarının, sınıf devrimcilerini moral açıdan kırma çabalarının boşa düşmeye mahkum olduğunu ifade eden BDSP'liler 1 Mayıs'a yürüme kararlılığını dile getirdiler.

Kartal Meydanı'nda yapılan eylemde "Faşist terör ve baskı sökmeyi, sökmeyecek! Tutuklu BDSP'liler serbest bırakılsın! BDSP" ozaliti açıldı.

Kocaeli

BDSP'lilerin tutuklanması 7 Nisan günü Kocaeli'de protesto edildi.

Belediye İş Hanı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Baskılar bizi yıldıramaz! Tutuklanan devrimciler serbest bırakılsın!" pankartı açıldı.

Açıklamada, gerçekleştirilen operasyonlar ve BDSP'lilerin tutuklanma süreci hatırlatıldı.

Saldırıların özünde, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine, direnişlerine dönük olduğunun söylendiği açıklamada, sermaye devletinin işçi ve emekçilerin sınıf bilinçlerini kuşanarak mücadeleyi yükseltmesinden büyük bir korku duyduğu belirtildi.

Açıklamaya **ESP, Halk Cephesi, EHP, SDP** de

destek verdi.

Adana

BDSP, Devrimci Proletarya, Emek ve Özgürlük Cephesi ve **ODAK** tarafından 3 Nisan günü İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında, güvencesiz ve kölece çalışma koşullarına hayır diyen TEKEL işçilerini engellemek için binlerce polise talimat verildiği, öte taraftan işçi ve emekçilerin haklı davası için mücadele eden BDSP'lilerin gözaltına alındığı ifade edildi.

BDSP'lilere yönelik operasyonun ayrıntılarına da değinilen açıklamada, Kürt ulusuna ve işçi-emekçilere dönük AKP eliyle hayata geçirilmeye çalışılan baskıların sebebinin sömürü düzenini korumak olduğu söylendi.

Basın açıklamasına **Halk Cephesi** ve **Demokratik Haklar Federasyonu** da destek verdi.

İzmir

BDSP'lilere yönelik saldırılar 3 Nisan günü İzmir kemeraltı girişinde yapılan eylemle protesto edildi. **BDSP** tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasına **Alınteri, DHF, Partizan, Halk Cephesi, EHP, TÖP** ve **İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi** destek verdi.

"Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar, komplolar... Saldırılarına yanıtımız devrimci sınıf faaliyetini yükseltmek olacak! / BDSP" ozalitinin açıldığı eylemde BDSP flamaları taşındı.

İHD İzmir Şube Başkanı **Nezihat Paşa Bayraktar** bir konuşma yaparak hukukun siyasi davrandığını ve bağımsızlaştırılması gerektiğini söyledi. Konuşmaların ardından basın açıklamasına geçildi.

Basın metninde krizin şiddeti arttıkça işçi ve emekçilere yönelik saldırıların tırmandırıldığı belirtilerek sınıf devrimcilerine yönelik saldırının da bundan ayrı düşünülemeyeceği belirtildi. 4 ilde yapılan operasyonların sözde gerekçeleri anlatılarak İzmir'de yaşanan saldırılara ve kurulan komploya değinildi.

Açıklamada burjuva basının operasyonu "Facianın eşğinden dönüldü", "sansasyonel eylem hazırlıklarında", "örgüt üyeleri yakalandı" gibi başlıklarla duyurması da protesto edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Kocaeli - Adana - İzmir

Sermaye devleti 5 sınıf devrimcisini tutukladı...

“Hiçbir baskı ve zor, devrim ve sosyalizm mücadelesini boğamayacak!”

Sermaye devletinin **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** (BDSP) çalışanlarına yönelik 31 Mart günü 4 ilde gerçekleştirdiği eş zamanlı operasyonların ardından, Ankara, Bursa ve Samsun'dan gözaltına alınan sınıf devrimcilerinden 5'i, Ankara'da çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

Ankara'da gözaltına alınan Onur İnce, Hızlan Erpak, Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli, Tolga Çınar, Özgür Karagöl, Bursa'da gözaltına alınan Can Kızıltan ve Samsun'da gözaltına alınan Emre Azapçı, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde 3 gün gözaltında tutulmalarının ardından savcılık sorgusu için 3 Nisan günü Ankara Adliyesi'ne götürüldüler. Sorgulamanın ardından Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli ve Tolga Çınar serbest bırakılırken diğer sınıf devrimcileri tutuklanmaları talebiyle mahkemeye sevk edildi. **Onur İnce, Hızlan Erpak, Özgür Karagöl, Can Kızıltan ve Emre Azapçı** çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak cezaevine gönderildiler.

Son dönemde yoğunlaşan devlet terörünün yeni bir halkası olan bu saldırı nedensiz değildir.

Bu saldırının gerisinde sermaye devletinin devrimci siyasal faaliyetimizden duyduğu açık korku vardır. Bu saldırılar, 1 ve 2 Nisan tarihlerinde TEKEL işçilerine yönelik azgın polis teröründen, “demokratik açılım” safasatası eşliğinde Kürt halkına yönelik yürütülen baskı ve terör saldırılarından bağımsız değildir. Amaç, toplumsal mücadele dinamiklerini ezerek ülkeyi sermaye için dikensiz gül bahçesine dönüştürmektir. Amaç, işçileri, emekçileri ve ezilen halkları teslim alabilmektir.

AKP hükümetinin uyguladığı tüm politikalar, sözcüsü olduğu sermaye sınıfının işçilere, emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere yönelik baskı ve terörünün derinleştirmesinin yolunu düzlemektedir. Sermaye devleti işçi ve emekçilere sosyal yıkım saldırılarıyla geleceksizlik, esneklik ve taşeronlaştırma gibi uygulamalarla ise kölece çalışma koşulları dayatmaktadır. Yüzbinlerce işçi ve emekçiyi, yeni özelleştirmeler kapsamında, TEKEL işçilerine dayatılan 4/C köleliği beklemektedir. Yine milyonlarca işçi ve emekçi, kapitalizmin olmazsa olmazı işsizlik sorunu ile pençeleşmektedir. TEKEL direnişi örneğinin de bir kez daha gösterdiği gibi, düzenin sömürü çarkına çomak sokarak ücretli kölelik düzenine başkaldıranlar ise sermaye devletinin dizginsiz baskı, zor ve terörüne maruz kalmaktadırlar.

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesinin yükselmesinden büyük ve derin bir korku duymaktadır. İşçi ve emekçilere geleceksizlikten başka birşey sunamayan kapitalist sömürü düzenini, baskı ve zor ile güvence altına almaya çalışmaktadır.

İşte sermaye devleti, tam da bu korku yüzünden, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine ve direnişlerine saldırmaktadır.

İşte bu yüzden, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini yok saymakta, imha ve inkar çizgisinde ısrar etmektedir.

İşte bu yüzden, Alaattin Karadağ örneğinde olduğu gibi, sokak ortasında infazlar gerçekleştirerek devrimci kanı akıtmaktadır.

İşte bu yüzden, ilericileri ve devrimcileri gözaltına alarak işkenceden geçirmekte, çeşitli komplolarla onları tutuklayıp cezaevlerine göndermektedir.

Ancak sermaye devletinin bu çabaları nafi değildir! Hiçbir baskı ve zor devrimci siyasal faaliyeti engelleyemeyecek, devrim ve sosyalizm mücadelesini boğamayacaktır.

Çünkü bu türden saldırılarla ilk kez karşılaşmıyoruz. İşçi sınıfını mücadeleye kazanabilmek, milyonların sefaleti üzerine kurulu bu sömürü düzenini yıkabilmek için yıllardır kesintisiz bir faaliyet yürütüyoruz.

Gözaltılara, tutuklamalara, işkencelere ya da katliamlara, bugüne kadar boyun eğmedik, bundan sonra da boyun eğmeyeceğiz. Uğruna nice bedeller

ödediğimiz devrimci sınıf faaliyetimizi, devrim ve sosyalizm mücadelemizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

Ve bizlere azgınca saldıran sermaye düzenini, er ya da geç hak ettiği yere, yani tarihin çöplüğüne göndereceğiz!

**Tutuklu BDSP'liler serbest bırakılsın!
Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!**

**Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

*Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
04.04.2010*

Berlin'de gözaltılar protesto edildi

31 Mart günü gerçekleştirilen operasyonlarla BDSP'lilerin gözaltına alınması ve 1-2 Nisan tarihlerinde Ankara eyleminde TEKEL işçilerine dönük saldırı 3 Nisan günü Berlin'de gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi.

Berlin TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi, her iki saldırıyı da kınamak için bir basın açıklaması örgütledi. Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Berlin'in Kreuzberg semtinde gerçekleştirilen eyleme 60 kişi katıldı.

Açıklamada; TEKEL işçilerinin, 1 Nisan Ankara buluşmasına dönük polis müdahalesi teşhir edildi. Devletin işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimcilere dönük “demokratik açılımının” polis copu, biber gazı, gözaltı ve tutuklamalar olduğu ifade edildi.

BDSP'lilere yönelik operasyonların da hatırlatıldığı açıklamada, 1 Nisan Ankara eylemine dönük yoğun bir faaliyet yürüten BDSP çalışanlarının gözaltına alınmalarının da bu “açılım”dan bağımsız düşünülmemeyeceği vurgulandı.

Ayrıca TEKEL işçileriyle dayanışma eylemlerine katıldıkları için öğrencilerin okullarından, Aynur Çamalan gibi işçilerin de işlerinden atıldığı ifade edildi.

Bununla beraber “açılımın” sınırsız ve kualsız bir emek sömürüsü anlamına geldiği ifade edilerek Türkiye'nin yerli ve yabancı kapitalistlerin kârlarına kâr katacakları bir cennet olarak pazarlandığı söylendi. Almanya Başbakanı Angela Merkel'in Türkiye ziyareti de bu kapsamda değerlendirildi. Merkel'in Türkiye'ye giderek Avrupa ülkeleri adına bu pazardan alacakları pay üzerine pazarlık yaptığı ifade edildi.

Ayrıca BDSP çalışanlarına yapılan saldırıyı kınayan **BİR-KAR temsilcisi** bir konuşma yaparak; sınıf devrimcilerine dönük yapılan saldırının devrimci politik faaliyeti engelleyemeyeceğini vurguladı. Sermayenin saldırıları karşısında tek yumruk ve tek barikat olma çağrısı yaptı.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan açıklama...

Birleşik ve kitlesele bir 1 Mayıs için!

2010 1 Mayısı yaklaşıyor. Bu 1 Mayıs'ı da saldırılar ve baskıların tırmandığı koşullar altında kutlayacağız.

Bölgemizde emperyalist saldırganlığın ve işgallerin yol açtığı katliamlar sürerken, kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen krizinin etkisiyle, egemen sınıflar tarafından milyonlarca işçi ve emekçiye kölelik ve sefalet koşullarının daha pervasızca dayatıldığı; işsizliğin kitlesele boyutlara ulaştığı; güvencesiz çalışmanın, esnekleştirilmenin, işten çıkarmaların yaygınlaştığı; emek-sermaye çelişkinin derinleştiği ve tüm bunlara devletin baskı, yasak, tutuklama, tecrit terörünün eşlik ettiği bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Böylesi bir dönemde tüm bu saldırılara karşı tarihsel ve güncel anlamına uygun birleşik, kitlesele ve devrimci bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi hayati bir önem taşımaktadır.

2010 1 Mayıs'ını aynı zamanda başta TEKEL işçileri olmak üzere, işçi direnişlerinin yükseldiği bir dönemde kutlayacağız. TEKEL işçileri 1 Nisan'da Ankara'ya yürüyerek yeni bir eylemli süreç başlatacaklar. TEKEL direnişinin ruhunu büyütme güncel bir görevdir. TEKEL direnişlerini çoğaltmak, birleştirmek; güvencesizleştirme, özelleştirme, işten çıkarmalar olarak şekillenen emperyalist-kapitalist politikalara karşı mücadeleyi yükseltmek bir görevdir. Sınıf ve emekçi kitlelerine yönelik saldırıları geriletecek olan birleşik ve örgütlü bir mücadeledir.

1 Mayıs 2010, emperyalist-kapitalist sistemin askeri, ekonomik ve kültürel saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmenin ve ileriye taşımının bir adımı olmalıdır.

1 Mayıs 2010, direnişteki işçilerle birlikte, sendikası, sigortası, iş güvencesiz, kölece koşullarda çalışan, iş bulamayan, işten atılan ve yok sayılan en geniş emekçi kesimlerin kitlesele bir şekilde Taksim Meydanı'nı doldurarak sesini duyurduğu mücadele günü olmalıdır.

2010 1 Mayıs'ının nerede yapılacağına dair bir tartışma yoktur. Geline yerde 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının siyasal anlamı ve önemi açıktır. Tartışma, emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelip Taksim 2010 1 Mayıs'ını birlikte en güçlü nasıl örgütleyeceği üzerinedir. Bu sorumluluk hepimizindir. Sendikalar, meslek odaları, DKÖ'ler, siyasi partiler, devrimci güçler kısacası tüm emek güçleri, 2009 1 Mayıs'ından dersler çıkarıp bu sorumluluğun altına girerek, birleşik ve kitlesele bir 1 Mayıs için bir an önce harekete geçmelidir. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, kısaca yaşamın her alanında güçlü bir hazırlık çalışması yürütülmelidir.

Bizler 2010 1 Mayıs'ının sosyal yıkım saldırılarına, işsizliğe, güvencesizliğe, 4/C köleliğine, özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar uygulamalarına, emperyalist saldırganlığa, hapishanelerdeki tecrit uygulamalarına, devlet terörüne, baskı ve yasaklara yanıt olacak bir tarzda tarihsel ve güncel anlamına uygun olarak Taksim'de kutlanması için her türlü çabayı göstereceğimizi deklare ediyoruz.

2010 1 Mayıs'ında, '77 katliamının hesabını sormak için, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son vermek için, birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs'ı Taksim'de birlikte örgütlemek için" tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye ve ortak davranmaya çağırıyoruz.

Devrimci 1 Mayıs Platformu
30 Mart 2010

İstanbul'da birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs çağrısı...

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!"

1 Mayıs'ı sınıfsal özüne ve anlamına uygun kutlamak üzere yola çıkan devrimci kurumların oluşturduğu **Devrimci 1 Mayıs Platformu**, 2010 1 Mayıs'ına ilişkin tavrını basın ve kamuoyu ile paylaştı. 5 Nisan Pazartesi günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında 2010 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanması için her türlü çabanın gösterileceği deklare edilerek, tüm devrimci yapılar, sendika ve kitle örgütlerine ortak mücadele çağrısı yapıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), **Emek ve Özgürlük Cephesi**, Halk Cephesi, **Odak**, Kaldıraç, **Proleterce Devrimci Duruş (PDD)**, Yeni Dünya İçin Çağrı ve **Partizan**'ın bileşeni olduğu platformun açıklamasını Ümit Efe okudu.

Açıklamada, birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs'ın örgütlenmesinin önemi vurgulandı.

2010 1 Mayıs'ının nerede yapılacağına dair bir tartışma olmadığının altının çizildiği açıklamada, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının siyasal anlamı ve öneminin açık olduğu ve asıl tartışmanın, emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelip Taksim 2010 1 Mayıs'ını birlikte en güçlü nasıl örgütleyeceği üzerine olduğu vurgulandı. Bu sorumluluğun altına girerek, birleşik ve kitlesele bir 1 Mayıs için bir an önce harekete geçilerek, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, kısaca yaşamın her alanında güçlü bir hazırlık çalışması yürütülmesi gerektiğine dikkat çekildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Konfederasyonlar "Taksim" dedi

5 Nisan günü Türk-İş'in çağrısıyla Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi'nde 1 Mayıs gündemli bir araya gelen işçi ve memur konfederasyonları 2010 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlayacaklarını açıkladılar. Türk-İş, DİSK, KESK, Hak-İş, Kamu Sen ve Memur-Sen genel başkanlarının katıldığı toplantının ardından açıklama yapan Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, konfederasyonlar adına ortak açıklamayı okudu. 6 konfederasyon olarak 1 Mayıs kutlamalarının ortak yapılması yönünde görüş ve irade birliği içinde olduğunu belirterek 1 Mayıs 2010'u İstanbul'da Taksim Meydanı'nda kutlamaya karar verdiklerini açıkladı. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Türk-İş'in de aralarında bulunduğu çok sayıda sendika ile yaptıkları görüşmeler sonucunda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldıklarını söyledi.

İstanbul Valiliği ile konu hakkında henüz bir görüşme yapmadıklarını belirten Çelebi, konuyla ilgili bir heyetin en kısa zamanda Valilik yetkilileriyle bir araya geleceğini belirtti.

Türk-İş'e bağlı 10 sendikadan 1 Mayıs açıklaması

Türk-İş'e bağlı Basın-İş, Deri-İş, Hava-İş, Genel Maden-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez Koop-İş, TÜMTİS ve Türk Harb-İş sendikaları, 2 Nisan günü ortak bir yazılı açıklama yaparak 1 Mayıs'ın tek bir yerde, ortaklaşa kutlanması için sonuna kadar çaba sarf edeceklerini açıkladılar.

Açıklamada ilk olarak, yıllarca devam eden mücadelelerin sonucunda 1 Mayıs'ın geçtiğimiz yıl resmi tatil günleri arasına dahil edildiği ve "Emek ve Dayanışma Günü" günü olarak kabul edildiği hatırlatıldı.

Emek hareketinin görevinin olabilecek en geniş birliktelik içinde, çok güçlü ve etkili bir gösteriyle emeğin ortak sesini yükseltmek olduğu vurgulanan açıklamada, geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıs kutlamalarının farklı alanlarda yapılmasının, istenen bu birlik görüntüsünü bozduğu ve yaşamsal taleplerinin kamuoyuna yeterince yansıtılmamasına neden olduğu söylendi.

Taksim 1 Mayısları'nda 4. yıla doğru...

İşçi ve emekçiler sermayenin yoğun saldırıları altında 2010 1 Mayıs'ı'nı karşılamaya hazırlanıyor. Gerek işçi sınıfının gerekse de sermaye cephesinin güçlerini ortaya koyduğu 1 Mayıs kutlamaları 1 Mayıs 2010'a 3 haftalık bir süre kala sınıf hareketinin temel gündemi olarak yer etmiş bulunuyor.

Siyasal güçler ve sendikal çevrelerin 2010 1 Mayıs'ı'na ilişkin açıklama, değerlendirme ve görüşleri bir bir yansımaya başlarken bugünlerde özellikle 5 Nisan günü Türk-İş'in çağrısıyla 1 Mayıs gündemli toplanan 6 konfederasyonun "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama çağrısı" gündeme oturdu.

30 Mart günü 2010 1 Mayıs'ına ilişkin tutumunu açıklayan Devrimci 1 Mayıs Platformu ise, tüm sendikaları, ilerici, devrimci güçleri ve kitle örgütlerini birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak üzere ortak davranmaya çağırıyordu.

Reformistinden liberaline geniş bir yelpazede yer alan sol güçler de yıllardır sürdürdükleri bildik tutumlarını bu yıl da kendi cephelerinden tekrarlamış oldular.

TEKEL'deki direniş sürecinde iyiden iyiye teşhir olan Türk-İş bürokratlarının Taksim kararı çeşitli çevrelerde heyecan yaratsa da sendika ağalarının geçmiş yıllardaki tutumları böyle bir heyecan yaşamak için henüz erken olduğunu öğütüyor. Bu yüzden özellikle son 3 yıldır Taksim 1 Mayısı üzerinden yaşanan tartışmalarına ve 1 Mayıs öncesindeki pratiklerine bakmakta yarar var.

2007: Taksim perdesi açılıyor!

2007 1 Mayıs'ı hiç kuşkusuz, '77 Katliamı'nın 30. yılında tarihi bir göndermeyle birlikte, 1 Mayıs'ı Taksim'de gerçekleştirme iradesinin kitleselleştirildiği, işçi emekçi yığınların Taksim'i sokak sokak çatışarak zorladığı bir gün olarak sınıfın hanesine artı olarak yazılmıştı.

2007 1 Mayıs'ı ön çalışması sermaye devletinin yoğun saldırılarıyla karşılanmıştı. Taksim kararının açıklanmasının ardından yürütülmeye başlanan faaliyet boyunca özellikle Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri defalarca gözaltına alınmış, devrimci faaliyet engellenmek istenmişti. Taksim'e çıkmak bir yana "Taksim'deyiz" demek bile yasaklanmıştı. Yüzlerce gözaltı, sayısız saldırıyla devlet ortaya çıkan iradeyi kırmaya çalışmıştı.

2005 1 Mayıs'ı öncesinde birleşik, devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütlemek hedefiyle bir araya gelen Devrimci 1 Mayıs Platformu, iki yıllık mücadele birikimiyle 2007 Taksim 1 Mayıs'ında da etkin bir rol oynamıştı.

Taksim iradesi açığa çıktığı andan itibaren de kendi karşıtı üretmiş ve mücadele kaçkınlarının adresi Kadıköy olarak belirlenmişti. Taksim 1 Mayıs'ı bileşenleri 1 Mayıs'a uzanan süreç boyunca sadece devletle değil, nereye hizmet ettiği tartışmasız bir biçimde açığa çıkan bu çevrelerle de karşı karşıya gelmişlerdi. Bir yandan Türk-İş ve kuyruğundaki EMEP'in "Sınıfı bölüyorsunuz" hezeyanları, diğer yandan da devletin "Provokasyon ihbarı aldık", "Taksim'e çıkan bedelini öder" tehditleriyle Taksim'e çıkışın önü alınmaya çalışılmıştı.

1 Mayıs günü ise tam anlamıyla bir 'yasak şehre' dönüştürülen İstanbul, devlet terörüyle birlikte sınıfın militan direnişine de tanıklık etmişti. Yaşanan kitlesel ve militan çatışmalarla Kurtköy'den Okmeydanı'na kadar İstanbul'un dört bir yanı Taksim'e, her yer direniş alanına çevrilmişti.

Tüm olumlu özellikleriyle birlikte 2007 1 Mayıs'ı

sendikaların -özelde DİSK'in- sınıf hareketinin kendi hegemonyasında olduğunu sanan tavrını da bir kez daha açığa çıkartmıştı.

2007 yılı Taksim'in yeniden 1 Mayıs alanı ilan edildiği yıl olmuştu. 2 Mayıs günü ise Kadıköy'cüler Taksim 1 Mayıs'ının görkemi altında ezilirken, emekçi kitleler ileriki yıllar için önemli bir moral kazanmıştı.

2008: Kaçkınlığın sonu hezimet!

2008 1 Mayıs'ının ön günlerinde sınıfın temel gündemi kapitalist kriz ve SSGSS Yasa Tasarısı'ydı. Tasarının yasallaşmasını engellemek için geniş bir mücadele cephesi yaratma çabasıyla yola çıkan bileşenler sendikal bürokrasinin ve bazı dar grupçu siyasal algıların 'kösteğiyle' süreci gerektiği toklukta karşılamasalar da, birçok sendika, meslek örgütü ve siyasal yapının katılımıyla örgütlenen HSGGP, arkasında anlamlı deneyimler bırakmıştı.

SSGSS karşıtı süreç yıl başından itibaren, özellikle de mart ve nisan ayları boyunca oldukça hareketli eylem takvimleriyle doluydu. Bunun yanısıra Yörsan, Arçelik ve İlbek gibi grev ve direnişler de bulunmaktaydı.

Bir diğer önemli gündem ise tersaneler cehennemi ve bu alanda yoğunlaşan iş cinayetleriydi. Alanın gündemleri etkin bir çalışmayla 1 Mayıs'a taşınmıştı. Bu yoğunlaşma kendini 1 Mayıs alanında da göstermiş ve 2008 1 Mayıs'ında tersane işçileri etkin bir biçimde yer almışlardı.

Devrimci 1 Mayıs Platformu yaptığı çağrıyla 1 Mayıs tartışmalarını açarken temel vurgusu eylemin örgütlenmesi için oluşturulması gereken ortak komite idi. 2007 yılında tanımlanan temel eksiklere de dikkat çeken platform ana talep olarak ise SSGSS Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesinin yanı sıra Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesini istiyordu. Sendikal cepheden yapılan ilk 1 Mayıs çağrısı ise 2007 1 Mayıs'ında polise karşı gösterdikleri direnişle dikkat çeken Sine-Sen'den gelmişti.

2007 1 Mayıs'ında Taksim kararlılığı altında ezilen Kadıköy kaçkınları ise 2008'e gelindiğinde SSGSS sürecinin de baskısıyla 'Taksim' demek zorunda kalmışlardı. Nisan ayı başında DİSK ve KESK ile birlikte Taksim kararını açıklayan Türk-İş, kendi içerisinde çatlaklarla karşılaşmıştı.

Sendikaların sundukları taleplerde de SSGSS Yasa tasarısının geri çekilmesi, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi yer alıyordu.

Sürecin ilerlemesiyle birlikte grevdeki Yörsan ve direnişteki Arçelik işçileri de Taksim'de olacaklarını açıklamış, SSGSS karşıtı mücadelede etkin bir yer tutan HSGGP de Taksim çağrısı yapmıştı.

Özellikle son iki hafta boyunca devlet tarafından yürütülen karalama kampanyaları eşliğinde toplum terörize edilmeye, sendikalarla "1 Mayıs tatil olsun, Taksim'den vazgeçin" gibi pazarlıklar yürütülmeye çalışılmıştı. 1 Mayıs'a dönük çalışmalar boyunca yüzlerce işçi, emekçi ve devrimci gözaltına alınmış, hatta Tuzla'da bildiri dağıtan Deri-İş üyelerine jandarma kurşun sıkılmıştı. Taksim'e çağrı yapan sendika yöneticilerine soruşturmalar açılmıştı.

Sermaye hükümetinin başbakanı Tayyip Erdoğan'ın 'ayaktakımı' benzetmesi de bu yıla damgasını vuran temel slogana esin kaynağı olmuştu. 1 Mayıs öncesindeki eylemler ve 1 Mayıs günü boyunca "Ayaklar baş olacak!" ve "Ayaklar Taksim'e!" sloganları öne çıkmıştı.

Son haftaya gelindiğinde ise tartışılan artık Taksim

değil, Taksim'e nerelerden girileceği idi. 1 Mayıs günü sendikal bürokrasinin, Taksim hedefiyle İstanbul sokaklarını dolduran onbinleri ortada bırakarak Osmanbey'de eylemi bitirdiğini açıklamasına rağmen kitle Taksim ısrarını sürdürmüştü. Onbinlerce emekçi sokak sokak çatışarak Taksim'i kazanmıştı.

2009: Taksim 1 Mayıs alanıdır!

2009 1 Mayıs'ına işten atmalar, sendikasızlaştırma ve kriz bahaneleriyle yoğun saldırılar altında girilmişti. Sınıf hareketinde ise lokal direnişlerin ve grevlerin yaygınlığı göze çarpıyordu. Meha, ATV-Sabah, Asil Çelik Asemet, Burulaş, IBM, Desa, Kurtiş, E-Kart, Sinter gibi birçok yerde direniş ve grevler sürmekteydi.

1 Mayıs'a ilişkin ilk açıklama son dört yıldır olduğu gibi Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan gelmişti. Platform, sorunun artık yer tartışması olmadığını, sorunun son iki yılın kazanımlarına yaslanarak 1 Mayıs'ı birlikte örgütlenme sorunu olduğunu ifade etmişti.

Sendikalar cephesinden ilk açıklamayı ise DİSK Başkanlar Kurulu yapmıştı. Nisan ayı başında Taksim'i adres gösteren DİSK'ten iki gün sonra Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bir açıklama yapmış ancak açıklamanın vurgu noktası 'kriz döneminde birleşikliğe duyulan yakıcı ihtiyaç' olmuştu.

Türk-İş, İstanbul Valiliği'ne Taksim için yasal başvuru yapacağını açıklamıştı. Türk-İş konuyla ilgili herhangi bir adım atmazken aynı gün TMMOB ve KESK de 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını duyurmuştu.

Özelde son iki yıllık mücadelenin somut kazanımlarından biri olarak, sermaye hükümeti 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etmek zorunda kalmıştı. Resmi tatili kazanmanın hemen ardından da Türk-İş, sonu Kadıköy'deki güdük eyleme varan adımlarını, Taksim'den geriye doğru atmaya başlamıştı.

20 Nisan günü Türk-İş valiliğe resmi başvurusunu yaparken, KESK 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için izne gerek olmadığını söylemişti.

Nisan ayı boyunca devletle açık bir irade savaşı olarak geçen süreçte 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması gündeme oturmuştu. Devrimci 1 Mayıs Platformu sürecin başından itibaren Taksim iradesinin altını dolduracak bir tarzda, birleşik, kitlesel, devrimci bir 1 Mayıs için çaba harcarken, DİSK ise son açıklamasını 30 Nisan günü yaparak 1 Mayıs için toplanma yerlerini açıklamıştı.

1 Mayıs günü ise başarılı bir sınav veremeyen DİSK, alana giremeyen onbinlerce işçi emekçinin militan mücadelesine yaslanarak devletin 'makul sayı' pazarlıklarına alet olmuş, "İşçiler Taksim'deydi, marjinal gruplar polise saldırdı" demagojilerine alan açmıştı.

İstanbul sokaklarında Taksim'i kuşatan onbinlerce işçi emekçinin militan mücadelesi ile binlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamıştı.

TEKEL ruhuyla 1 Mayıs 2010'u kazanmaya!

İşçi ve memur konfederasyonlarının 1 Mayıs 2010'a ilişkin ilk açıklamalarının sonu nereye varacağı soru işaretleri yaratırken TEKEL'deki direniş sürecinde etkin bir dayanışmayı örgütlemeyen, aldıkları kararların arkasında durmayan konfederasyonların bugünkü pratikleriyle süreci taşımalarının da zor olduğu şimdiden görünüyor. Geriye; yıllardır militan bir direniş ruhuyla Taksim'i kuşatan emekçilerin önünde 2010 1 Mayıs'ını TEKEL direnişinin ruhuyla kazanma hedefi duruyor.

18 Nisan'da Kayseri İşçi Kurultayı'nda buluşalım!

Kayseri'de sınıf bilinçli işçilerin çağrısı ile yaklaşık 5 aydır hazırlıkları sürdürülen 2. Kayseri İşçi Kurultayı 18 Nisan 2010 Pazar günü toplanacak.

Uzun süreden beri yaygın bir çalışma ile kurultay çağrısı yapan kurultay çalışanları, güçlü bir ön süreç ile işçi ve emekçilere seslendi. Ajitasyon ve propaganda çalışmalarının yanısıra alınan toplantılar ile emekçilerin, çalışmaların öznesi olması için çaba harcadı.

Kayseri İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi, ortak sorunlara karşı ortak çözümler üretmek için gerçekleştirilecek ve sınıfın örgütlü gücünü yaratma yolunda önemli bir adım olacak olan 2. Kayseri İşçi Kurultayı çalışmalarını sürdürüyor. Kurultay hazırlıklarının planlanması için gerçekleştirilen 25 kişinin katıldığı ilk toplantıda, İşçi Kurultayı'nın hedefleri, araçları, ön hazırlık süreci tartışılmış ve bu toplantıyla beraber çalışmalar hızlandı.

Kayseri işçilerinin katılımına açık bir şekilde oluşturulan Kurultay Hazırlık Komitesi ile yapılan ön çalışmalarda öncelikle bölge işçileri, kurultayın örgütlenmesinde aktif biçimde rol almaya çağrıldı. Propaganda-ajitasyon çalışmalarında, yapılan toplantılarda bu çağrı yinelenirken, aynı zamanda çeşitli fabrikalarda çalışan işçilerle hazırlık toplantıları gerçekleştirildi. Bu toplantılarda işçi sınıfının genel planda içinde bulunduğu durum ve fabrikaların özgün sorunları tartışıldı.

Ön hazırlık sürecinde Kurultay Hazırlık Komitesi'ne düşen görevler tanımlandı. Komisyonadaki emekçilerin çalıştıkları alanlar üzerinden imkanlar yaratmak sorumluluğuyla karşı karşıya oldukları vurgulandı. Kurultaya hazırlık çerçevesinde Türkiye'de işçi hareketinin durumu, Kayseri sanayi ve işçi hareketi konulu iki panel gerçekleştirildi.

Kurultayın pratik çalışmalarında son üç aydır Kayseri İşçi Bülteni etkin olarak kullanıldı. Servis güzergahlarında yaklaşık 4 bin adet kurultaya çağrı bildirisi dağıtıldı. Yapılan hazırlık toplantılarıyla çalışmalar ilerici kamuoyuna duyuruldu ve öncü işçilere çağrı yapıldı.

İşçi kurultayının gerçekten işlevli olabilmesi için öncü işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi gerekiyor. Bu nedenle fabrikalardaki, sanayi havzalarındaki öncü işçiler kurultayın ön hazırlık sürecine ve kurultaya katılmaya, kurultayı kendi sorun ve taleplerini dile getirecekleri bir kürsü olarak kullanmaya, bunu mücadeleyi geliştirecek bir imkan olarak değerlendirmeye çağrıldı. Yaklaşık 30 metal işçisinin katılımıyla kurultay hazırlık toplantısı gerçekleştirildi. Bununla beraber planlanan kurultay hazırlık toplantıları da önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek.

Kurultay çerçevesinde meslek liselilerle de bir toplantı alınması planlanıyor. Geleceğin kalifiye işçileri olan meslek liseliler birçok sorunla boğuşuyor. Endüstri meslek liselerinde staj, 9. sınıftan sonundan itibaren 2 gün okul, 3 gün staj olmak şartıyla gerçekleştiriliyor. Anadolu teknik liselerinde öğrenciler 10. ve 11. sınıfın yaz tatillerinde toplam 160 saat staj yapıyorlar. Çoğu zaman verilmesi gereken asgari ücretin üçte biri bile verilmeyerek gasp ediliyor.

18 Nisan'da kurultaya!

Kurultay hazırlıkları çalışmalarını çerçevesinde üç aylık yoğun ve ısrarlı bir çalışma dönemi geride bırakıldı. Örgütlü mücadeleyi işçi ve emekçilerin saflarında yaymak, emekçilerin gücünü ortaklaştırmak, sınıfsız ve sömürsüz dünya özlemini bilince çıkarmak için yola koyulan kurultay çalışanları bu yolu yürürken işçi sınıfının yaşadığı

örgütsüzlük ve dağınıklığı aşmak için ısrar ve sabırla mücadele ediyor.

Kayseri'de sınıf bilinçli işçilerin çağrısı ile yaklaşık 5 aydır hazırlıkları sürdürülen 2. Kayseri İşçi Kurultayı 18 Nisan Pazar günü gerçekleştirilecek. İşçi ve emekçiler kurultaya, mücadeleye!

Kayseri İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

Metalde TİS hazırlıkları başladı

Metal patronlarının örgütü MESS'le işkolunda örgütlü sendikalar arasında yürütülecek 2010-2012 Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri yaklaşıyor. TİS sürecine dönük hazırlıklarının ilk adımını atan DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası Grup Toplu İş Sözleşmesi kapsamındaki işyerlerinin baştemsilcileri ve şube yöneticilerinin katılımıyla 21-27 Mart tarihlerinde Gönen Kemal Türkler Tesisleri'nde toplandı.

Toplantının sonuçlarını 11 madde altında toplayan baştemsilci ve şube yöneticileri Birleşik Metal-İş'in bu dönemki amacının metal işçilerinin haklarını koruyan, geliştiren ve yeni haklar kazanan bir grup toplu iş sözleşmesinin ortaya çıkması için mücadele etmek olduğunu belirttiler.

Kriz sürecinin etkilerinin "kısmen de olsa bugün de devam ettiği" tespitinin yapıldığı sonuç bildirgesinde hazırlıkların üst düzeyde sorumluluk ve görev bilinciyle sürdürülmesinin gerekliliği vurgulandı. Geçmiş sözleşme döneminin değerlendirilmesinin gerektiğine işaret eden sonuç bildirgesinde işyeri komitelerinin, toplu sözleşme kurulları ile genişletilmesi ve işyeri ziyaretlerinin sıklaştırılması istendi.

Grup toplu iş sözleşmesinde sermayenin dayatma ve saldırılarına karşı tek dayanılacak gücün "metal işçilerinin birliği" olduğuna işaret edilen bildirmede bu birliğin MESS-Türk Metal işbirliği ile her dönem parçalanmaya çalışıldığı, bu nedenle, hangi sendikaya üye olurlarsa olsunlar, metal işçilerinin ortak talepleri için ortak mücadele etmeleri gerektiği söylendi.

Enerji işçileri buluşuyor

Sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde güvencesiz çalışma dayatmalarına karşı bir araya gelen enerji işçileri önümüzdeki hafta mücadelenin sorunlarını masaya yatıracaklar. TEKEL işçilerinin gösterdiği yoldan yürümeyi ve topyekün direniş hattını örmeyi önlere koyan öncü işçiler önümüzdeki döneme ilişkin ortak mücadele hattını tartışacaklar.

İSKİ, BEDAŞ ve İGDAŞ'ta taşeron şirketlerde çalışan, sayaç, okuma, açma-kapama ve diğer işleri yapan işçiler enerji alanındaki mücadelenin dağınıklığına son vermek üzere bir araya gelecekler.

Ortak mücadele adına anlamlı deneyimler bırakan Enerji-Yapı Yol Sen sürecinin deney ve tecrübelerinin de tartışılacağı toplantıda ortak sorunlara ortak çözümler aranacak. Toplantıya, direnişteki İSKİ işçileri de katılım sağlayacak.

Toplantı yeri: Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi / Yıldız Teknik Üniversitesi karşı-Beşiktaş

Tarih: 14 Nisan 2010 Çarşamba

Saat: 19:30

İşçi ve emekçi hareketinden...

Direnışteki belediye işçilerine saldırı

AKP'li Esenyurt Belediyesi'nden sendikali oldukları için çıkarılan belediye işçileri 2 Nisan günü AKP'li Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu, belediye meclis üyeleri ve korumalarının saldırısına uğradılar.

İşçilerin kültür merkezi önünde olduğu sırada "Burada durmak yasak buradan gidin" diyerek direnişe yönelik tahammülsüzlüklerini gösteren belediye yöneticileri işçilerin kararlı tutumuyla karşılaştı.

Belediye başkanının da aralarında olduğu grubun tekme ve tokatlar eşliğinde saldırısı sonucunda işçiler darp edildi. Saldırı esnasında cep telefonu çekim yapan Evrensel gazetesi muhabiri Sinan Ceviz'in telefonu gaspedildi.

Esenyurt Belediyesi işçileri, kendilerine saldıran ve yaralanmalarına neden olan belediye başkanı hakkında suç duyurusunda bulundu. İşçiler, darp raporlarını da ilgili makamlara iletti.

Ayrıca belediye önünde yapılan basın açıklamasıyla saldırı protesto edildi. Açıklamaya, Emekli-Sen, ESP, UID-DER, EMEP ve DDSB destek verdi.

Samatya işçilerinin direnişi sürüyor...

İstanbul'un Avrupa yakasında bulunan İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde (Samatya) hasta klinikleri inşaatında çalışan işçiler gaspedilen hakları için başlattıkları direnişlerine devam ediyorlar.

İnşaat işçileri 5 Nisan günü hakları için SES'le beraber İstanbul İl Özel İdaresi önünde eylemdeydiler.

Eylemde konuşan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, taşeron firmanın, işçilerin 6 aylık ücret alacaklarını 26 Mart'a kadar ödeme sözü verdiğini ancak bu sözünde durmadığını belirtti. 6 aylık ücret hakları gaspedilen inşaat işçileri 7 Nisan sabahı hastane binasının üst katına çıkarak "Hakkımızı istiyoruz" pankartını açtı.

"6 aydır maaş alamıyoruz", "SSK'mızı yatırmadılar", "Hakkımızı istiyoruz" dövizlerini açan inşaat işçileri ücret alacaklarının ödenmesini talep ederek sloganlarla bekleyişlerini sürdürdüler. "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını atan işçilere Aksaray'daki İSKİ binası önünde direnişlerini sürdüren İSKİ'nin taşeron işçileri de destek verdi.

Lastikte arabulucu süreci

İzmit ve Adapazarı'ndaki Goodyear, Kocaeli'deki Brisa ve Pirelli lastik fabrikalarında çalışan yaklaşık 4 bin işçiyi kapsayan ve DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası ile lastik patronları arasında devam eden TİS görüşmelerinde 4. oturumun sonunda 21 maddede uyuşmazlık zaptı tutulmuştu.

Bakanlık, bundan sonraki süreç için tarafsız arabulucu olarak İstanbul Üniversitesi'nden Prof. Dr. Fevzi Şahlanan'ı atadı. Taraflar, bu ay içinde tarafsız arabulucu başkanlığında görüşmelere yeniden başlayacaklar.

Mersin'de taşeron işçilere destek

Mersin Toros Devlet Hastanesi'nde taşeron bir firmaya bağlı olarak temizlik işlerinde çalışırken 40 yaşını doldurdıkları gerekçesiyle işten çıkartılan işçiler için 7 Nisan günü destek eylemi yapıldı.

Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçiler Yargıtay'ın iş iadelerini onaylamasına rağmen, yargı kararının uygulanmaması nedeni ile hastane bahçesinde oturma eylemlerini sürdürüyorlar. Oturma eyleminin 8. gününde Mersin Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri destek ziyaretinde bulundu.

Platform bileşenleri Mersin Tren Garı önünde bir araya gelerek "40 yaşında işten atılan sağlık işçileri işe geri alınsın" pankartı arkasında Çakmak Caddesi güzergahından Toros Devlet Hastanesi'ne yürüdüler. Eylem boyunca "Toros Devlet Hastanesi'nden atılan işçiler geri alınsın!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Akkardan işçilerinden çağrı

Gebze Çayırova'da bulunan Akkardan fabrikasında, kriz bahanesiyle işten çıkarılmalarının ardından 12 Şubat günü fabrika önünde direnişe geçen Birleşik Metal-İş üyesi işçiler direnişlerine destek çağrısında bulundular.

Akkardan işçileri, yaptıkları açıklamada talepleri kabul edilene kadar mücadelelerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirttiler.

"Patronların düzeninin yol açtığı krizin faturası işçilere kesiliyor." diyerek krizin faturasını ödememe çağrısı yapan Akkardan işçileri sendika yöneticilerinin ağızından patronların duymak istedikleri şeyleri duymak istemediklerini ifade ettiler.

İZAYDAŞ işçilerinin eylemi sürüyor

Gebze'de kurulu bulunan İZAYDAŞ'ta işten çıkarılan taşeron işçiler 2 Nisan günü işgal eylemi gerçekleştirmiş, Gebze merkezinde çöp toplayan 20'nin üzerindeki çöp kamyonunun İZAYDAŞ tesislerine boşaltım yapması engellenmişti.

20 işçinin gerçekleştirdiği eylem, yeni işçilerin

7 Nisan 2010 | Samatya

7 Nisan 2010 | Mersin

de katılımıyla devam etti. 55 işçinin katılımıyla beraber 75 işçi, 4 Nisan sabah saatlerinde İZAYDAŞ önünde oturma eylemi başlattı.

Kamu emekçilerinden kurultay hazırlıkları

İlk toplantısı 20 Mart'ta yapılan İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi'nin ikinci toplantısı 3 Nisan Cumartesi günü gerçekleştirildi. İlk toplantısına 9 sendika ve kurumdan temsilcilerin katıldığı KHK'nın ikinci toplantısına 11 sendika ve kurumdan temsilciler katıldı.

BES İstanbul 3 No'lu Şube, BTS İstanbul 1 No'lu Şube, Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, Tarım-Orkam Sen İstanbul Şubesi, Eğitim-Sen İstanbul 4 No'lu Şube, Eğitim-Sen İstanbul 5 No'lu Şube, Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Şube, SES Bakırköy Şubesi'nden yönetici ve üyeler ile Eğitim Emekçileri Derneği (EED), Üniversite Konseyleri Derneği (ÜKD), İşsiz ve Güvencesiz Eğitimciler Platformu (İGEP) temsilcilerinin katılım sağladığı toplantıda, 10 Nisan "Demokratik Anayasa" mitingi ile Eğitim Sen'in 17 Nisan Ankara mitingine katılım sağlanması gerektiği vurgulandı. Bir kurultay bildirisinin hazırlanarak yaygın olarak dağıtımının yapılmasının karar altına alındığı toplantıda, kurumlar veya sendika şubelerince hazırlanacak yerel tebliğler dışında KHK tarafından hazırlanacak genel tebliğlerin bir bölümü belirlenerek görevlendirmeler yapıldı.

İlk etapta "sendikal demokrasi", "eylem tarzı ve mücadele yöntemleri", "TEKEL eylemi ve sendikaların tutumu", "hukuki mücadelenin sendikal mücadeledeki yeri", "25 Kasım ve 16 Aralık deneyimleri", "Birleşik mücadele ve kamu emekçileri hareketinin rolü" tebliğ başlıkları olarak belirlendi. Hazırlanacak taslaklar bir sonraki KHK toplantısında gözden geçirilerek tebliğlere son hali verilecek. Tebliğlerin içeriğine göre eksik kalan konularda bir sonraki toplantıda yeni tebliğ başlıkları belirlenecek.

Hazırlanan kurultay tanıtım broşürü ve Kurultay Gazetesi'nin ilk sayısının etkin kullanımını kararlaştıran KHK'nın bir sonraki toplantısı 24 Nisan Cumartesi günü saat 13.00'te BES İstanbul 3 No'lu Şube'de gerçekleştirilecek.

Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı,

1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a grev

78 gün süren ve tüm toplumun gündemine oturan TEKEL Direnişi, sınıf hareketinde bir dönemdir yaşanmakta olan kıpırdanmanın ileri bir mevsizi olarak ve anlamlı bir deneyim biriktirerek geride kaldı. Geldikleri illere dönen direnişçi işçiler direniş ruhunu ve eylemini yerellerde yaşatmak için yeni bir çaba içine girdiler. Ancak bir kez daha sendikal bürokrasi engelini takıldılar. Sendika bürokratları direnişi güçten düşürmek ve tümünden bitirmek için uğursuz rollerini oynamaya devam ettiler. Yine de direnişi devam ettirmeye yönelik yerel çabaların önüne tümünden geçemediler.

TEKEL Direnişi, işçi sınıfının tarihsel misyonunu, toplumsal rolünü bir kez daha açığa çıkardı. İşçi sınıfının bağımsız bir güç olarak mücadele sahnesine çıktığında kendi gündemini yaratabileceğini, burjuvazinin gerici gündemlerini dağıtabileceğini gösterdi. Direnişin en anlamlı kazanımlarından biri bu oldu.

TEKEL işçileri, sınıfın diğer bölüklerinin istem ve özlendiklerini dile getirmeleri, Ankara'yı direniş mevsizine çevirmeleri, bu arada kararlılıkları ve militan tutumları nedeniyle tüm toplumun gündemine girebildiler. Direniş kendi sınırlarını aştı. Geniş bir toplumsal destek yakaladı. TEKEL Direnişi'nin, sınıf hareketinde yeni bir soluk ve ileri bir çıkış olmasının, toplumsal havayı değiştirmesinin gerisinde bu olgular yatmaktadır.

Diğer yandan direniş, yıllardır her hareketlenmeye başladığında sendikal bürokrasi eliyle denetim altına alınmaya, altı oyulmaya çalışılan sınıf hareketinin en temel ihtiyaçlarından biri olan taban örgütlülüklerinin önemini de bir kez daha göstermiş oldu. Nitekim sınıfın bağımsız davranabilme güç ve olanaklarını açığa çıkaran taban örgütlülüklerinin eksikliği, TEKEL Direnişi'nin akıbetini de belirledi. Bu zaafiyet sendikal bürokrasinin işini kolaylaştırdı, ona Ankara'daki merkezli direnişi en zayıf biçimiyle sona erdirmeye olanağı sağladı.

1 Nisan eyleminin sınırları

Bu koşullarda gündemde bulunan 1 Nisan eyleminden kendi sınırlarını aşan sonuçlar beklemek olanaklı değildir. 1 Nisan eyleminin önemi, aylarca direnen TEKEL işçilerinin mücadele istek ve kararlılığını sendikal bürokrasiye rağmen gösterecekleri bir gün olmasından ileri gelmektedir. İşçiler Ankara'da toplu halde bulunurken ve bağımsız taban iradesini açığa çıkarabilecekleri, direnişi merkezi olarak yönlendirebilecekleri imkanlara daha çok sahipken, sendikal bürokrasinin ihanetini boşa çıkaracak bir güç ve örgütlülük düzeyine kavuşamadılar. 1 Nisan'a kadar yaşanan süreçte de belli illerde sınırlı çabalar dışında böylesi bir düzeye kavuştuklarını söylemek olanaklı değildir. Bu haliyle 1 Nisan eyleminde de işçiler sendikal bürokrasinin yeni bir ihanetini açacak güç ve örgütlülük düzeyinden yoksundur. Bu da 1 Nisan eyleminin sınırlarını göstermektedir.

Tüm bu öznel ve nesnel zorluklara rağmen 1 Nisan eylemi işçilerin bir kez daha taleplerini haykırarak,

kararlılıklarını dile getirmek, sendikal bürokrasiyi mücadeleci eylem biçimleriyle göreve çağırmak, direniş çadırlarının yeniden kurulmasını istemek ve zorlamak açısından bir imkandır. Aynı zamanda güçlü bir sınıf dayanışması sergilenebildiği koşullarda, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele isteğini dışa vurdukları bir zeminin açığa çıkması anlamına da gelecektir.

Emek ve devrim güçleri açısından 1 Nisan'dan sonra çubuğun asıl bükülmesi gereken yön 1 Mayıs ve 26 Mayıs olmalıdır. 1 ve 26 Mayıs'ın güçlü bir ön hazırlığa konu edilmesi tüm emekçilerinin yüklenmesi gereken temel halkadır.

TEKEL Direnişi'ne müdahalenin sorunları

Direnişin başından itibaren sermaye devletini ve hükümetini zora sokacak, işçilerin taleplerini kazanmasını sağlayacak, sınıfın diğer bölüklerini harekete geçmeye zorlayacak eylem biçimlerinden en temel olanı kuşkusuz "genel grev ve direniş"ti. Dolayısıyla da bu konuda sergilenecek çaba apayrı bir önem taşımakta idi. Ancak süreç içerisinde, içerden ve dışardan yapılan müdahalelere rağmen, direnişçi işçilerin genel grev isteği ile bunun örgütlenmesi kapasitesi arasındaki belirgin açığı kapatılamamıştır. Bu konuda sendikal mevzilerin etkin ve etkili kullanımının barındırdığı imkanlar, sorunun ve sorumluluğun mutahapları tarafından heba edilmiştir.

Sendikal bürokrasinin oyalayıcı ve direnişi zayıflatıcı tutumu, ancak devrimci güçlerin, ilerici sendikacıların, öncü işçilerin üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeleri, direnişe bu yönde müdahalede bulunmaları ölçüsünde bertaraf edilebilirdi. Ne var ki bu güçlerin önemli bir kesimi direnişe bu yönde bir müdahalede bulunmadılar. Dahası ters yönde çabalar içinde oldular. Reformist çevreler hemen tümünden sendikal bürokrasinin kuyruğunda sürüklendiler. İlerici sendikacılar ise direnişe karşı sorumluluklarına adeta gözlerini kapadılar. Zaten nicelik ve nitelik bakımından belli bir darlığı ifade eden öncü işçi ve emekçiler cephesinden de tabanda direnişi büyüten ve alt kademe sendika bürokratlarını zorlayan

bir müdahale gerçekleşemedi.

İlk aşamasından itibaren direnişe devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçları çerçevesinde müdahale etmeye çalışan komünistler ise güç ve imkanları doğrultusunda etkin bir faaliyet kapasitesi sergilediler. Ancak belli açılardan müdahalenin kimi ayakları eksik kaldı. Kuşkusuz bunun öznel ve nesnel nedenleri bulunmaktadır. Öznel eksikliklerin temel bir unsurunu, direnişin muhatabı tüm kesimleri zorlayacak, taraflaştırmayı hedefleyecek bütünlüklü bir yönelimin güçlü bir tarzda hayata geçirilememesi oluşturmaktadır. Güç ve imkanları doğrultusunda komünistler asıl olarak direnişteki işçilere yöneldiler. Kuşkusuz direnişin öznesi işçilere bu yönlü müdahale öncelikli, zorunlu ve anlamlıydı.

Komünistler TEKEL işçileriyle yaptıkları toplantılarda, eylem ve etkinliklerde, işçilere seslendikleri her türlü araçla, taban iradesini ve örgütlülüğünü açığa çıkarmayı hedefleyen bir hat izlediler. Yanısıra TEKEL işçileriyle dayanışmayı, direnişi yaymayı hedefleyen zeminler yaratmaya çalıştılar. Bu yönelim devrimci güçlere dayalı birtakım imkanlar da yarattı. Ancak sözkonusu zeminlerin daha fazla genişletilmesi, direnişin muhatabı tarafların saflaştırılması doğrultusunda değişik araç, yol ve yöntemlerin devreye sokulmasında çeşitli imkanlar yeterince değerlendirilemedi. Başta direnişin merkezi olan Ankara'da olmak üzere konunun muhatabı siyasal güçler, ilerici-devrimci iddialar taşıyan sendikacılar, meslek ve demokratik kitle örgütleri, olduğu kadar ilerici-devrimci öncü işçi ve emekçiler gerektiği kadar zorlanamadı. Direnişin her aşamasında mutahapların direniş karşısında nasıl konumlandıkları, ne gibi tutumlar aldıkları, hangi konularda eksik davrandıkları, taşıdıkları kaygılar ve almaları gereken tutumlar kamuoyuna açık bir şekilde yeterince güçlü bir tarzda tartışılmadı.

Böylesi bir müdahalenin temel muhataplarından birisi de TEKEL işçileriydi. Bu anlamda işçilere yönelik müdahalede belli sınırları aşamadı. Özellikle Kürt illerinden gelen işçilerin sendikal bürokrasinin temel dayanağı olduğu bilinmesine rağmen, buradaki

ve, direniŒe yürümek için!

iŒçilere doğrudan seslenen araçlar devreye sokulamadı, aldıkları tutumla neye hizmet ettikleri anlatılmadı, nasıl bir tutum almaları gerektiği tartışılmadı. Benzer şekilde ileri tutum alan iŒçi çadırlarının olduğu zeminler de, direniŒ komitesine duyulan yakıcı ihtiyacı döne döne anlatan, bu yönde atılan adımları tüm iŒçilere duyuran, iŒçilere açık çağrılara konu edilen etkin tutumlarla güçlendirilemedi.

DireniŒin belli bir aŒamasından itibaren, komünistlerin yoğun çabasıyla, devrimci güçlerin de içinde yer aldığı dayanışma platformuyla hareket eden TEKEL iŒçilerine de yeterince güçlü bir müdahale yapılamadı. Sözkonusu iŒçilerin yer yer “biz yolumuzu, yönümüzü belirleyelim, ihtiyaç oldukça siz devreye girin” türü yaklaşımları, birebir yapılan tartışmaların ve müdahalenin yanısıra açık mücadelenin konusu edilebilmeliydi. Öncü iŒçilerin bir kesiminin yer aldığı sözkonusu komite girişiminin sergilediği yaklaşımın zaafiyetleri, direniŒe müdahalede güçlü ve zayıf yanları, tüm iŒçiler nezdinde değişik araçlarla ön açıcı ve zorlayıcı müdahalelere konu edilemedi.

DireniŒin mutahabı kesimlere tüm bu müdahalelerin yapılabildiği en temel araçlardan biri de doğal olarak yayınlarmızdı, fakat bunların da gereğince kullanılabildiklerini söylemek zor. Kimi eleŒtirmeler değerlendirmelere konu edilen tutum ve davranışlar, hiç de üzeri örtülü bir biçimde değil, fakat doğrudan muhataplarını hedef alan bir tarzda eleŒtiri konusu yapılabilmeliydi. Özellikle direniŒin başından beri küçük hesaplarla sendikal bürokrasinin kuyruğunda hareket eden reformist güçlerin direniŒ süresince aldığı tutumlar etkin bir teŒhirin ve mücadelenin konusu edilebilmeliydi. DireniŒ sinsî çabalarla sönmüldürildikten sonra bu çevrelere yönelik olarak gündeme getirilen eleŒtiriler, sözkonusu gerici tutumların açığa çıktığı her süreçte daha açık ve güçlü bir biçimde yapılabilmeliydi.

TEKEL DireniŒi ve alt kademe sendika bürokratlarının tutumu

DireniŒin başından itibaren iŒçilerin genel grev kararı beklediği açık bir olguyken, üstelik direniŒ boyunca biraraya gelen Türk-İŒ Başkanlar Kurulu toplantılarından ve Türk-İŒ bürokratlarından bu yönlü bir irade çıkmayacağı ortadayken, ilerici bazı sendikacıların yönetiminde olduğu sendika Œubeleri ve bazı mücadelecî unsurların yer aldığı sınıf mevzileri, TEKEL DireniŒi’ni sahiplenen bir konumlanış içerisinde olmadılar.

SSGSS sürecinde belirgin olarak öne çıkan ve Türk-İŒ yönetimiyle belli düzeylerde gerilim yaŒayan, ancak sendika konfederasyonlarına karşı tok bir yanıt vermek, tabana yaslanarak sınıf mücadelesini güçlendirmek yerine mevcut mevzilerini korumaya çalışın Türk-İŒ bünyesindeki alt kademe sendika yöneticileri TEKEL DireniŒi’ne karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmekten uzak durdular.

Komünistler baştan itibaren bir kısmı ilerici olan bu muhalif kesimlerin bunu başaracak bir iradeye ve özğüvene sahip olmadıklarını bilerek davrandılar ve

sorunu bu kapsamda ortaya koydular. Ancak bu hiçbir biçimde onlara düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmeleri yönünde basınç uygulamaktan, kamuoyu önünde açık tutum almaya zorlamaktan uzak durulması anlamına gelmemektedir.

Komünistler, direniŒin ilk ayında yaptıkları değerlendirmede konunun önemini Œu sözlerle ifade etmişlerdi: “Genel grev hedefine ulaşabilmek, ileri bir bilinç ve örgütlülük düzeyini gerektirmektedir. Bu ise TEKEL iŒçilerinin tek başlarına üstesinden gelebilecekleri bir iŒ değildir. İŒçi sınıfı içerisinde öncü rol oynayabilecek başka sınıf bölüklerinin de TEKEL iŒçilerinin yanında saf tutması ve giderek birleşik bir iŒçi iradesinin oluşturulması yönünde çaba gösterilmesi gerekmektedir. Bu durumda, bir yandan sendikal bürokrasi etkisizleştirilirken, öte yandan mücadeleden yana eğilim ortaya koyan kararsız alt kademe sendika bürokratları mücadeleye çekilebilir. Sonuçta iŒçi sınıfı adına sendikaların gerçek mücadele örgütleri olarak kazanılmasının yolu açılmış olur. Bunlar mevcut koŒulların oldukça ilerisinde hedefler olmakla birlikte, bugün günlük mücadele ve müdahalenin böyle bir perspektifle ele alınması zorunludur. Zira böyle yapılmazsa, TEKEL iŒçilerinin estirdiği rüzgar boŒa gider ve süreç boyunca ortaya çıkan imkanlar heba edilmiş olur.” (Kızıl Bayrak, 22 Ocak 2010)

Tüm süreç boyunca TEKEL DireniŒi’nin alt kademe sendika bürokratları üzerinde yarattığı basınç, panel, forum, iŒyeri temsilcileri ve iŒçi toplantıları, konfederasyonları tutum almaya çağırın deklarasyonların örgütlenmesi vb. değişik araç, yol ve yöntemle daha fazla zorlanabilirdi.

1 Mayıs’tan 26 Mayıs’a bahar dönemini güçlü örgütlemek için!

Önümüzde 1 Mayıs ve 26 Mayıs gibi sınıf mücadelesini büyütmenin imkanlarını taşıyan önemli süreçler bulunmaktadır. TEKEL DireniŒi’nin deneyimleri ışığında sürece yüklenmek gerekmektedir. Sendikal bürokrasinin TEKEL DireniŒi’ni ortada bırakmasının bir manivelası da olsa, dört konfederasyonun altına imza attığı 26 Mayıs eylem kararının altının doldurulması için tüm güçlere önemli görevler düşmektedir.

Bu çerçevede, direniŒle birlikte daha ileri çıkan TEKEL iŒçilerini ve mücadele ruhunu sınıfın diğer bölüklerine taşıyabilecek bir güç ve dayanak olarak sürece etkin bir şekilde katmaya çaba sarfetmek gerekmektedir. Elbette, 1 Mayıs ve 26 Mayıs genel grev sürecinin güçlü bir şekilde örgütlenmesi için asıl olarak ilerici-devrimci iddialar taşıyan tüm güçler günün önemine uygun davranmakla yükümlüdürler.

TEKEL DireniŒi’nde görevlerini yerine getirmeyen ancak 26 Mayıs eyleminin örgütlenmesinde misyonlarına uygun davranması gerekenler DİSK, KESK ve Türk-İŒ içerisinde bulunan ilerici ve devrimci güçler, meslek odaları ve demokratik kitle örgütleridir. Konfederasyonları bu anlamda zorlaması, alta doğru çalışmayı örgütlemek doğrultusunda çaba göstermesi

gereken öznel sözkonusu emek güçleridir.

Ancak, bugüne kadar tabandan bir basınç oluşturulmadığı koŒullarda sendikal mevzileri elinde bulunduran ve ilerici iddialar taşıyan unsurların harekete geçmekte atıl kaldıkları bilinmektedir. Bu da öncü devrimci iŒçi ve emekçileri bekleyen görevlere iŒaret etmektedir. Asıl olarak 26 Mayıs eylemini örgütleyecek ve dışındaki imkanları zorlayacak olan onlardır.

Komünistler bahar döneminde bu çerçevede buldukları her alanda merkezi ve yerel olarak güçlü bir faaliyet örgütleyeceklerdir. 1 Mayıs ve 26 Mayıs’ta geleceksiz yaŒamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel grev ve genel direniŒe çağrı yapan, muhataplarına bu görev ve sorumluluğu hatırlatan ve harekete geçmeye zorlayan politik ve pratik yüklenmeyle yürüyeceklerdir. Hem kendi güç ve imkanlarını, hem de dışlarındaki imkanları bu bakışla seferber etmeye çalışacaklardır.

Buldukları her alanda Mayıs sürecini örgütlemesi gereken tüm muhataplarına genel grevi gündemleŒtirmesi, taban örgütlerine dayalı mekanizmalarla grev ve direniŒi bir süreç olarak örgütlemesi için çağrı yapacaklar, bu doğrultuda değişik araç, yol ve yöntemleri kullanacaklardır. İŒçi ve fabrika toplantılarından panellere, seminerlerden yaygın materyal kullanımına kadar değişik araçlarla iŒyeri temsilcilerini, öncü iŒçi ve emekçileri, ilerici sendikacıları ve tüm emek güçlerini 1 Mayıs’tan 26 Mayıs’a genel grev ve direniŒi hazırlamak için örgütlenme komisyonları, grev ve direniŒ komiteleri kurmaya çağıracaklar, uygun olan yerlerde bunu gerçekleŒtirecekler, açığa çıktığı yerlerde ise bu çabayı güçlendirmeye çalışacaklardır. TEKEL iŒçilerini de bu sürecin etkin bir parçası yapmak, direniŒi iŒçilerin deneyimlerini, mücadele ruhunu ve taleplerini sınıfın diğer bölüklerine taşımak için çaba göstereceklerdir.

Hali hazırda değişik taleplerle sürmekte olan ancak özünde sınıfın ortak taleplerini dile getiren direniŒ ve eylemlerle dayanışmak, direniŒte olan iŒçi ve emekçileri ortak zeminlerde birleŒtirmek, 1 Mayıs’tan 26 Mayıs’a geleceksiz yaŒamaya, güvencesiz çalışmaya karşı grev ve direniŒi örgütleme iradesinin etkin bir parçası haline getirmek de komünistlerin yönelecekleri bir diğer imkan olacaktır. Komünistler bahar sürecinde buldukları bölgelerde ve alanlarda, fabrika ve iŒyerlerinde, hem kendi güç ve imkanlarına yaslanarak ve hem de dışındaki imkanları görev ve sorumluluğu çağırarak, “1 Mayıs’tan 26 Mayıs’a geleceksiz yaŒamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel greve, direniŒe!” çağrısını yükselteceklerdir.

Komünistlerin propaganda faaliyetinde öne çıkaracakları temel Œiarlar ise, çözümün devrimde, kurtuluŒun sosyalizmde olduğunu ifade eden, iŒçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırın Œiarlar olacaktır.

Komünistler, devrimci baharı yaratmanın, devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin olanaklarını güçlendirmek için bugünden tüm hazırlıklarını yapmalı, tüm güç ve imkanlarını seferber etmelidirler!

EKİM, sayı: 265, Nisan 2010
(www.tkip.org’tan alınmıştır...)

1 Nisan eylemi ve gösterdikleri

TEKEL Direnişi'nin geleceğe taşınması açısından büyük önem taşıyan 1 Nisan eylemi, önemine uygun bir gerilim altında gerçekleşti. Sermaye iktidarı, yaptığı hazırlık ve eylem boyunca sergilediği katı, ancak ne yaptığını bilen tutumuyla 1 Nisan eyleminin sınıf hareketinin geleceği açısından taşıdığı önem konusunda açık bir bilince sahip olduğunu gösterdi. Fakat aynı şeyi, işçi ve emekçi hareketi cephesinden, özellikle de sendikalar ve sol güçler açısından söylemek mümkün değildir. Tüm bunlar ön süreciyle birlikte iki güne yayılan eylem boyunca net biçimde gözler önüne serilmiştir.

1 Nisan, direniş ateşinin yeniden canlandırılacağı, mücadele kararlılığının ilan edileceği ve genel grev hedefinin tok biçimde gösterileceği bir eylem olacaktı. Fakat eylemin kararını alan ve inisiyatif elinde bulunduran sendika bürokratları daha baştan bir yandan eylem üzerindeki kontrollerini sağlama almak, öte yandan da olası bir direniş sürdürme eğiliminin önünü baştan almak niyetindeydiler. Ancak onların bu hesaplarını bozacak dinamikler de vardı. Bunlar başta mücadele içerisinde bilinçlenmiş, özgüveni yüksek TEKEL işçileri ile birlikte TEKEL işçileriyle yakın bağlar kurmuş olan devrimci güçlerdi. Nitekim Ankara direnişinin bitirilmesinden hemen sonra gerek öncü TEKEL işçileri, gerekse devrimci güçler (özellikle sınıf devrimcileri) eylemin önüne konulan engelleri aşarak 1 Nisan'da Ankara'da olma çağrısı yapmışlardı. Sonrasında da yapılan hazırlıklardan konulan sınırların aşılabileceği eylemden önce ortaya çıkmıştı.

1 Nisan eyleminin göstermelik bir eylem olmaktan çıkacağı anlaşıldığı ölçüde sermaye iktidarı da buna uygun bir hazırlık yaptı. Eylem stratejisini de, ilk olarak katılımı sınırlamak, ikinci olarak işçileri moral açıdan zayıflatmak ve özgüvenlerini kırmak, üçüncü olarak direnişin sınıfın geniş kitleleri üzerindeki etkisini zayıflatmak üzerine kurdu.

Bu eylem stratejisinin uygulanmasında ilk hamle eylemin "yasadışı" ilan edilmesi ve buna rağmen ısrar edilmesi halinde zorbalığa başvurulmaktan kaçınılmayacağına açıklanmasıydı. Böylelikle gelecek olanların yüreğine korku salarak, en azından zayıf ve sallantılı güçlerin katılımı engellenmeye çalışılmaktaydı. Bu hamleyle bağlantılı bir başka hamle ise, 1 Nisan eylemini kazanmak üzere başlatılan yoğun seferberlikte öne çıkan ve öncü bir inisiyatif ortaya koyan sınıf devrimcilerine yönelik gözaltı operasyonuydu. Özellikle öncü TEKEL işçilerinin yoğun olduğu kentlerde ve eylemin merkezi olan Ankara'da 31 Mart günü yapılan operasyonun, hem zamanlama hem de seçilen hedefler bakımından 1 Nisan eylemiyle bağlantılı olduğu açıktır.

Ancak sermaye iktidarı sadece bu kadarla yetinmedi. Önden ilan ettiğini yaptı ve TEKEL işçilerinin Ankara'ya girişlerinden başlayarak zorbalığa başvurdu. Polis ordusuyla Ankara girişlerini TEKEL işçisine kapattı. Ardından bunu daha fazla sürdürmediği için eylem alanı olan Sakarya Caddesi'ni ve bir süre sonra da Türk-İş önüne giden yolları kapattı. Ortaya çıkan darbe koşullarını hatırlatan tablo sermaye iktidarının TEKEL işçilerinden duyduğu korkunun dolaysız bir kanıtıydı. Böylelikle de TEKEL işçilerinin Ankara'ya örgütlü ve toplu biçimde girmeleri engelledi. Ama daha çok

da bu zorbalık karşısında militan bir direniş sergilenmeyip yan yollara başvurulması işçiler üzerinde etkili oldu. Zira, bu daha baştan belli bir moral ve özgüven kırılmasına yol açtı. Öyle ki, yan yollara başvurmak ve baskı karşısında geri çekilerek sözde manevra yapmak biçimindeki yaklaşım tüm bir eylem boyunca etkili olabildi.

Bu tarz davranışın temsilcileri olarak eylem boyunca sahnede olanlar sendika bürokratları ile reformist bloktu. Bunlar elbirliği halinde eylem boyunca işçi sınıfını geri sınırlara mahkum etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ankara girişinde yan yollara saparak direnişin buradan başlatılmasına engel olan bu güçler, daha sonra da devlet her baskı yaptığında benzer tutumlar aldılar. Gün ortasından itibaren Sakarya'da biriken kitle akşama kadar önemli bir sayıya ulaştı. Bu saatten sonra da işten çıkarak alana gelen işçi ve emekçilerle birlikte artmaya devam etti. Ayrıca coşku da her saat arttı. Böylelikle devlet baskısına rağmen alanda geceleminin koşulları oluşturulmuş oldu. Ancak devletin saldırı tehditleri karşısında reformist blok alanı terk etti. Onların büyük kitleler halinde alanı terk etmesi kırıcı bir etki yarattı, moralleri bozulan genel kitlenin dağılmasına engel olunamadı. Böylelikle devrimci güçler ve öncü işçilerce bir günün aşması yönünde zorlanan eylem bir geceyi dahi tamamlayamadı.

Fakat ertesi gün, 2 Nisan'da yine de alana coşku ve kararlılık hakimdi. Bunun böyle olmasında hem bir gün önce yaşanan zorbalığın işçiler lehine güçlü bir atmosfer yarattığının görülmesinden, hem de hala da yeni bir yüklenmeyle devletin koyduğu sınırların aşılabileceğinin bulunmasındandı. Ancak devletin koyduğu sınırları aşmak her şeyden önce eylemde sendika bürokratları-reformist bloğu aşabilecek bir inisiyatifin gösterilmesine bağlıydı. Bu da somutta, öncü işçilerin devrimci güçlerle elbirliği yaparak yeni bir eylem komitesi oluşturmaları anlamına gelirdi. Ancak hem öncü TEKEL işçileri bunu yapabilecek bir iç örgütlenmeye sahip değillerdi hem de ilk

zayıflığın da varlığı koşullarında devrimci güçler bunu başarabilecek durumda değillerdi. İşte bundan dolayı tüm esip gürlemelerine karşın sendika bürokratları Türk-İş önüne konulan barikatların önüne gelindiğinde çareyi eylem alanından kaçmakta buldu. Reformistler de onları izledi. Öncü işçiler ise sendika bürokratlarının bu ihanetini öfkeyle karşıladılar, ancak ortaya çıkan boşluğu da dolduramadılar. Bu durumdayken eylem alanına dağınlık hakim oldu ve kolluk güçleri de bu fırsattan yararlanıp kitleyi dağıtmak üzere saldırıya geçtiler. Başarılı da oldular.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, polisin özellikle saldırı sırasında devrimci güçlerle TEKEL işçilerini ayırmaya çalışması ve asıl olarak devrimci güçleri hedef alması dikkat çekiciydi. Bu tutum devletin eylem stratejisinin bir parçasıydı. Böylelikle devrimci güçlerin TEKEL işçileri üzerindeki etkisi zayıflatılmaya çalışılmaktaydı.

Tüm bunlardan sonra 1 Nisan eyleminden çıkan belli başlı dersleri şöyle sıralayabiliriz:

İlk olarak 1 Nisan eylemi, TEKEL işçileri açısından sorunların ve zayıflıkların hala da direnişin bitirilmesinin ardından geçen zaman içerisinde aşılamadığını göstermiştir. TEKEL işçileri sendika bürokratlarını açacak bir iç örgütlülüğe ve önderlik

düzeyine sahip değillerdir ve bu yönde mesafe alındığı konusunda da ortada umut verici bir işaret verilmemiştir. Bu, başta sınıf devrimcileri olmak üzere devrimci güçler ile birlikte öncü işçilerin direniş kapsamında en önemli görevlerinin hala da omuzlamayı beklediğini göstermektedir.

İkinci olarak, 78 günlük direniş sırasında sınıfta kalan, direnişin bitirilmesinin ardından ise direniş sırasında sergiledikleri bu zaafiyeti 26 Mayıs'a hazırlanarak telafi edeceklerini iddia eden alt kademe sendika bürokratlarının iflasıdır. Çünkü, 1 Nisan eylemine katılmak için herhangi bir çalışmaları görülmediği gibi, devlet saldırısı karşısında direnişten yana sahiplenici anlamlı bir tepki göstermemişlerdir. Bu hem alt kademe sendikacıardan yana anlamlı bir beklenti içerisinde olmanın dayanaktan yoksun olduğunu bir kez daha gösterdiği gibi, aynı zamanda dönemi kazanmanın yegane koşulunun devrimci güçler ve ilerici sınıf güçlerinin ortak inisiyatifinden geçtiğini ortaya koymuştur. Alt kademe sendikacıları harekete geçirmek ve onları inisiyatif almak zorunda bırakmak da ancak bu koşulda mümkün olacaktır.

Üçüncü olarak, üst kademe sendika bürokratları sendikal korucular olarak adlandırılmayı hak ettiklerini 1 Nisan eylemindeki tutumlarıyla bir kez daha göstermişlerdir. Özellikle Türk-İş yönetimi ve Türk-İş'e üye sendikaların (TÜMTİS gibi birkaç istisna dışında) merkezi yönetimleri açısından bu kesindir. Zira bunlar eyleme şöyle ya da böyle destek vermekten dahi uzak durmuşlardır. Türk-İş yöneticileri ise Kumlu dahil sırta kadem basmışlardır. Bu durum, işçi sınıfı cephesinden ileriye dönük atılacak her adımda aynı zamanda bu ihanet şebekesini etkisiz kılmayı da planlamak gerektiğini ortaya koymuştur.

Dördüncüsü, bir süredir bloklaşma eğilimine giren reformistler, bu eylem sırasında da yekpare bir tutum olarak devrimci güçlerden gerek politik planda ve gerekse de pratikte tam ayrışma içerisine girmişlerdir. Reformist bloğun eylem alanındaki yeri, sendika bürokratlarının kuyruğu olmuştur. Sendika bürokratlarının eylemi sınırlama ve devletin icazetine bırakma çabasına destek sunmuşlardır. Bu da, reformizme karşı mücadelenin giderek önem kazanacağını bir kez daha göstermiştir.

Tüm bunlardan sonra belirtmek gerekir ki, 1 Nisan her şeye rağmen geriye önemli kazanımlar da bırakmıştır. Her şeyden önce yukarıda sıraladıklarımız, üzerinde düşünülür ve bunlardan çıkarılacak görevlerin hakkından gelinirse bugünün olumsuzlukları yarının kazanımlarına dayanak yapılabilir. Aksi halde, ne 1 Mayıs'ı ne de 26 Mayıs'ı kazanmak mümkündür. Bu halde de sendika bürokratlarının ileriye yönelik duyurduğu yeni Ankara eylemlerinin başarı kazanması da çok zor, hatta imkansızdır.

Bundan başka, tüm olumsuzluklara karşın 1 Nisan eylemi barikat başında ve çatışmalar sırasında neler yaşanırsa yaşansın, direnişin sönmediğini göstermesi bakımından son derece anlamlı bir eylem olmuştur. Bu anlamda devletin sergilediği zorbalık ters tepmiştir. Zira bu zorbalığın sarsıcı etkileriyle de birlikte 1 Nisan eylemi ve TEKEL Direnişi bir anda gündemin ana konusu haline gelmiştir. İşçi ve emekçiler başta olmak üzere toplum çapında devletin sergilediği zorbalık nefret uyandırırken direnişe yönelik yeni bir sempati dalgası oluşmuştur. Bu anlamda 1 Nisan eyleminin kazandığı açıktır. Ancak mücadeleden yana esen bu havayı, bilinçli ve sistematik bir örgütlenme çalışmasıyla birleştirmek ve sınıfın saflarını toparlayacak bir seferberlik içerisine girmek, geleceğe yürümek açısından olmazsa olmazdır.

1 Nisan TEKEL eylemine dair gözlemler...

Çeşitli dönemeçlerden geçerek bugüne kadar süren TEKEL işçilerinin direnişi 1 Nisan eyleminin sonrasında yeni sürece girmiştir. Ankara'ya gelişte Abdi İpekçi saldırısı, 17 Ocak mitingi, kürsü ve Türk-İş işgali gibi sendikal bürokrasiye karşı duruşları ile belirli dönemeçler atlanarak direniş hep ileriye doğru ilerletilmişti. Çadırların kaldırılmasıyla birlikte direnişin akıbetinde geriye dönük bir adım atılmış, ne yazık ki 1 Nisan tablosu ise bu geriye gidilen adımı ileriye çeken bir işlevde olamamıştır. Sendikal bürokrasinin ve reformizmin tüm engelleyiciliğiyle ve önüne koyulan yeni eylemsizlik takvimi ile sürece bir kez daha balta vurulmuştur. Bunun böyle olacağı sendikal bürokrasi cephesinden zaten şaşkıncı değildir. Çadırları kaldırarak direnişi sürece yayma ve bitirme hesabında olan bürokrasi bundan dolayı da 1 Nisan öncesi hiçbir hazırlık yapmamıştır. İşçilerin kendi çabaları dışında bu konuda hiçbir girişim olmamıştır. Reformizmin beklemece hali ve 1 Nisan'dan 26 Mayıs'a genel grev-genel direniş sürecine bakışındaki ufuksuzlukla birlikte denilebilir ki, somutta TEKEL işçileri, komünistlerin çalışmaları dışında, bu yönlü destekten mahrum bırakılmışlar, gereken desteği görememişlerdir.

İki taraf arasındaki bu savaşta TEKEL işçilerinin bu sınırlardaki "hazırlığı" karşısında sermaye devleti oldukça örgütlü ve hazırlıklıydı. Sermayenin tekrar bir direniş mevzisine dönüşmesinden korktuğu için Türk-İş önünü yasaklı ilan ederek polis gücüyle engellemesi ve alınan abartılı önlemler, bir sınıf olarak sermayenin bu direnişin önemini doğru yere oturttuğunu göstermektedir. Sermaye sınıfı TEKEL Direnişi'nin önümüzdeki dönemde, sınıf hareketinin seyrindeki önemine uygun bir şekilde konumlanmış ancak işçi sınıfı cephesindeki örgütsüzlük ve hazırlıksız 1 Nisan'daki dağınık tabloyu hazırlamıştır.

TEKEL Direnişi'nde şimdiye kadar işlevsel bir komite olamaması temel bir sorundu. Geline yerde kendiliğinden oturmuş, komite olarak adlandırılan bir araç bulunmaktadır. Ancak komitenin amacına uygun örgütlenememesinin gerisinde devrimci önderlik boşluğu bulunmaktadır ve direnişin akıbeti açısından bundan sonrasında belirleyici sorun devrimci önderlik olmaması sorunudur. Mevcut durumda işçilerin oluşturduklarını ifade ettikleri bu komitenin yaptıkları ve yapamadıkları ortadadır. Bu yanı sıra öncülük sorunu yaşayan TEKEL işçilerinin direnişi 1 Nisan tablosunun da ortaya koyduğu gibi gerileme durumundadır. Kendiliğindenliğin kaçınılmaz sonucu olarak birbirleriyle kurdukları bağ, bilinçli bir tutumla kenetlenmek şeklinde olmamakta, bireysel çabaların yan yana geliş şeklinde eylemler ortaya konulmaktadır. Bundan kaynaklı kapsayıcı, çevrede kalan TEKEL işçilerini sürükleyici misyonda olmayan komitenin kimi eylemsel çıkışları ise sonuç üretememektedir. 1 Nisan ve 2 Nisan'daki TEKEL işçilerinin çeşitli girimleri bir kez daha bu yönlü olmuştur. Gün boyunca farklı bileşenlerle farklı eylemsel tutumlar ortaya konulmuştur.

Bu tabloya reformizmin kimi öncü işçiler üzerindeki olumsuz ve geriletici etkisini eklemek gerekmektedir. Şöyle ki, direnişin başından beri bu yönlü gerici müdahaleleri olan reformistler (TKP, ÖDP, Halkevleri gibi çevreler) devrimci potansiyelin önüne sendikal bürokrasiyle birlikte çıkmıştı. Son olarak hem 1 Nisan gecesindeki oturma eylemindeki gerici tutum, hem de 2 Nisan'da Türk-İş önünü zorlayan işçilerin bu reformist unsurlar tarafından geriye çekilmesi, işçilerin kendi aralarındaki kırılmaları belirgin hale getirmiş, ayrışmalar oluşturmuştur. Sendikal bürokrasinin taraflaşması bir yana bir de bu açıdan işçiler arasında kopmalar oluşması 1 Nisan tablosundan geriye kalanlardır.

1 Nisan eylemi sendikal bürokrasinin direniş sürecinde kendini gizlemek için kullandığı maskelerin düşmesine neden olması açısından önemlidir. Sendikal bürokrasiyi her daim karşısında bulan TEKEL işçileri gelinen yerde tamamen ortada bırakılma gerçeğiyle karşı karşıya kalmışlardır. Sendikal bürokrasinin açık ihaneti karşısında işçilerin ileriye çıkışı devrimci önderlik altında olumlu olurdu. Ancak verili durumda bu moral kırıcı ve dağıtıcı olabilmektedir. TEKEL işçileri şu haliyle tekrar toparlansalar bile eskisini aşan bir şekilde olamayacaktır. Yerelerde eylemleri sürdürme kararıyla dönen işçilerin olması, illerde toparlanma yapılacağını göstergesi değildir ne yazık ki.

Mevcut haliyle direnişteki TEKEL işçileri sendikal bürokrasinin açık ihaneti ve reformist unsurların etkisi-yönlendiriciliği-gericiliğiyle baş başa bulunmaktadır. Şimdi somut durumda bu direnişi toparlayacak devrimci bir müdahaleye ihtiyaç vardır. Ancak bu şekilde direniş kendi yolundaki bu engelleri aşı aşı, işçiler arasındaki birlikteliği tekrar kurabilir ve onları sermayeye karşı bu savaşıma tekrar katabilirler.

Direnişe müdahalede hem dağınık kitleyi toparlamaya çalışma hem de her işçinin politik bakışını yükselterek sınıf bilinci kazandırma çabası/görevi ortadadır. Bu doğrultuda tüm gücümüzle seferber olmak, 1 Mayıs ve 26 Mayıs sürecinin imkânlarını kullanarak şartları zorlamak gerekmektedir.

Bir bürokratin ağzından dökülen inciler...

“Artık işçiler, bu sendika bürokrasisinden kurtulmak zorundadır!”

Sendikal bürokrasi daima işçilerin her ileri çıkışında onları geriye çeken bir görev üstlenmiştir. TEKEL Direnişi sürecinde de sendikal bürokrasinin gerçek yüzünü açığa çıkaran sayısız örnek yaşanmıştır. Hep olageldiği gibi işçiden yana konuşarak, işçiyi satan sendika bürokratlarının tipik bir temsilcisi olan Mustafa Türkel’in nasıl bir sendikacı olduğu ise yine bu süreçte tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır.

Haklarını koruma kaygısıyla Ankara’ya gelen TEKEL işçileri sermayenin doğrudan saldırısıyla karşılaşmıştı. Bu saldırıya doğru bir refleksiyle cevap vererek geri dönmeyen TEKEL işçileri, sendikaya rağmen, “Ölmek var dönmek yok!” şiarıyla mücadele startı vermişlerdi. TEKEL işçileri bu süreçte tamamen kendi imkanlarıyla sorunlarına çözüm aramış, oturma eylemiyle birlikte çadırlarını kurmuşlardı. Türk-İş açıktan işçilere kapılarını kapatırken adeta işçilerin bırakıp gitmesi için beklenilmişti. Sendika dışında örülen dayanışma ve destek ile kararlı duruşlarını koruyan işçiler 17 Ocak mitingindeki kürsü işgali ve Türk-İş işgaliyle güçlerini ortaya koymuşlardı. Bundan sonradır ki sendikal bürokrasi “görev” başına geçmişti. Tabii ki, direnişi dizginlemek adına. 4 Şubat ve ardından gelen 20 Şubat ve 2 Mart’a kadar olan süreç tamamen sendikal bürokrasinin dizginleme ve engelleme çabalarıyla şekillenmiştir.

Tüm bu süreç boyunca Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, tüm hüneriyle “işinin” başında olmuştur. TEKEL Direnişi sürecinde işçilere yönelik yaptığı konuşmalarda, sıra iş yapmaya geldiğinde Türk-İş’e topu atarak sorumluluktan kaçan Türkel, tüm kurnazlığıyla bu süreçteki rolünü gizlemeye çalıştı. İşçinin öfkesini dizginlemek için ‘papaz’ rolü ona düşmüştü çünkü. Hatta TEKEL çadırlarının kaldırıldığı gün kürsüden “artık işçiler, bu sendika bürokrasisinden kurtulmak zorundadır!” diyebilecek denli yüzüstüleşti. Kuşkusuz bilinçli işçiler nezdinde bu tutmasa da geneli için Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu açıktan teşhir olurken, Mustafa Türkel’in bunun dışında tutulabilmiş olması bu zatın rolünü ne denli başarılı oynadığını göstermektedir.

Bu süreçteki uğursuz ve engelleyici rolüne dair somut pek çok örnek verilebilecek M. Türkel’in 29 Mart 2010 tarihili *Evrensel* gazetesinde çıkan röportajı ise oldukça ibretliktir. Mustafa Türkel, bu röportajında adeta devrimci bir sendikacı gibi sendikal bürokrasiyi yermekte, 26 Mayıs genel grev sürecine vurgu yapmakta, mücadeleden bahsetmektedir. Kuşkusuz Mustafa Türkel gibi bir sendika bürokratinin söylemde nasıl da sınıf sendikacısı gibi konuştuğuna şaşırılmamalıdır. Sicili bozuk tescilli bir bürokratin işçi ve emekçilerin bilincine yönelik bir saldırı niteliğinde olan bu röportajın ise, hangi kaygıyla emekten yana olduğunu iddia eden bir gazetede çıktığı da ayrı bir tartışma konusudur.

Son 1 Nisan tablosunun da altını kalınca çizdiği gibi işçilere açıktan ihanet eden Türkel röportajında tam bir ikiyüzlülük sergilemektedir. Röportajda mevcut sendikal anlayışı sorgulayan M. Türkel şöyle demektedir: “İktidarlar değişse de özelleştirmeler tüm hızıyla sürüyordu. AKP iktidarı işçi düşmanı, bunu kabul etmek gerekiyor; sendika düşmanı bunlar. Sendikal yapı ne yaptı peki? Kendi içindeki kısır

çekişmeleriyle, seçim politikalarıyla varlıklarını sürdürdüler. Birilerini yargılamıyorum ben, kendimi de bunun içine katarak konuşuyorum. Bunu biz yaptık. Biz de bu sistemin içerisindeyiz. Hatta en üst düzey görevlerde de yer aldık. Ama dönüp özeleştirimizi yaptık ve sendika bürokrati olduğumuzu gördük. İnsanlardan, toplandan uzaklaştık. Toplumun içinde olup sorunlarını anlama yetimizi kaybettik. Onlarla bir değiliz biz artık. Eylem olduğunda ‘Nereden çıktı bunlar, ne eylemi’ diye tepkiler oluşmaya başladı bizde. O kadar ileri gidildi ki, TEKEL işçileri Ankara’ya gittiğinde Türk-İş Başkanlar Kurulu’nda ‘Ne işi var bunların burada?’ diyen sendika başkanları oldu. Bu eylem sırasında gördüğüm bir şeydir bu; birkaç kişi dışında maalesef konfederasyona bağlı sendika başkanlarının, kızarak ‘Bunlar ne zaman gidecek?’ dediğini gördük. Ve gördük ki, bizim onlarla mücadele etme şansımız yok. Bunların kendi üyelerine de işçi sınıfına da verebilecekleri bir şey kalmamış. Onların derdi iktidar yalakalığı. Koltuklarını korumanın peşindedir.”

Bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir. Mustafa Türkel’in ifadeleri de bundan ötesini geçmemektedir. TEKEL Direnişi Ankara’da sürerken her an işçilerin taban iradelerine karşı çıkmış, 4 Şubat gibi içi boşaltılmış eylemi ve Türk-İş’in tutumlarını savunmuş, işçilerden bu yönlü gelen eleştiriler karşısında ise işçileri bırakıp gitmekle tehdit etmiş bir sendikacı olarak Mustafa Türkel’in sözde eleştirel yaklaşımının hiçbir inandırıcılığı ve samimiyeti yoktur. Bu röportajın yapıldığı tarih 29 Mart’tır. Çok değil 2 gün sonra 1 Nisan’da işçiler polis ablukasındayken Mustafa Türkel de dahil Türk-İş bürokratları kapılarını işçilere kapatmış, işçileri ortada bırakmıştır. Oturma eylemi yapılamadığı gibi Mayıs ayı için geçerli eylem ise yine kendisinin deyimiyle “geçştirilmiştir.” İşçiler Türk-İş önünü zorlarken o kaçmıştır. Bu açıdan pek çok örnek içeren 1 Nisan eylemi Mustafa Türkel gerçekliğini göstermesi açısından oldukça önemlidir.

Bahsi geçen röportajda oldukça ilginç söylemler bulmak mümkündür. M. Türkel kendi sürecini anlatarak “farklılığı” ortaya koymakta ve şöyle demektedir: “Sendika yönetimlerinin karşı durmasına rağmen ‘89 Bahar Eylemleri sürecini ören kuşağımız bizler. Bizim sendika başkanımız da ‘Muhafifler bunlar’ diyerek engel olmaya kalktı. Ama bu eylemlerin ardından işçilerde ciddi bir rahatlama oldu ücretler konusunda. Bu kazanım, sendikalarda sandıklara yansımaya başladı. O muhafifler sendika yönetimlerine geldi.” Kendini işçiden yana ve bürokrasiye karşı gösteren M. Türkel’in nasıl bir “muhafif” olduğu ilginçtir. Eski “muhafif” Türkel’in tüm gericiliğiyle direniş sürecinde TEKEL işçilerinin sendikanın denetimi dışındaki her eylemini engellemesi ve komite girişiminde bulunan işçileri basın önünde ‘muhafif ve marjinal grupların etkisindeler’ diyerek “onlar bizden değildir” söylemiyle işçilerden yalıtılmak istemesi ise unutulacak değildir kuşkusuz.

Yine aynı röportajında 1 Nisan, 1 Mayıs ve 26 Mayıs sürecine ve genel greve dair “güzel” söylemlerde bulunan Türkel, sendika bürokratlarını

uyarak şunları söylemektedir: “1 Mayıs’tan sonra da aynı fikir ve çalışma ile 4 konfederasyon, 26 Mayıs’ta hayatı durdurmak zorunda. Yoksa o koltuklarda rahat oturamazlar. Çünkü kamuoyuna deklare etmişsiniz. Hadi 4 Şubat’ta zaman yoktu, 26 Mayıs için bir bahane olmaz. Eğer talepler yerine gelmemişse, o gün bazı sendikalar göstermelik hareketler yaparsa, 27 Mayıs sabahı Türkiye’de çok farklı şeyler olur. Kim olursak olalım; sendika başkanı, konfederasyon başkanı, bizi bu koltuklarda oturturmazlar. Ya adam gibi istifalarını verip gidecekler ya da bedelini ödeyecekler. Bunun bedeli belli”.

M. Türkel gibi birine bunları söyleten ani bir bilinç değişimi değildir kuşkusuz. Evet, içinden geçilen bu süreç önemlidir ve tabandan yükselecek bir hareket gelişirse sendika bürokratlarını yerlerinden edecek güçtedir. Onu bu konuya dair söz söyleme zorunda bırakan durumun bir yanı TEKEL işçilerinin gösterdiği/hatırlattığı bu irade olmakla birlikte, bir yanı da kendince Türk-İş içindeki çıkar hesapları gereği bu süreçten bir şekilde nemalanmak istemesidir. Göstermelik istifa mizansenini de bunun bir parçasıdır. Mustafa Türkel kendince elinden bir şey gelmeyen, bürokratlarca engellenen sendikacı rolünü oynamaya devam etmektedir.

Sınıf davasına ihanet edenler hesap vermekten kurtulamayacak!

Türkel’in röportajında söylediklerinin hiçbir anlamı yoktur. O uzun yıllardır sözde eleştirdiği bürokrasi çarkını beslemiş, oradan beslenerek de yükselmiştir. Hatırlarda kalacak olan, kendisi gibileri bekleyen akıbeti görerek bir nevi günah çıkarma mahiyetinde olan bu açıklamaları olmayacaktır. Mustafa Türkel, işçi sınıfı tarihinde polis barikatı önünde işçileri bırakıp kaçmasıyla anılacak ve asla unutulmayacaktır. Röportajında bahsettiği genel doğruları söylemesi ise onu işçilerin hesap sorma günü geldiğinde kurtarmaya yetmeyecektir.

İstanbul Tabip Odası (İTO) Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Nazmi Algan'la sağlık alanındaki saldırılar ve mücadele süreci üzerine konuştuk...

“Mücadeleyi birleşik hale getirmeliyiz!”

- Türkiye’de sağlık alanının piyasalaştırılması sürecinin uluslararası ölçekte bir program olarak yürütüldüğü görülüyor. SSGSS, aile hekimliği pilot uygulaması gibi programın ana bileşenlerinden olan dönüşümlerden sonra sıra Kamu Hastane Birlikleri’ne (KHB) gelmiş bulunuyor. Kamu Hastane Birlikleri yasa tasarısının emekçiler için anlamı nedir, bu tasarı neler getiriyor ya da götürüyor?

Türkiye’de sağlık alanında uzunca bir süredir gündemde olan ve AKP eliyle yürütülen Sağlıkta Dönüşüm Programı var. Bu programın kendisi Türkiye’de sağlığı piyasaya açmayı, özelleştirmeyi, kişilerin cepten ödeme miktarını arttırmayı, sağlığın bir hak olması düsturunu ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Programın 7 yıllık bir program ama geçmişi var. Her şeyi AKP’ye de yüklemek doğru değil. Bu program aslında raflarda duruyordu. Yıldırım Aktuna hükümeti zamanından beri, 90’lardan beri gelen hükümetlere Dünya Bankası ve IMF direktifleri doğrultusunda bu programın hayata geçirilmesi için yönlendirme vardı. Halkın sağlık hakkına yönelik bir saldırı olduğu için kuvvetli hükümetler gerekiyordu. AKP’nin mutlak iktidar çoğunluğu olmasıyla bu program yürütülmeye başlandı. Yine de programda önemli gecikmeler söz konusu. Çünkü AKP’nin iktidara geldiği zamanki 1 yıllık acil eylem programında Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın çok daha önce bitmiş olması gerekiyordu. Programa göre, 2006 yılında bütün ülkede aile hekimliği geçilmesi gerekiyordu. Bunların hiçbirini henüz gerçekleştiremediler. Hala 40 ilde pilot uygulamayla gidiyor. Bunu, bizim ortak ve birleşik mücadelemiz biraz geciktirdi. Sonuç olarak da önemli bir mesafe katettiler. Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı’na da bakıldığında tekellerin ve uluslararası sağlık sermayesinin zorlamasıyla biraz da aceleyle getirdiler gibi görünüyor. Çünkü kendi programlarına göre bu kadar çabuk gelmeyecekti. Ötekiler iyice oturup hazmedildikten sonra bunu getireceklerdi. Biraz öne çekmiş oldular. Şimdi komisyondan geçti ve meclis gündemine tam olarak ne zaman gelir bilemiyoruz. Bu yasa hakikaten de sağlığın piyasalaştırılması yolunda atılmış önemli bir adımdır. Devlet hastanesi, kamusal sağlık hizmeti kavramları artık ortadan kalkıyor ve bu hastanelerde çalışanlar sözleşmeli elemanlar haline geliyor. İş güvencesi ve maaş güvencesi ortadan kalkıyor. Çünkü bugün bu hastanede çalışanlar 657 sayılı yasaya bağlı memurlardır. Bunlar belli bir ücret sistemi içerisinde çalışırlar. Bundan sonra yıllık sözleşmeler olacak. Bir anlamda herkesin 4/C’ileşmesi süreci önümüzde duruyor. Öte yandan bu hükümetin uygulamalarına karşı bir muhalefet geliştireceksek şunu bilmeliyiz. Devlet hastaneleri ve SSK hastaneleri birleştirilirken sağlık hizmetinin tek elden yönetilmesi argümanı kullanıldı. Şimdi ise birleşmiş olan hastaneler atomize ediliyor. Bütün Türkiye’de 400 tane ayrı birlik kuruluyor. Her hastanenin ayrı mütevellî heyeti, ayrı organizasyonu olacak. Hastaneler tek tek işletmelere dönecek. Aynı özel hastanelerde yaptıkları ve medyada yer aldığı gibi (A,B, C, D, E biçiminde sınıfladılar) kamu hastaneleri de sınıflandırılacak. A, B, C sınıfı hastaneler işletme haline dönüştürülüyor. “E sınıfı”na düşen hastaneye bir yıl süre veriliyor. Bu süre içerisinde performansını arttırırsa “C”ye geçebiliyor. Arttıramazsa “E”ye düşüyor. “E” işletme içinde değil. Sağlıkçılar arasında biliniyor. Amerika’da ‘zenci

hastaneleri’ olarak nitelendirilir. En yoksul insanların gittiği, hekimlerin tecrübesiz ve yeni mezun olduğu, altyapının çok iyi olmadığı hastanelerdir bunlar. “E sınıfı” hastaneler de öyle hastaneler olacak. Ek ödeme yapamayacak olanlar da oraya gidip hizmet almaya çalışacaklar. Öteki yerlerde de vergi veya SSK primi ödemek yetmiyor. Şu anda bile cepten harcamaların artması gerekiyor. TTB Sağlık Politikaları Komisyonu Başkanı Ata Soyer’in bir yazısı vardı. SGK ve TÜİK’in verilerine bakarak cepten harcamaların nasıl arttığı anlatılıyordu. Zaten sistem bunun üzerine kurulu. Devletin, vatandaşın sağlık hakkını korumaya, vatandaşın sağlığını iyileştirmek için para harcamaya niyeti yok. Önce herkes bir vergi verir, sağlık primi öder, o da yetmez ayrıca katkı payı verir.

- Anlaşılan o ki bu tasarı yasalaştığı koşullarda işçi ve emekçiler için bir kez daha yıkım anlamına gelecek bir dönemin kapısı açılacak. Bu tasarıyla beraber hastaneler nasıl şekillenecek ve sağlık çalışanları nasıl etkilenecek?

Hastanelerde artık profesyonel yöneticiler, genel sekreter ve hastane yöneticisi var. İdari-mali işler sorumlusu var. Sağlık bakım müdürü ve birtakım enteresan laflar geldi. Bütün bunların üzerinde bir de yönetim kurulu var. Yönetim kurulunda üç tane sağlık bakanlığının yetkilisi var. Sağlık bakanlığı üç kişi atıyor. Bunların ikisi hekim diğeri hekim olmayabilir. Vali ve il genel meclisinden iki kişi ve bir de Ticaret Odası’ndan bir kişi var. Aralarında doktor yok. TTB ve SES yok. Taslakta; “yönetim kurulundaki kişiler finans ve bankacılık alanında çalışmış, yatırım ve işletme deneyimi kişiler olmalı” deniyor. Bunun tamamen işletme olması isteniyor. Zaten Kamu Hastane Birlikleri ilk olarak “işletme” olarak geçiyordu. Tepkiler gelince işletmeyi kaldırdılar birlik dediler. İlk yasa taslağında işletme olarak anılıyordu. Bu işletme kar amacı güdecek. Çok para getiren dallar (cerrahi branşlar) var. Cildiye çok para getirmiyor. Cildiyeceye “çok para getirmiyor biz seni çıkartacağız” diyebilir misiniz. Şaka gibi geliyor ama bu kurulun hastanedeki cildiye polikliniğini kapatma yetkisi var. Peki cilt hastaları ne olacak. Böyle tuhaf bir durum var. Nasıl TEKEL’i sattılar, devlet hastanelerini satmak ve kiralama yetkisine sahipler. Tipik bir hizmeti dışardan alma ve taşeronlaştırma durumu. Bu hastanede radyoloji kliniğini A şirketine verdim, fizik tedaviyi B şirketine verdim. Bizim bildiğimiz devlet hastanelerinde, eğitim hastanelerinde kalıcı kadrolar olur, klinik şefi olur. Eğitim hastaneleri aynı zamanda tıpta uzmanlık eğitimi yapan, doktor yetiştiren müesseselerdir. Çok net olarak yönetim kurulunun görev ve yetkileri “sağlık hizmeti satın almak” olarak tanımlanıyor. Sağlık hizmetini satın

aldığımız zaman demek ki sağlık hizmetini Sağlık Bakanlığı yönetmiyordu. Sağlık Bakanlığı hastaneleri de yönetmeyecek ve birtakım yerlerden alacak. Orada çalışanların artık iş ve ücret güvencesi diye bir şey kalmayacak. Ücretler yıldan yıla belirlenecek. En küçük performans düşüklüğünde işine son verilebilecek. O tip yerlerde hemen işten çıkarmalar gündeme gelebilir. Devlet ve eğitim hastaneleri bağlamında böyle bir kaos ortamı var.

- TEKEL işçilerinin güvencesiz çalışmaya karşı başlattıkları mücadele tüm toplum kesimlerinde büyük bir yankı uyandırdı. Sağlıkta özelleştirme süreci bu yankıyla nasıl bir farklılık taşıyor. Neden karayolları, enerji ve PTT gibi özelleştirmelere benzemiyor?

En büyük farkı insan sağlığının önemi. Gelişmiş kapitalist ülkelerde de bir sürü hizmet sunumu, bir sürü altyapı özelleştirilmiştir ama İngiltere ve Almanya gibi ileri kapitalist ülkelere baktığımızda kamusal sağlık hizmeti öyle ya da böyle vardır. Bizde ülkenin sosyo-ekonomik yapısını düşündüğünde hiç olmazsa belli bir düzeyde tutulması gereken sağlık, eğitim gibi kamusal sunumda sağlık bir hak olmaktan çıkıyor. Vatandaşa artık müşteri gözüyle bakılıyor. Dolayısıyla böyle bir paradigmadaki ülke sağlığı açısından çok kötü bir tablo çıkacağı gözüküyor. Bundan 10 sene önceye kadar Sosyal Sigortalar Kurumu hastaneleri vardı ve hizmeti kendi üretiyordu. Hizmeti üretenle, hizmeti sunan aynı olmaz diyerek böldüler. İlaç tüketim fiyatlarının nasıl arttığını biliyorsunuz. Sağlıkta reform yaptık dediler mesela. Reform nasıl bir reform? Reform iyileştirmek için yapılır ama bunların yaptığı reformda onların deyimiyle “kara delik” büyüdü. Bunlar devletin sağlık hizmetini subvansane etmesini, devletin genel bütçeden vatandaşın sağlığı için para ayırmasına “kara delik” diyorlar. Merkez tekelci burjuvazinin yayın organlarının hepsinde bu söylem var. Bu Türkiye’de hakim, egemen bir ideoloji. Sosyal demokratlar veya emekten yana olarak görülenler bile “kara delik” ifadesini kullanıyor. Devletin bütçesinden vatandaşın sağlığına para ayrıyor. Tekellere veya işverenlere verilen faizlerin ve sağlanan yatırım imkanlarının yanında bu para devrede kulak kalıyor. Yani vatandaşın sağlığı için devlet hiç para harcamasın. Ne toplanıyorsa o olsun, artı olarak vatandaş yine cebinden versin anlayışı getirilmek isteniyor. Bu maalesef toplum tarafından da sevildi. “Sağlık hizmetlerinde çok büyük harcamalar var” düşüncesi yerleşti. Asıl olarak “kara delik” dedikleri şey nereye gidiyor. İlaç tekellerine gidiyor. Uluslararası tıbbi malzeme üreten tekellere gidiyor. Emme basma tulum gibi burada üretilen para, vatandaşın vergisi vs. oraya gidiyor. İlaç fiyatlarının artması, kullanılan altyapı ve teknolojinin çok çabuk değişmesi. Sağlık piyasalaştığı ve hak olmaktan çıktığı zaman hem sağlık emekçileri hem de sağlık hizmeti alan vatandaşların mağduriyetinin artması kaçınılmazdır. Bu dünyanın her yerinde (Yunanistan, Fransa, Finlandiya) rastlanan bir şey. Dünya Bankası’ndan ayrılan Joseph Stiglitz diye bir adam var. DB’de yönetici olarak görev yapan ve sonradan “vicdan” yaparak ayrılan bu adamın söylediği bir şey var. Stiglitz, “Sağlık alanı dünyada kar alanı açısından çok bakir ve önemli mücadelelerin yapılacağı bir alan” tespitinde bulundu. TTB Başkanı Gençay Gürsoy da son TTB Genel Kurulu’nda yaptığı

konuşmada “Bugün sağlık alanında verilecek mücadele kapitalizme karşı verilecek mücadelenin en kristalize olduğu alanlardan biri olacak” dedi.

Bakın, Medical Park Grubu Amerikalılara, Şafak Grubu Yunanlıların eline geçti. Dünya Göz Hastaneleri ve Acıbadem Grubu Körfez sermayesinin elinde. Hala birtakım şirketler de küçükleri yutmak için sırada bekliyorlar. Yani İstanbul’da açılan 300’ü aşkın özel hastanenin çoğu tasfiye olacak. Son aldığımız habere göre; Merter’deki Böbrek Vakfı’na ait hizmet hastanesi Baat Grubu’na geçmiş. Sürekli bir tekelleşme ve büyüklerin elinde toplanma durumu var. Bu tekelleşmenin sonucunda bunların büyük çoğunluğu yabancı sermayenin eline geçecek. Güney’de büyük tatil köyleri, sağlık siteleri kurmayı düşünüyorlar. Yurtdışından sigortalı hastaları getirecekler ve tedavi edecekler. Çünkü bazı gelişmiş ülkelerde de randevular geç veriliyor. Dolayısıyla orada vatandaşlar beklemesini diye uçaklar getirecekler ve Türkiye’de tedavisini yapıp geri gönderecekler. Sağlık, uluslararası sermaye tarafından alınır-satılır, kar edilen bir alan haline getiriliyor.

- Bu durum doğal olarak hekimleri ve sağlık çalışanlarını da etkileyecek...

Doktorluk artık bir sanat olmaktan çıkıp teknolojinin kullanılması için baskı kurulan bir alan haline geldi. Ben 26 yıllık doktorum. Eskiden bir stetoskopla bir hastayı dinleyerek, muayene ederek teşhis koyduğumuz halde şimdi artık teknoloji; “aman yanılabilirsin, tetkik iste, BT (Bilgisayar tomografi) iste.” diyor. 30 sene evvel BT mi vardı. Ya da 30 yıl önce bütün teşhisler yanlış mıydı, bütün insanlar ölüyor muydu? Teknoloji kullanmaya karşı değilmiş ve elbette BT gerektiği zaman kullanılır. Ama artık para kazanma yolu haline geldi. Ne kadar çok BT çekilirse o kadar çok para kazanılıyor. Halbuki benim kişisel görüşüm, bu kadar BT çekilmesi gerekemeyebilir. Doktorların kafasında da böyle bir soru işareti uyandırıldı. Acaba hata yapar mıyım, eksik olur mu? Bir de bu yasalarla beraber doktorlara zorunlu sigorta getirildi. Yani ben tıbbi bir hata yaptığım zaman Amerika’daki gibi çok büyük bir ceza ödeyebilirim. Dolayısıyla doktorlar da bizim defansif tıp dediğimiz çekinik tıba doğru gidiyor. Geremediği halde teknolojiyi daha fazla kullanıyor. Bunun tek sebebi ise kapitalist sistemde kamusal hizmetler de kar dürtüsüyle gündeme getiriliyor ve bu da işi kirletiyor. Bizim eleştirdiğimiz, beğenmediğimiz veya karşı çıktığımız reel sosyalizm deneyimine (Sovyetler Birliği, doğu ülkeleri, Küba) bile baktığımızda hepsinde kazanılmış bir hak. Bunlar başarılmayacak şeyler değil ama bu dönem böyle bir dönem. 1980’den sonra 12 Eylül darbesinin yarattığı tahribat, 1989’da Sovyetler Birliği’nin yıkılması süreci, emekçi sınıfları ve onların sözcülerini ideolojik olarak da gerilettiler. Hattı geriden kurduğumuz için dünya böyle karanlık bir dönemden geçiyor. Ben ümitsiz değilim.

- Artık kuralızsız ve kölece çalışma koşullarına karşı mücadele açısından işçi sınıfı ve emekçilerin önünde önemli bir olanak ve imkanlar sunan TEKEL direnişi var. Sağlıkta yaşanan saldırılarla TEKEL’deki mücadele arasında nasıl bir bağ kurulabilir. Buradaki mücadele sağlık alanını da içine alarak nasıl büyütülebilir? Sağlık örgütleri önümüzdeki dönemde nasıl bir mücadele hattı izleyecekler?

TTB ve İstanbul Tabip Odası açısından şöyle bir sıkıntı var. Son tahlilde biz bir meslek örgütüydük. Yarı kamusal ve hekimlerin zorunlu olarak üye olduğu bir örgütüz. Bu örgütün yöneticileri olarak bizler hasbelkader sol düşüncede insanlarız ama bütün örgütümüz böyle değil. Örneğin bir Sağlık Emekçileri Sendikası’nı ele aldığında o alanda birkaç tane sendika var ve soldan, emekten yana insanlar SES’i seçmişler. Burada böyle bir şey yok. Burada zorunluluk var. Dolayısıyla bizim temennimizle örgüt arasında aç var.

Biz o açıdan bazen süreci değerlendirip frene basma ihtiyacı hissederiz. Bize de çok sert eleştiriler gelmiyor değil. Özellikle Kürt meselesiyle ilgili tabanda eleştiriler oluyor. Ancak sağlık alanındaki bu son gelişmeler de bize bazı avantajlar sağladı. İTO yöneticisi olarak özel hekimlik toplantısında çıkıp “Arkadaşlar tehlike büyüyor. TEKEL işçilerinin mücadelesine niye destek veriyorsunuz. Niye doktorların hakkını savunmuyorsunuz. Niye üzerinize vazife olmayan işlerle uğraşıyorsunuz diyerek bizi eleştiriyorsunuz ama TEKEL işçisinin geldiği konum sizi de bekliyor.” dediğimde milletin kafasında soru işareti oluşmaya başladı. Genel olarak bakıldığında hakikaten umutlu olmak için sebep var. Kendi alanımızdan Dev Sağlık-İş örneği var. Örgütlenemez denilen taşeron ve güvencesiz işçileri birçok yerde örgütlediler. Biz son 1-1,5 yıldır üç örgüt (TTB, Dev Sağlık-İş ve SES) beraber çalışıyoruz. Birleşik mücadeleyi yöneticiler ve taban nezdinde örmüş olduk. TEKEL, Çemen, Marmaray, İSKİ, Esenyurt işçileriyle beraber tek tek mücadele kıvılcımları arttı. İnsanlar haklarını mücadele ederek alabileceklerini gördüler. Burada bize düşen görev bu mücadeleyi birleşik hale getirmek, toplumsallaştırmak ve TEKEL işçisinden banane değil hepimizin kazanımlarının ortak olduğunun altını çizmektir. Biz de özellikle İstanbul’da kurucularından biri olduğumuz Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek Platformu üzerinden elimizden geldiğince mücadeleye katkı yapıyoruz. Tabi hekimler küçük burjuva, üst veya orta sınıftır ve Türkiye ortalamasının üzerinde gelirleri var. Onlar da çoluğu, çocuğu, okul ve ev taksiti vs. belli bir gelir seviyesinden dolayı birtakım bağlantılarını kaybetme kaygısı var. Bunu iyi kötü 5-10 senedir kazanıyordu ama şimdi düşmeye başladı. Özel hastanelerde çalışan hekimlerin özlük hakları çok önemli. Bize özel hastanelerden gelen bir sürü dosya

var. Adam maaşını alamıyor. Ama TEKEL işçisi gibi çadır kurup direnişe geçmiyor. Çünkü kendini işçi olarak görmüyor. Dolayısıyla hekimleri de bu mücadeleye daha çok katmak gerekiyor. Türkiye devrimci hareketinde mücadeleyi derleyecek toparlayacak bir odak veya merkez yok. İşler parça parça gidiyor.

- 26 Mayıs’ta konfederasyonların genel eylem kararı var. Hekim örgütlerinin 26 Mayıs’a ilişkin programı nedir? Kendi taleplerini 26 Mayıs’la nasıl birleştirecekler?

26 Mayıs çok gecikmiş bir tarihti. O dönem için sorumluluktan kaçmak, sorumluluğu ötelemek anlamına gelen bir karardı. Konfederasyonlar bu kararı çok önce aldı ve önünde 1 Mayıs vardı. Benim düşüncem 1 Mayıs’a daha çok önem verilmesi yönünde. 1 Mayıs’ı güvencesiz çalışmaya karşı örgütlemek gerekiyor. 26 Mayıs için ise Türk-İş’e bağlı stratejik sendikalar (Türk-İş Genel Başkanı’nın sendikası Tes-İş gibi, Yol-İş) var. Sendikalar iyi bir hazırlık yapıp bu greve katılırlarsa başarılı olabilir. Yoksa geçen sefer olduğu gibi ismi genel grev olur ama başarılı olunamayan bir sürece tekrar girebiliriz. Biz elbette 26 Mayıs’ı destekleyeceğiz ve arkasında durmaya çalışacağız. Sağlık alanlarında, hastanelerde Dev Sağlık-İş ve SES’le beraber elimizden gelen katkıyı yapmaya çalışacağız. 26 Mayıs’ta bu büyük konfederasyonlar sözünde durursa ve altını doldurursa bir şeyler olur. Bizim görevimiz 1 Mayıs’ı esaslı bir şekilde örgütlemek. Ortak, birleşik, geniş ve talepleri net bir 1 Mayıs hazırlığı yürütülmeli. Bu sene güvencesiz çalışmanın mutlaka vurgulanması gerekiyor. 1 Mayıs’ı iyi yaparsak 26 Mayıs için de güç kazanmış oluruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlık emekçilerinden referandum

Sağlık emekçileri kurdukları referandum sandıklarıyla, dağıttıkları bildirilerle Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı hakkında bilgilendirmede bulundular.

Örgütler, önümüzdeki bir hafta boyunca İstanbul’daki kamu hastanelerinde açtıkları referandum sandıklarıyla, halkın ve sağlık çalışanlarının yasa tasarısını oylaması çağrısında bulunacaklar.

Haydarpaşa Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Servisi önünde 6 Nisan günü bir araya gelen İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul Diş Hekimleri Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyeleri ile çok sayıda hekim ve sağlık çalışanı, Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı’na karşı başlattıkları çalışmayı duyurdular.

Yapılan basın açıklamasında, herkesin eşit ve ücretsiz bir şekilde ulaşabileceği nitelikli, kamusal sağlık sisteminin ve iş güvenceli, kadrolu istihdamın mümkün olduğu belirtildi.

SES Anadolu Yakası Şube yöneticisi Naciye Erdoğan ise tasarının gasedilerek sermayeye yeni rant alanlarının açılacağını bildiklerini ifade etti. Referandum sandıkları Ankara’daki hastanelerde de kuruldu.

Sınav (sömürü) sistemi can alıyor

Daha fazla kar hırsı üzerine kurulu eğitim sistemi bir gencin daha ölümüne neden oldu. Muğla'nın Fethiye İlçesi'nde öğrenim gördüğü dershaneye olan 5 bin TL'lik borcu nedeniyle annesinin cezaevine girmesi üzerine bunalıma giren 18 yaşındaki **Soner Semih Sipahi**, evlerinin balkonundaki üzüm çardağına kendini asarak intihar etti.

Sipahi'nin ölümü öğrenci sömürü sınavlarının öğrenciler ve aileleri üzerindeki etkisine bir kez daha işaret etti. Öğrencileri yarısı atı haline getiren ve okula adım attıkları ilk andan itibaren dershanelerle kuşatan eğitim sistemi Muğla'daki intihar olayıyla bir kez daha teşhir oldu.

Mevcut sınav sisteminde "gidilmesi zorunluluk" olarak gösterilen ve devlet tarafından desteklenen dershaneler, öğrenciler ve velileri sadece sömürümle kalmıyor aynı zamanda yaşamlarına da kastediyor.

Soner Semih Sipahi'yi intihara götüren süreç şöyle gelişti:

Fethiye'de 48 yaşındaki Emine Sipahi, geçen Ağustos ayında oğlu Soner Semih Sipahi ile kızı Özlem Sipahi'yi dershaneye yazdırdı. Dershane parası ödenmeyince biriken borç yüzünden dershane yönetimi, senetlerde imzası bulunan anne Emine Sipahi'yi mahkemeye verdi.

Faiziyle birlikte yaklaşık 5 bin TL olan borcu ödeyemeyen Emine Sipahi, icra işlemleri sırasında ödeyeceğini taahhüt etmesine rağmen ödemediği için çıkarıldığı mahkeme tarafından 2 ay önce tutuklanarak Muğla Cezaevi'ne gönderildi.

Bunun üzerine annesinin kendisinin yüzünden cezaevine girdiği düşüncesiyle bir süredir psikolojik bunalıma girdiği belirtilen Soner Semih Sipahi, dün gece saat 22.30 sıralarında evlerinin balkonunda bulunan demir çardağa bağladığı iple kendini asarak intihar etti. Sipahi arkasında, "Herkes hakkını helal etsin. Bu duruma daha fazla dayanamayacağım" yazılı not bıraktı.

İÜ'de faşist saldırı

İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi önünde 6 Nisan Salı günü yüzleri maskeli ve ellerinde satırlarla 6-7 kişilik faşist grup, yurtsever bir öğrenciyi bıçakla yaraladı. İletişim Fakültesi'nin bahçesinde bulunan camiden çıkan faşistler oradan geçmekte olan yurtsever öğrenciyi pusu kurarak saldırdılar. Aldığımız bilgiye göre İletişim Fakültesi'nden bir faşist tarafından yönlendirilen faşistlerin bir kısmı saldırının ardından Süleymaniye'ye, bir kısmı ise Beyazıt Meydanı'na doğru kaçtılar.

Olayın ardından ÖKM'ye gelen yurtsever öğrenciyi arkadaşları tarafından ilk müdahale yapıldı. Ardından gelen ambulansla Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne götürülen öğrencinin durumunun iyi olduğu öğrenildi. Bunun üzerine İletişim Fakültesi'ne giden yurtsever öğrenciler fakültenin içinde teşhir konuşmaları ve sloganlar eşliğinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Devrimci, demokrat öğrencilerin de fakültenin bahçesine ulaşmasının ardından kapı önünde güvenlik şefleri, bazı öğretim üyeleri ve sivil polislerle gerginlik yaşandı. Açık bir şekilde saldırganları koruyan öğretim üyesi ve güvenlik görevlileri öğrencilerin tepkisini çekti. Olay sırasında kantine kilitlenen öğrenciler can güvenliklerinin olmadığı gerekçesiyle sınavları boykot ettiler.

Konuştuğumuz birçok öğrenci polislerin "güvenliği" sağlamaya çalışmadığını ve faşistleri koruduklarını, olaydan sonra öğrencileri korumak için hiçbir şey yapılmadığını dile getirdi. Ardından İletişim Fakültesi'nden bir hoca sınavların iptal edildiğini söyledi ve okul boşaltıldı.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Ege Üniversitesi'nde baskılara karşı eylem

2 Nisan günü İzmir Ege Üniversitesi'nde gerçekleştirilen eylemle Ekim Gençliği okurlarına ve yurtsever öğrencilere dönük devlet terörü kınandı. Üniversitelerde yaygınlık kazanan anti-demokratik uygulamalara, soruşturma ve ceza terörüne son verilmesi istendi.

Ekim Gençliği okurlarının 31 Mart günü devlet terörüne maruz kalması ve yurtsever öğrencilerin gözaltına alınması üzerine gerçekleştirilen eylemde Edebiyat Fakültesi'nde toplanan yaklaşık 70 kişi alkış, zılgıt ve düdükle "Kışla değil, kampüs; özerk demokratik üniversite istiyoruz!" ozaliti ile öğrenci çarşısına yürüdü. Öğrenci çarşısı dolaşıldıktan sonra kampüsten çıkılarak Ege Üniversitesi Rektörlüğü'ne gidildi. Burada üç temsilci görüşme için içeri alınana kadar yaklaşık yarım saat söylenen marşlar eşliğinde oturma eylemi yapıldı.

Temsilciler rektör yardımcısıyla görüştüler. Görüşmede öğrencilerin talepleri iletilerek; kameraların ve ÖGB'lerin kaldırılması, soruşturmaların geri çekilmesi istendi. Okula polisin girmemesi, okuldaki devrimci herhangi bir çalışmaya müdahale edilmemesi bildirildi. Aksi takdirde yaşanacaklardan üniversite öğrencilerinin sorumlu olmayacağı açıklandı.

Temsilcilerin dışarı çıkmasıyla beraber 1 Nisan akşamı serbest bırakılan Ekim Gençliği okuru basın açıklamasını gerçekleştirdi. Açıklamada son dönemdeki saldırılar sıralandı ve saldırılara karşı birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı. Ayrıca gözaltında olan 8 yurtsever öğrencinin derhal serbest bırakılması istendi. Basın açıklamasının ardından alkışlarla kampüse geri dönüldü.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Adana'da liseli gençliğe polis terörü

11 Nisan'da gerçekleştirilecek eleme sınavına karşı Adana'da 4 Nisan günü liseli gençlik örgütleri tarafından gerçekleştirilen eylemle polis saldırısı. Saldırıda 5 kişi gözaltına alındı, çok sayıda genç ise çeşitli yerlerinden yaralandı.

Beş Ocak Meydanı'nda kortejlerin oluşturulması sırasında Adana polisi yürüyüşe izin vermeyeceğini, yol kapatıldığı takdirde müdahale edeceğini söyledi. Polis tehdidine rağmen başlayan yürüyüşün en önünde YGS'yi simgeleyen temsili bir tabut taşındı. Üzerinde "Ruhuna beddua ÖSYM ve YÖK'ü gömüyoruz / Lise ve dershane öğrencileri" yazılı tabutun arkasında "Ne müşteri ne yarış atı öğrenci olmak istiyoruz" şiarlı imzasız pankart taşındı. Ortak pankartın arkasında sırasıyla bileşenler kendi pankartlarını taşıdı.

Genç komünistler eyleme "ÖSS, YGS, LYS... eleme sınavlarınız sizin olsun gelecek bizimdir! / Devrimci Liseliler Birliği" şiarlı pankart arkasında kızıl bayraklarla katıldılar.

Çakmak Caddesi'nde yolun trafiğe kapatılmasının ardından İnönü Parkı önünde kurulan polis barikatıyla kitlenin önü kesildi. Polis, açıklamanın İnönü Parkı'nda yapılmasını aksi takdirde yürüyüşe izin vermeyeceğini söyledi. Polisin bu dayatmasını oturma eylemiyle protesto eden gençlik güçleri çevredeki insanlara dönük ajitasyon konuşmaları yaptılar. Çevredekilerin alkışlarla öğrencilere destek verdiği konuşmalarda eylemin amacı anlatılarak polisin tutumu teşhir edildi. Tartışmalardan net bir sonuç çıkmamamsı üzerine polis biber gazı ve coplarla kitleye saldırdı. Polisin azgınca saldırısı sonucunda çok sayıda öğrenci yaralanırken 5 kişi gözaltına alındı.

Adana'daki eylemde yaşanan polis terörü aynı gün İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Gençliğin geleceğini ellerinden alan eleme sınavlarının adının değişmesine rağmen özünü koruduğu ve gençliğin bunu kabul etmediği için polisin saldırısına uğradığı ifade edildi.

Açıklamada gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Kızıl Bayrak / Adana

Avrupa'nın en zayıf halkası: Yunanistan

Volkan Yarasır

Aralık 2008'de gerçekleşen Yunanistan'daki ayaklanma, neoliberal politikalara karşı bir isyan niteliği taşıdı.

İŞsizlik, toplumsal dıŐlanma, geleceksizlik, esnek ve güvencesiz çalışma, umutsuzluk isyanın biriktiği ve ateŐlendiđi zeminler oldu. Paris banliyölerinde göçmenlerin 2005'te yaktığı ateş Avrupa Birliği topraklarında sınıfsal ve toplumsal antagonizmanın dışa vurumunu iŐaretliyordu. 1992 Los Angeles Ayaklanması, 1995 Briston Ayaklanması Paris banliylerine sıçramıŐtı. Yunanistan ayaklanması bu dalganın bir devamı niteliği taşıdı. Özellikle ğrenci-geliğin toplumsal marjinalleŐme, dıŐarıda kalma korkusuyla harekete geçtiği ve toplumun değişik kesimleriyle bütünleŐen ayaklanma bir öfke patlamasıydı. Sokakların yeniden gerçek sahipleriyle buluşmasını sağladı. Özgürlüğün muazzam atmosferi barikatlarda, sokaklarda kendini dışa vurdu.

İsyan dalgası bir müddet sonra geri çekildi. Fakat bu geliŐme Yunanistan topraklarında sınıfsal antagonizmanın ne derece keskin olduğunu göstermekteydi.

Kapitalist krizin sarsıcı etkileri uluslararası düzeyde bir yandan Őirket iflaslarını gündeme getirirken, öte yandan toplu tensikatların yaşanmasına, işsizliğin yaygınlaŐmasına neden oldu. Yunanistan da kapitalist krizden son derece sert Şekilde etkilenen ülkelerden biri olarak öne ıktı. Bu konjonktürde (2009 Ekim ayında) yapılan genel seçimlerde sağ muhafazakar çizgiyi temsil eden Yeni Demokrasi Partisi baŐarısızlıđa uğrarken PASOK zafer kazandı. Daha sonra YDP'nin krizin tüm sonuçlarını ve Yunanistan devletinin olağanüstü artan dış borçlarını sakladığı ortaya ıktı. Bir anlamda seçim yenilgisi, YDP'nin sorumluluk slenmemesini ve kendisine karşı doğabilecek reaksiyonlardan kurtulmasını sağladı. PASOK, sendikal bürokrasiyle bir konsensüs sağlayıp, yaşanan süreci aŐabileceđini hesaplamaktaydı. Bir dizi slogan ve ajitasyona rağmen, kapitalist krizin çıplak sonuçları Yunanistan'da kendini dışa vurdu ve bu noktada artık PASOK, Yunanistan ekonomisinin iflas ettiğini açıklamak zorunda kaldı.

Yunanistan hükümeti ardından "ekonominin canlanması için" işçi sınıfına yönelik son derece sert "istikrar programının" hayata geçirileceğini bildirdi.

Kapitalist kriz 2008 sonrasında General Motor gibi büyük Őirketlerin iflaslarına neden olmuştu. Bu birinci köpük dalgasının sonuçlarıydı. Sürecin giderek derinleŐmesi, bir Őirket özelliği gösteren devletlerin de iflasını beraberinde getirdi. nce küresel finans cenneti olarak gösterilen Dubai iflas etti. Bir yatırım Şirketi olan Dubai World 59 milyar dolarlık borcunu 6 ay ertelemek isteyince uluslararası piyasalarda panik başladı. Dubai World'den sonra yan kuruluŐu olan emlak Şirketi Nakheel'de borçlarını erteleme talebinde bulundu. Aslında bu gelişmeler Dubai modeli olarak literatüre girmiŐ, borç mekanizmalarıyla büyüme tarzının kŐn iŐaretledi. Kapitalist krizle birlikte yaşanan likidite sıkıntısı, Őirket devlet niteliğindeki Dubai'yi birden bloke etti. nkn ülkede küresel ekonomik aktörlere yönelik yaratılan gayri menkul bolluğu alıcı bulamıyordu. Bağlantılı olarak 2009 yılının sonunda acil ödenmesi gereken 20 milyar dolarlık borç denemiyordu.

Dubai'deki gelişmeler birden benzer özelliklere

sahip, dış borçla ekonomik döngüyü sağlayan ya da krizin olmadığı dönemlerdeki likidite bolluğuyla ekonomik "geliŐme" gösteren bir dizi ülkenin iflasını tartıŐılır kıldı. Başta Yunanistan olmak üzere Portekiz, İŐpanya ve İrlanda'da da devlet iflasları gündeme geldi.

Yunanistan'ın 300 milyar Euro'luk dış borcunun bulunması ve kısa zamanda ödenmesi gereken 30-40 milyar Euro'luk dış borç yükümlülüğü Dubai gibi Yunanistan'ı da iflasın eşiğine getirdi.

Yunanistan'daki kriz, Avrupa Birliği'nin yaşadığı bir kriz olarak değerlendirildi. Benzer geliŐmelerin Portekiz, İrlanda ve İŐpanya'da olma olasılığı birliğin "kristalize" yapısını etkileyeceği doğrultusunda yorumlar yapıldı. PASOK lideri George Papandreou AB'den acil yardım talebinde bulundu. AB'nin emperyalist çekirdeği oluŐturan ve dominant iki ülkeden biri olan Almanya böylesine bir talebe sıcak bakmayacağını açıkladı. Bu srec Avrupa Birliği'nin krizi olarak değerlendirilse de, aslında bir emperyalist blok olan Avrupa Birliği'nin yeniden yapılanmasını ve yeni emperyalist politikalarını açığa çıkardı. Burada zellikle Almanya devlet iflasının yaratacağı katastrofu hissettirerek, Yunanistan'ı yeniden sömürgeleŐtirilmesi veya sömürünün derinleŐtirilmesi için adımlar atmaya zorladı. Bu yönde de sonuç alıcı adımlar atıldı. Yunanistan, Portekiz, İŐpanya ve İrlanda'nın yaşadığı kriz bir anlamda AB içerisinde Almanya'nın hegemonyasını arttırıcı, pekiŐtirici iŐlev gördü ve görüyor. Bu gelişmeler AB'nin emperyalist çekirdeği ve periferisi arasındaki yeni iş bölümünün bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Daha nce İrlanda'da yaşanan gelişmeler ya da AB'ye tam teslimiyet doğrultusundaki politikaların benzerinin Yunanistan'da yaŐanması muhtemeldir.

Portekiz, İrlanda, İtalya, Yunanistan ve İŐpanya'nın 2010 yılının Aralık ayına kadar ödemeleri gereken toplam borç tutarı 405 milyar Euro'ya yakındır. Bugün İrlanda, Yunanistan ve AB'nin periferisindeki ülkelerde yaşanan sorunların asıl sebebi borçlarının varlığı kadar, bu borçlara bağlı olarak ödenmesi gereken faiz ve faiz oranlarıyla ilintilidir. Bu oran periferi ve merkez ülkeler arasında iki kata kadar yükselmektedir. PASOK zellikle Almanya'nın belirlediği çerçevede IMF ve AB'yle bir anlaşmaya vardı. Acil borç ödemelerini bu anlaŐma üzerinden realize etmeye çalıŐacak. Bunun Yunanistan halkı için anlamı işsizlik, geleceksizlik ve umutsuzluk olacaktır.

PASOK hükümeti gündeme sokmaya çalıştığı istikrar paketiyle kamu harcamalarını radikal bir Şekilde kesintiye uğratmayı ve sınıfın tarihsel kazanımlarını gasp etmeye alıŐıyor.

PASOK Yunanistan'da 2010 yılında işsizliğin %20'lere ulaŐacađını tahmin ediyor. Ama buna rağmen bu yıl içinde kamu sektöründeki tüm işe alımların durdurulmasını ve her emekli olan 5 kiŐiye karşılık 1 kişinin işe alınmasını hesaplıyor. Ayrıca kamu sektöründe bir dizi tasfiyenin yapılması

hedefleniyor. Bunun yanında maaşlarda kesinti yapılması, KDV'nin % 21'e çıkartılması, ödeneklerde % 12 kesintiye gidilmesi, emekli maaşlarının 2010 yılı süresince dondurulması, 13. maaş olarak adlandırılan Noel ikramiyesinde % 30 kesinti yapılması, yine paskalya ve yaz tatili dönemlerinde verilen yarım maaş ikramiyenin % 30'unun azaltılmasını amaçlıyor. Ayrıca akaryakıt fiyatlarına 3 cent ve 8 cent arasında zam yapılması, alkollü içkilere % 20, sigara fiyatlarına % 65 oranında ek vergi uygulaması gündeme alınmış durumda.

Yunanistan işçi sınıfının kendisine yönelik sistematik bir karşıdevrim niteliğinde olan bu saldırıya, daha başlamadan cevabı son derece sert oldu. 2009 Ekim ayında büyük bir oy çokluğuyla iktidara gelen PASOK'un (işçi veya emek anlamına gelmektedir) politikalarına işçi sınıfı bir dizi grev ve genel grevle yanıt verdi.

Yunanistan işçi sınıfı 2010 Şubat ayından itibaren hem sektörel bazda grevler, hem de tüm sektörleri kapsayan genel grevler gerçekleştirdi. 2008'in ayaklanma ve isyan ruhu bu grevler içerisinde yeniden hayat buldu.

Yunanistan işçi sınıfı kapitalist krizin faturasını ödememek ve sermayenin saldırısına karşı Şubat ayının başında sektörel bazda 48 saatlik bir uyarı grevi gerçekleştirdi. Ardından 10 Şubat'ta ağırlıkta kamu emekçileri greve çıktı. Kamu Emekçileri Konfederasyonu (ADEDY) tarafından gerçekleştirilen greve öğretmenler, sağlık çalışanları, temizlik ve belediye işçileri yaygın olarak katıldı. Ayrıca özel sektörün bazı alanlarında çalışanlar da greve iştirak etti. Ardından 24 Şubat grevi yaşandı. Bu greve finans ve medya alanında çalışanlar ve özel sektörün değişik kesimlerinde çalışanlar katıldı. Mart ayına girildiğinde, 5 Mart'ta, Yunanistan halkı sokaklara çıktı. Polisler yer yer çatışmalar yaşandı. PAME'nin (Bütün İşçilerin Mücadele Cephesi) örgütlediği 24 saatlik greve tersane işçileri, devlet ve özel sektörde çalışan basın işçileri katıldı. Ayrıca Yunanistan'ın iki büyük konfederasyonu ADEDY ve GSEE (İşçi Sendikaları Konfederasyonu) üyesi tüm işçiler iştirak etti. Yarım gün iş bıraktı. Ayrıca PAME üyeleri 60 kamu binasında işgal gerçekleştirdi. Ardından 8 Mart'ta öğretmenler yeniden greve çıktı.

11 Mart'ta ADEDY ve GSEE'nin önderliğinde geniş işçi yığınlarının katıldığı genel grev gerçekleştirildi. Genel greve 100 binlerce işçi katıldı. 24 saat süren grev, Yunanistan'da hayatı felç etti. Özellikle ulaşım, sağlık ve eğitim sektöründe grev son derece etkili oldu. Grevcilerle polis arasında saatlerce süren şiddetli çatışmalar yaşandı. İşçi sınıfı bu eylemleriyle sermayeye ve kapitalist devlete karşı net bir tavır sergiledi. "Geçit vermeyeceğiz" ve "geri çekilmek yok" dedi. Sokaklarla fabrikalar buluştu, sınıf kolektif gücünü çok kısa zaman aralığında tekrar ortaya koydu. Sendikal bürokrasinin blokajları direnişler, eylemler, grevler ve genel grevler içerisinde dağıtıldı. "Kapitalizme karşı savaş!", Yunanistan işçi sınıfının şiarı oldu.

Avrupa Birliği ülkeleri içerisinde Yunanistan pratiği son derece önem taşımaktadır. Özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzası muazzam sınıfsal mücadelelere gebedir. Finans kapitalin kıtada başlatacağı savaşın ön cephesi Yunanistan'dır. Tıpkı ülkemizde TEKEL işçilerinin sınıfın öncü müfrezesi olması gibi. Yunanistan işçi sınıfının direnişi bu anlamda Avrupa işçi sınıfının ve özellikle Akdeniz havzasında son derece sarsıcı etkileri olacaktır. Buradaki olumlu veya olumsuz gelişmeler direkt olarak İspanya, Fransa, Portekiz, İtalya'yı etkilediği gibi İngiltere ve Almanya'yı da etkilemesi muhtemeldir. Yunanistan'da kavga devam ediyor. Ve bu kavga Avrupa işçi sınıfının kavgasına ışık tutuyor.

Avrupa'da grevler sürüyor...

İşçilerden "fabrikayı havaya uçururuz" tehdidi

Fransa'da otomotiv sanayisine yedek parça üreten bir fabrikada çalışan 30 işçi işyerlerinin kapanması üzerine tazminat hakları için eyleme geçtiler. İşçiler, ödenecek tazminat miktarının az olduğu gerekçesi ile, hazırladıkları molotofkokteylleriyle fabrikayı havaya uçurma tehdidinde bulundular.

Fransa'da demiryollarında grev

Fransa'nın en büyük işçi sendikalarından CGT, Sud Rail sendikası ile birlikte demiryolları çalışanlarını greve çağırdı. 8 Nisan Perşembe gününe kadar sürecektir grev yılın başından bu yana demiryollarında gerçekleşen üçüncü grev olma özelliğini taşıyor.

Unilever işçileri 4 haftadır grevde

Fransa'da Marseille yakınlarında Unilever fabrikasında işçiler 4 haftadır grevde. İşçiler daha fazla ücret talep ediyorlar. İşçi sayısının son 3 yılda yüzde 26 azaldığı Unilever işletmesinde geride kalan 183 işçi Fransa, İtalya ve Hollanda pazarlarına Lipton çayı üretiyor.

İngiltere havayollarında grev

British Airways havayollarında çalışan binlerce mürettebat geçtiğimiz Cumartesi günü 4 günlüğüne yeniden greve gitti. Son bir hafta içinde yaşanan ikinci grev, havayolları tekelinin zorunlu kısa çalışma, ücret kısıtlamaları ve ekip çalışanlarının sayısının düşürülmesi planlarına karşı sürüyor.

Havayolları şirketi İngiliz basınına da arkasına alarak uzunca bir süredir havayolunda çalışan 12 bin mürettebatı için karalama kampanyası yürütüyor. British Airways grev kırıcılarını devreye sokarak uçakların bir bölümünü uçurmaya çalışıyor.

Almanya'da pilotlar greve hazırlanıyor

Almanya'da Alman Havayolları Lufthansa ve Pilot sendikası Cockpit (VC) arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri sertleşerek sürüyor. Lufthansa tekeli şu ana kadar uzlaşmaya yanaşmıyor. Bu nedenle grev hazırlıkları da sürüyor. Pilot sendikası, Lufthansa'nın kendileri ile uzlaşabilecekleri bir öneri sunamaması durumunda greve gitme konusunda kararlı olduklarını açıkladı.

Hamburg'ta 1 Mayıs hazırlıkları

1 Mayıs'a yönelik hazırlıklar Almanya'nın **Hamburg** kentinde sürüyor. Hamburg'ta 1 Mayıs her yıl olduğu gibi bu yıl da DGB ve Ver-di sendikalarının organizasyonu ile kutlanacak. 1 Mayıs günü DGB önünde saat 11.00'de başlayacak olan yürüyüş Barmberk'teki işçi müzesinin önünde yapılacak mitingle sona erecek.

Hamburg'taki 1 Mayıs hazırlıklarını kendi cephesinden sürdüren Hamburg BİR-KAR, 1 Mayıs'ı sınıfsal özünü ve anlamına uygun biçimde kutlamak için MLPD ve İran Komünist Partisi ile bir platform dahilinde bir araya geldi. Platform, ilk toplantısını 4 Nisan günü yaptı. Toplantıda 1 Mayıs'ın tarihsel gelişimi ve dünyada yaşanan ekonomik krizin işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki yansımaları ve krizin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkileri daha da fazla derinleştirdiği üzerinde duruldu.

Toplantıda; 1 Mayıs öcesinde bir salon etkinliği yapmak, hem dünyada yaşanan ekonomik krize hem de 1 Mayıs'a vurgu yapan iki pankartın hazırlanması, 1 Mayıs'ın tarihsel gelişimini anlatan ve dünyada gelişen siyasal gündeme vurgu yapan ortak bildiri hazırlayıp başta fabrikalar olmak üzere şehrin kalabalık yerlerinde dağıtmak, katılım sağlayacak diğer demokratik kurumlara çağrılarda bulunma kararları alındı.

Kızıl Bayrak / Hamburg

Venezüella-Rusya ilişkilerinde yeni dönem...

ABD emperyalizminin dünya jandarmalığından rahatsız olan Rusya ile Venezüella, 30'u aşkın yeni anlaşmaya imza atarak, işbirliğini yeni bir boyuta taşıdılar. ABD'nin hegemonyasından duyulan rahatsızlık gerekçeleri farklı olsa da, bu işbirliği, verili koşullarda her iki tarafın çıkarına uygun görünüyor.

Caracas'a bir günlük ziyaret gerçekleştiren Rusya Başbakanı Vladimir Putin ile Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez tarafından imzalanan anlaşmalar; petrol, doğalgaz, nükleer enerji, savunma, eğitim, araştırma, ulaşım, tarım gibi önemli alanları kapsıyor.

Dünyanın en büyük rezervleri arasında yer alan Oronico Petrol Bölgesi'nde belli bölgelerin Rusya'ya tahsis edilmesi, Kamu Hizmetleri Bakanlığı ile Rus Ilyushin Şirketi'nin ortak çalışmasıyla Venezüella'ya sivil uçak temin edilmesi, Venezüella ile başka Latin Amerika ülkelerinin filolarının ihtiyaçlarını karşılamak üzere ortak bir şirketin kurulması, Rusya'nın, içinde bir uydu fırlatma tesisi de olmak üzere Venezüella'nın kendi uzay sanayiini kurmasına ve nükleer enerji üretme projesine yardım etmeyi taahhüt etmesi gibi anlaşmalara imza atan Chavez-Putin ikilisi, Washington'daki savaş baronlarının huzurunu kaçırdılar.

Chavez yönetiminin Rusya ile kurduğu ilişkiler yeni değil. Örneğin, Venezüella 2005 yılından bu yana Rusya'dan savaş uçakları, helikopterler ve 100 bin kalaşnikof tüfek de dahil toplam bedeli 4 milyar doları aşan silah alımı gerçekleştirdi. Ayrıca geçen Eylül ayında Moskova'ya 8. ziyaretini gerçekleştiren Chavez, tank ve S-300 gelişmiş uçak savar füzeleri de dahil Rus silahları satın almak için Moskova yönetiminde 2 milyar dolardan fazla kredi sağlamıştı. Buna karşın imzalanan anlaşmaların kapsamı, iki ülke arasındaki ilişkilerin yeni bir döneme girdiğine işaret ediyor.

Rusya-Venezüella ilişkilerinden rahatsız olan Washington'daki savaş baronları, Chavez yönetiminin bölgede silahlanma yarışını tetiklediğini öne sürüyor. Bu iddiayı reddeden Chavez ise, ABD'nin büyük petrol rezervleri nedeniyle Venezüella'ya saldırabileceğini, dahası ABD'nin komşu ülke Kolombiya'da yeni askeri üsler kurduğunu, silahlanmalarının karşı denge oluşturmayı amaçladığını vurguladı.

Rusya ile yapılan kapsamlı anlaşmaları değerlendiren Hugo Chavez, "Venezüella ile Rusya'nın çok yanlılık üzerine kurulu yeni bir uluslararası düzen kurmak amacıyla stratejik bir ittifak meydana getirdiklerini" belirtti. Chavez, Simon Bolivar tarafından savunulan, "dünyadaki dengenin ancak çok kutuplu bir dünya düzeni kurularak sağlanabileceği" tezine göre hareket ettiklerini söyledi.

Venezüella'ya silah satmaya devam edeceklerini açıklayan Putin ise, "Venezüella'nın savunma imkanlarını desteklemeye ve geliştirmeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

"Hedeflerinin dünyayı daha demokratik, dengeli ve çok kutuplu hale getirmek olduğunu" savunan Putin, bu çerçevede Venezüella ile ilişkilerinin özel bir önemi olduğunu belirtti.

Venezüella'yı Latin Amerika ile aralarında bir köprü olarak gördüklerini de söyleyen Putin, attıkları

bu adımlarla Rusya'yı kuşatma stratejisi uygulayan ABD'ye karşı güçlü hamleler yapabilme gücünde olduklarını ortaya koydu.

"Stratejik Ortaklığın pekiştirilmesi" şeklinde tanımlanan anlaşmalar, Rusya'nın, ABD'nin "arka bahçe"ne cüretli bir giriş yaptığına işaret ediyor. Putin'in Venezüella ziyaretinde Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales'le de görüşmesi, Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev'in ise yakında Brezilya'yı ziyaret edecek olması, Moskova yönetiminin Latin Amerika'ya dönük ilgisinin Venezüella ile sınırlı olmadığını gösteriyor.

"Çok kutuplu dünya düzeni"ni savunan Rusya, şimdiden bu denklemdeki asli aktörlerden biri olarak hareket etmeye çalışıyor. Rusya'nın Ortadoğu'nun yanı sıra Latin Amerika ülkeleriyle de kurduğu ilişkilerin pekiştirilmesi, ABD hegemonyasının eskisi gibi devam etme koşullarının giderek zayıfladığına işaret ediyor.

İç politikada emekçiler lehine icraatlar yapan Hugo Chavez yönetimi, olası bir ABD saldırısına karşı, Rusya, Çin, İran gibi ülkelerle ilişkiler geliştiriyor. Bu sayede hem istediği silahları alabiliyor, hem petrol satışında ABD'ye bağımlı olmaktan kurtuluyor.

Çok kutuplu bir dünya düzeni savunan Rusya ve

Çin, verili koşullarda ABD ile çatışan ülkelerle ilişkilerini güçlendirme eğilimindedir. ABD hegemonyasının altını oymak için bu tür taktik ittifaklar kaçınılmazdır. Bu politika, verili koşullarda Chavez yönetiminin işini bazı bakımlardan kolaylaştırıyor. Fakat bu olgu hem Rusya'nın hem Çin'in emperyalist/kapitalist dünya düzeninin temel halkaları arasında yer aldıkları gerçeğini değiştirmiyor.

Chavez yönetiminin işbirliği geliştirdiği rejimlerin niteliği, sözkonusu ittifakların geçici olma olasılığını yükseltiyor. Venezüella'da kapitalizmle köklü bir hesaplaşma gündeme geldiğinde ise, bu güçlerin ABD ile aynı safta yer almaları hiç de sürpriz olmaz. Dolayısıyla, Chavez yönetimin emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden yararlanma taktiği isabetli görünse de, bu rejimlerin niteliğinin göz ardı edilmesi, bir süre sonra Venezüella'daki gerici güçlerin işine yarayacaktır.

Chavez yönetimi döneminde önemli mevziler kazanan Venezüella işçi sınıfı ve emekçilerinin ise, kapitalizmle nihai hesaplaşma anı geldiğinde, müttefikleri Rusya, Çin, İran gibi rejimler değil, enternasyonal dayanışmayı yükseltecek olan dünyanın işçileri, emekçileri ve ilerici-devrimci güçleri olacaktır.

TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'a...

4 Şubat'ta TEKEL işçilerine destek amacıyla ülke çapında yapılan eylemlere katıldığı için işten atılan sınıf bilinçli öncü kadın proleter Aynur Çamalan'ı, direnişinin 30. gününde selamlıyoruz.

Aynur Çamalan'ın işten atılması, aslında sınıf kimliğine yönelik bir saldırıdır. Asalak burjuvazi, sömürü düzeninin ve saltanatının devamı için, işçilere, Aynur Çamalan gibi sınıf bilinçli işçilere tahammül edemez. Tıpkı Emine Arslan'ın, Gülistan Kobatan'ın ve onlarca sınıf kardeşimizin yaşadığı gibi, fırsatını buldukları anda kapı dışarı ederler.

Ancak, rüzgar ekenler fırtınanın gazabına hazır olmalıdırlar. Bugün evine bir lokma ekmek götürmek için, 10-12 saat kölece çalışma koşullarına razı olup susan milyonlarca işçi ve emekçi yarın Emineler'in, Gülistanlar'ın, Aynurlar'ın direniş çağrılarını kesinlikle yanıtız bırakmayacaklardır. 78 günlük TEKEL Direnişi bunu kesin bir biçimde açığa çıkartmıştır.

Dolayısıyla burjuvazinin kriz bahanesiyle sınıfa ve onun öncülerine yapacağı her türlü alçak saldırı onun bir sınıf olarak tarihin çöplüğüne atılmasına engel olamayacaktır.

TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'ın bu kararlı direnişini de bu çerçevede değerlendiriyor, emek-sermaye mücadelesinde anlamlı bir direniş mevzisi olarak görüyoruz. Bu vesileyle TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan'ı Lozan BİR-KAR olarak selamlıyor, her türlü dayanışma içinde olacağımızı bildiriyoruz.

Direnişinin bundan sonraki sürecinde sınıf dayanışmasını yükselteceğimizi ve direnişin seyri hakkında kendi alanımızdaki ilerici ve devrimci kamuoyunun duyarlı olmasını sağlayacağımızı bilmenizi isteriz.

**Yaşasın Aynur Çamalan'ın onurlu direnişi!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!**

“Amerikan demokrasisi” ile katledilen siviller...

Wikileaks adlı bir grup önceki gün bir basın toplantısıyla Irak'ta yapılan katliamı belgeleyen bir kaydı kamuoyuyla paylaştı. Kayıtlar, 2007 yılının temmuz ayında Bağdat'ta Amerikan askerlerinin play station oynarmışçasına caddede yürüyenleri nasıl katlettiğine ilişkindi. Kayıtlar, iki Apache helikopterin gerçekleştirdiği katliamı belgeledi.

Cadde ortasında elini kolunu sallayarak yürüyen yaklaşık 10 kişi helikopterin özel kamerası tarafından çerçeveye alınıyor.

Görüntülerde iki kişinin omzuna asılı iki siyah küçük leke seçiliyor. Biraz dikkatli bakınca bunların uzun namlulu silah olmadığı anlaşılmasına rağmen helikopter pilotlarından biri bu lekelerin uzun namlulu silah olduğuna kanaat getiriyor. Komuta merkezinden de onay alınarak helikopterden caddede yürüyen insanların üzerine ölüm kusuluyor.

Amerikalı askerlerin espirileri eşliğinde gerçekleştirilen katliamda ikisi uluslararası haber ajansı Reuters adına çalışan foto muhabiri Namir Nureddin ve yardımcısı Said Çma da ölüyor.

Birkaç dakika sonra yerde yatan yaralılara yardım için siyah bir minibüs olay yerine geliyor.

İki helikopter yaralı taşımaya çalışan bu sivillere de ağır makineli ile öldüklerinden emin oluncaya kadar birkaç kez ateş ediyor. İçinde o anda biri beş diğer on yaşında iki çocuk bulunan minibüs delik deşik oluyor.

Ardından kara birlikleri olay yerine geliyor. Zırhlı araçlardan biri öldürülen foto muhabiri Namir Nureddin'in cesedi üzerinden geçiyor.

Helikopter pilotu bunu fark ediyor ve diğer pilot, “Sanırım birinin üzerinden geçtiler”

Aldığı yanıt ise şu: “Güzel, ama zaten öldüler, yani?”

Bu arada kara birliklerinden bir asker minibüsün içindeki yaralı çocukları fark edip merkezle temasa geçiyor.

Çocukları en yakın askeri üsse götürerek orada tıbbi müdahale yapılması gerektiğini söylüyor.

Merkezden gelen yanıt açık: “Irak polisi gelecek. Çocukları onlara verin. Lokal bir hastaneye götürsünler...”

Almanya'da 'Paskalya Yürüyüşleri'

Almanya'nın çeşitli kentlerinde her yıl düzenlenen geleneksel nükleer karşıtı 'Paskalya Yürüyüşleri' Frankfurt ve Stuttgart'ta gerçekleştirildi.

Frankfurt'taki yürüyüş 5 Nisan günü dört ayrı bölgede toplanılmasıyla başladı. 'Barış ve silahsızlanma' temalı yürüyüşte savaş ve kriz gündemleri işlendi. Yürüyüş saat 13.00'te Römerberg Meydanı'nda buluşulmasıyla devam etti. 1000 kişilik kitlenin yer aldığı meydana yapılan konuşmalarda Alman ordusunun Afganistan'dan çekilmesi, Amerikan nükleer silahlarının Almanya'dan çıkarılması ve dünyanın nükleer silahlardan arındırılması talep edildi.

Yürüyüşe Türkiyeli yapıardan TKİP, Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu ve Halkevleri katılım sağladı.

3 Nisan günü **Stuttgart**'ta gerçekleştirilen yürüyüş saat 12.00'de Theaterhaus Meydanı'nda başladı. Burada toplanan 2000'i aşkın eylemci, şehrin ana caddesinden merkeze doğru yürüyüşe geçti. Özellikle savaş karşıtı pankart ve dövizlerin yoğun olduğu yürüyüşte oldukça coşkulu ve canlı bir hava vardı.

Yürüyüş kolu saat 14.00'te Schlossplatz Meydanı'na gelerek burada bekleyen kitleyle birleşti. Meydanda yapılan konuşmalarda ise Alman ordusunun Afganistan'dan çekilmesi, Amerikan nükleer silahlarının Almanya'dan çıkarılması ve dünyanın nükleer silahlardan arındırılması talep edildi. Yürüyüşe Türkiyeli yapıardan TKİP ve Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu katılım gösterdi. Yürüyüş boyunca BİR-KAR tarafından, BDSP'li sınıf devrimcilerine yönelik operasyonları protesto eden "Türkiye'de devam eden devlet terörü- Fortsetzung des Staatserrors in der Türkei" başlıklı Almanca bildiriler dağıtıldı

Kızıl Bayrak / Frankfurt - Stuttgart

Emperyalist barbarlığın kirli sureti

Tüm bunlar 3. sınıf bir savaş filminden sahnelenmiş ya da bir bilgisayar oyunuymuş gibi. Ama bu ve buna benzer yüzlerce olay Amerika'nın Irak'a taşıdığı "demokrasi"nin ta kendisi, emperyalist-kapitalist barbarlık düzeninin demokrasi diye yutturmaya çalıştığı sistemin resmidir.

Bu kayıtlar emperyalist barbarlığın Irak'tan yansıyan kirli suretidir. Emperyalist işgalcilerin Iraklı tutsaklara işkence yaptığı, pek çok Iraklı'nın işkenceyle katledildiği biliniyordu. Irak'ta katliamların da günlük bir pratik olduğu bu son görüntülerle beraber kafalarda soru işareti bırakmıyor.

Irak'tan yansıyan insanlık dışı görüntüler, emperyalistlerin Irak'ta, Afganistan'da ve Ortadoğu'da nasıl bir düzeni yerleştirmeye çalıştıklarını tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Anayasa değişiklik paketi ve demokratikleşme...

M. Can Yüce

AKP hükümeti öteden beri değiştirmesini düşündüğü Anayasa paketini Meclis'e sundu. Bu konu gündemde ve birçok boyutuyla tartışılmaktadır. Bu konuda devrimci ve yurtseverlerin yaklaşımı ve tutumu da önemlidir. Bu konuda birkaç söz söylemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Öncelikle “demokratikleşme”, “sivilleşme” olarak sunulan bu girişimin anlamını ve politik özünü doğru kavramak gerekir. Bu yapılmadan öteden beri süren iktidar kavgasının bir payandası, aleti veya parçası haline gelmek, kaçınılmaz hale gelecektir. Bu nedenle bağımsız bir duruş için, bağımsız bir bakış açısı zorunlu olmaktadır.

Hemen vurgulamalıyız ki, son iki yıldır egemenler cephesinde çok boyutlu bir iktidar mücadelesi yaşanmaktadır ve bu alanda önemli bir noktaya gelindiği de söylenmelidir. Son Anayasa değişiklik paketini de bu kavga, yeni bir platform, yeni bir düzeyi olarak algılamak gerekir. Görünen şu ki, AKP, arkasına aldığı iç ve dış güçlerin desteği ile bu alanda önemli bir mesafe kaydetti, ama bu “kazanımlarının” henüz tam oturmadığını, daha sağlam güvencelere bağlanması gerektiğini düşünmektedir. Daha da önemlisi bu alanda daha engelsiz yol almak, tüm iktidar iplerini adım adım elinde toplamak için katetmesi gereken birçok yolun olduğunu, aşılması gereken engeller olduğunu bilmektedir. Gelinek noktada “Yüksek Yargı”, HSYK, Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Yargıtay gibi kurumları kendi iktidar planları bakımından mutlaka aşılması gereken engeller olarak görmektedir. Bu engelleri aşmanın, ancak anayasal değişiklikler bağlamında olabileceği bilinmektedir. Son paket birçok farklı maddeden oluşsa da son girişimin, esas politik hedefi anılan yargı organlarını aşmaktır.

Hiç kuşkusuz, anılan kurumlar, 12 Eylül faşizminin ürünleridir ve esas işlevleri 12 Eylül ile yeniden kurumsallaştırılan Cumhuriyet'in her açıdan bekçiliğini yapmaktır. Hem bu işlevleriyle, hem iktidar yapısı içinde tuttukları yer ile anti-demokratik, daha doğru bir tanımla, özel savaş aygıtının tamamlayıcı unsurlarıdır. En gerici, katliamcı unsurların bu kurumlara seçilmesi de boşuna değildir. Yani bizim için bu kurumların özel savaşçı, despotik yapı ve işlevleri tartışma götürmeyecek kadar açıktır!

Bununla birlikte yeni paketle bunların yerine ikame edilecek veya edilmesi öngörülen kurumların bundan daha demokratik ve “halktan” yana olduklarını savunmak da mümkün değildir! Demokrasi, halk, emekçiler, Kürtler ve diğer farklı grup ve tabakalar için bu değişikliğin kayda değer bir anlamı yoktur. Oturtulmaya çalışılan yeni iktidar dengelerine uyumlu, onu itekleyen ve geliştiren bir yapılanma öngörülmektedir; işin özü bu!

Meclise sunulan pakette 12 Eylül'ü yargılamanın kapılarını aralayacak bir madde de var. Elbette bu olumlu ve gecikmiş bir adımdır. Ancak bununla birlikte bu girişimin paketin özünü gözlerden kaçırmaya dönük, politik ve kitlesel destek ve “müttefikleri” çoğaltmaya dönük bir yönünün olduğunu da dikkatten kaçırmamak gerekir.

Aylar öncesinden ilan edilen “açılım”la ilgili tek bir maddenin bu paket içinde yer almaması gerçekten

ilginç ve düşündürücü değil mi? Kürtler, Aleviler, Romanlar ve diğerleri söz konusu olduğunda “üç maymunları” oynayan, ya da “papaz”, “iyi polis” rollerinin ötesinde bir adım atmayanların ne kadar ikiyüzlü ve aldatma sanatında “ustalaştıkları” bir kez daha açığa çıkmış olmuyor mu?

Seçim barajının indirilmesi konusunda kılını kıpırdatmayanların, bir yıldan fazla bir süredir yayına sokulan TRT-6'nın yasal bir temele oturtulması için herhangi bir girişimde bulunmayanların “demokratik açılım” laflarına inanmak, bunlara umut bağlamak safdillik değilse nedir?

AKP ve liderinin bazı ülkelerin Ermeni Soykırımı'nı kabul etmeleri üzerine yaptığı açıklamalar, aynı soykırımcı gelenek ve kültürün ne kadar derinlere işlediğini bir kez daha açığa çıkardı. Ekonomik gerekçelerle çalışmaya gelen Ermeniler'in sınır dışı edileceği tehdidi, 1915 Tehcir ve Soykırımı'nı, bunun ardındaki egemen kırımcı mantığı bir kez daha hatırlatmıyor mu? Tehcir ve kırım, inkâr ve imha, bu cumhuriyetin, onun her renkten hükümet ve unsurunun ruhuna ve düşünce sistemlerine işlemiştir!

AKP ve onu destekleyen odakların demokrasi konusundaki ikiyüzlülüğü sadece Kürtler'e, Aleviler'e, Romanlar'a değil, emekçilere karşı da çok daha net bir biçimde açığa çıktı. Yeni bir Ankara eylemini gerçekleştirmek isteyen TEKEL işçilerine karşı geliştirilen şiddet ve terör, bu hükümetin işçi, emekçi ve halk düşmanı kimliğini bir kez daha ortaya koymuştur.

Pakette memurlara grevsiz toplu sözleşme hakkının

tanınması, hem göz boyamaya, hem de emekçilerden duyulan korkuya, bundan dolayı sınıf kinine işaret etmektedir.

Bu kısa alt-başlıkları toplayıp birlikte değerlendirdiğimizde Meclis'e sunulan paketin politik özü de netleşmiş oluyor:

Bu anayasa değişikliği paketi, bir demokratikleşme girişimi değil, AKP'nin bütün iktidarı eline geçirme, bunu sağlam temellere oturtma çabasıdır!

Asgarinin asgarisi bir demokratikleşme, kuşkusuz, Kürtler'in, Aleviler'in ve diğer grupların varlığını kabul eden, özgür düşünme ve kendini ifade etme, örgütlenme hakları önünde her maddesiyle engel olan 12 Eylül Anayasası'nı tümünden ortadan kaldıran, yine 12 Eylül'ün bütün temel yasalarını lağveden bir yaklaşım ve iradenin olması gerekir. Ancak biliniyor ki bunun ufukta en küçük ve sıradan bir işareti görülmemektedir!

Dolayısıyla yurtsever ve devrimcilerin yaklaşım ve tavırları, bize göre, çok açık ve nettir:

Bir: Sürmekte olan iktidar savaşının içyüzünü teşhir etmek!

İki: Bu teşhir çabalarını Cumhuriyet'in teşhiri ve tecridi eksenine bağlamak!

Üç: Bu iktidar savaşının basamağı, payandası ve aleti olmamaya özen göstermek!

Dört: Bütün bunları bağımsız bir duruş ve perspektifle ele almak kaçınılmaz olmaktadır.

6 Nisan 2010

“Vicdanlarımızda yargılanacaksınız”

Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 262. haftasında 25 Ocak 1995 tarihinde gözaltında kaybedilen Bedri Algan'ın dosyasının Ergenekon davası kapsamına alınmasını istedi.

Basın açıklaması öncesinde İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon üyesi Leman Yurtsever bir konuşma yaptı. 15 Şubat 1995'te gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç'un babası Hasan Karakoç'un 22 Mart 2010'da yaşamını yitirdiğini belirterek yakınlarının akibeti öğrenemeden yaşamını yitiren aileleri unutmadıklarını söyledi.

Ardından, İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Rıdvan Karakoç'un ağabeyi Hasan Karakoç gerçekleştirdi. Karakoç, 1990 yılında Bedri Algan'a koruculuk dayatıldığını söyledi. Koruculuğu kabul etmeyen Algan'ın ise Diyarbakır il merkezine göç ettiğini ifade etti. 25 Ocak 1995 tarihinde Algan'ın işyerinin bulunduğu Yoğurtçu Sokağı'na

geldiğinde birkaç el silah sesi duyduğunu ve sokakta bir kişinin silahlı saldırı sonucu yaralandığına tanık olduğunu söyleyen Karakoç, aynı gün saat 10.00 sıralarında Algan'ın işlettiği kıraathaneye gelen polislerin Algan'ı gözaltına aldıklarını, birkaç soru sorup bıraktıklarını ifade etti. Karakoç, aynı günün gecesi üçüncü kez gelen polislerin Bedri Algan'ı tekrar gözaltına aldıklarını, bir daha da kendisinden haber alınmadığını belirtti.

Rakamlarla polis devleti uygulamaları...

Bariş ve Demokrasi Partisi (BDP) Grup Başkanvekili ve Batman Milletvekili **Ayla Akat Ata**'nın, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a cevaplama için verdiği soru önergesi bir kez daha Türkiye'de polis devleti uygulamalarının hüküm sürdüğünü gösterdi.

Akat'ın çeşitli tarihlerde gerçekleşen linç girişimleriyle ilgili soruları, Beşir Atalay tarafından bambaşka bir çerçevede yanıtlandı. Fakat gerek Akat'ın verilerini ortaya koyarak sorduğu sorular, gerekse de Atalay'ın cevapları işçi ve emekçilerin üzerinden polis ve devlet terörünün eksik edilmediğini gösterdi.

Akat soru önergesinde, Türkiye'de son yıllarda yapılmak istenen demokratik eylem ve etkinliklere ve örgütlenme hakkına yönelik linç girişimleriyle muhalif kesimler üzerindeki baskıların arttığını belirterek, resmi yetkililerin linç girişimlerini "münferit olaylar", "milli hassasiyetler" gibi kavramlarla açıklamaya çalıştığını ifade etti. Kamuoyuna yansıyan linç girişimlerinin dökümünü sundu.

Atalay'a ise şu soruları yöneltti:

"2002-2009 yılları arasında yapılmak istenen demokratik eylem ve etkinliklere, örgütlenme hakkına yönelik kaç linç girişimi gerçekleşmiştir, bunların sonucunda kaç kişi yaralanmış ve kaç kişi yaşamını yitirmiştir? Kaçı hakkında soruşturma, dava açılmıştır? Kamuoyuna yansıyan linç olaylarında da görüldüğü üzere linç girişimine maruz kalan kişilerin kaç gözaltına alınmıştır? Toplumda giderek yaygınlaşan linç kültürüne karşı ne tür önlemler alınmaktadır?"

Birçoğu devletin bilgisi ve yönlendiriciliği dahilinde yapılmış linç girişimlerine ilişkin Beşir Atalay'ın cevapları, konuyla tamamen ilgisiz. Fakat derinlemesine bir araştırma yapmadan bile Akat'ın sorularının cevabının oldukça net olduğu görülebilir. Mesela, linç olaylarıyla ilgili açılan davalar ya da soruşturmalar varsa bunlar lince uğrayanlara yöneliktir. Yaşamını yitirenler, yaralananlar hep hakkını arayan işçi ve emekçiler, ezilen halklar olmuştur. Buna karşılık ise saldırganlar da hep devlet tarafından korunmuştur. Giderek yaygınlaşan linç kültürüne ise devletin önlem alması da söz konusu değildir. Linçler, bizzat devlet tarafından organize edilip yönlendirilirken, şovenizm zehri ile kışkırtılanlar kardeş halkların üstüne saldıran linçlerin adresi sermaye iktidarındır.

Beşir Atalay'ın veremediği cevaplar sayısal verilerin dışında ancak bunlar olabilir.

Fakat Atalay'ın vermeyi tercih ettiği konuyla alakasız cevaplar bile çarpıcı bir gerçeğe ışık tutuyor. Polis devleti uygulamalarının işçi ve emekçiler üstünde kara bir gölge olduğu Atalay'ın cevapları ile kendini bir kez daha gösteriyor.

Atalay ise önergeye verdiği yanıtta yaşanan linç olaylarına ilişkin bilgiler yerine eylem, etkinlik ve gözaltılara ilişkin bilgileri veriyor. Atalay şunları ifade ediyor: "2002-2009 yılları arasında toplam 74 bin 597 eylem/etkinlik gerçekleştirildi. Bunlardan 10 bin 658'ini 'kanuna aykırı' eylem ve etkinlikler oluştururken, toplam 24 bin 246 kişi gözaltına alındı. Eylemler sırasında yaşanan olaylarda ise 933 vatandaşa ve 2 bin 76 güvenlik görevlisi yaralandı. Meydana gelen olaylarda 34 vatandaşa ve 3 güvenlik görevlisi de yaşamını yitirdi."

TEKEL işçilerinin meşru eylemlerini "yasadışı" ilan eden zihniyetin en ufak bir hak arama eylemini de 'kanuna aykırı' olarak nitelendirmesi normaldir. Sermaye devleti baskı ve zorunu ancak bu yalanlar ve demagojiler ile gerekçelendirebilir. Cevaptaki rakamlar ise devletin sergilediği şiddetin açık bir göstergesidir.

KESK ve ÇHD polis terörüne tepki gösterdi

Ankara'da TEKEL işçilerine yönelik polis saldırısı sırasında üyeleri de polis terörüne maruz kalan KESK ve Çağdaş Hukukçular Derneği'nden tepki geldi.

Şimşek: Pabuç bırakmayız

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek yaptığı yazılı açıklamada, polisin TEKEL işçilerine sergilediği tutumun, "insan haklarına, özgürlüklere, demokrasiye ve toplumsal vicdana aykırı olduğunu" ifade ederek, TEKEL işçilerinin Türk-İş Genel Merkezi önüne gitmesinin engellenmesinin hiçbir hukuksal dayanağı olmadığını belirtti.

Şimşek, iki gündür Ankara polislerinin hükümetin TEKEL direşinin rövanşını alma hırsına alet edildiğini ifade ederek, hukuksal haklarını sonuna kadar arayacaklarını bildirdi.

Şimşek, devlet televizyonunda KESK üyelerinin polise saldırdığı yönündeki haberlerin yalan olduğunu bildirerek, KESK'in gaza, copa, polis saldırganlığına, barikatlara tarihi boyunca pabuç bırakmadığını söyledi.

ÇHD: Yaşanan olaylar kışkırtıcı, şoven tutumdan kaynaklı

ÇHD Genel Merkezi tarafından yapılan yazılı açıklamada ise olaylar sırasında ÇHD Ankara Şube Sekreteri Avukat Murat Yılmaz'ın yaralandığını ve Ankara Şube üyesi Avukat Kemal Ulusoy'un da tartaklanarak gözaltına alındığı hatırlatıldı. Yaşanan olayların polisin kışkırtıcı ve şoven tutumundan meydana geldiği belirtilen açıklamada Ankara Valiliği, Emniyet Müdürlüğü ve Emniyet Müdürlüğü Çevik Kuvvet Şubesi'ne bağlı olarak görev yapan kolluk görevlilerinin yasa ve düzenlemelere aykırı davrandığı ifade edildi.

Polisi polis "soruşturunca"...

Polis terörü ve cinayetleri, üstü örtülemez bir biçimde çeşitli örneklerle karşımıza çıkıyor. Polise tanınan sınırsız yetkiler, polis kurşunu ile yaşamını kaybeden insanların sayısını her geçen gün arttırmakla kalmıyor, bu katillerin "aklanmasını", herhangi bir ceza almadan kurtulmasını da sağlıyor.

Polisin işlediği cinayetler, yine polis tarafından soruşturulunca binlerce dosya daha mahkeme süreci işletilmeden kapanıyor.

Geçtiğimiz aralık ayında polisin işlediği bir cinayetin de benzer biçimde üstü kapatılmaya, katil aklanmaya çalışılıyor. Bu aklama operasyonu daha cinayetin akabinde karakolda başlıyor. Kürtçe şarkı nedeniyle başlayan bir kavgada **Emrah Gezer**'i öldürmekle suçlanan Özel Harekâtçı Polis Memuru Serkan Akbulut ve ağabeyi Levent Akbulut'un polis sorgusunda "polis dayanışması" gördükleri ortaya çıktı. Önce Serkan Akbulut'un ifadesini alan polis, ardından bilgisayarda bu ifadeyi "kesip", ağabey Levent Akbulut'un ifade tutanağına "yapıştırmış."

27 Aralık gecesi yaşanan olayda Gezer'i öldürmekle suçlanan Serkan Akbulut, Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanıyor. 6 Nisan günü görülen ikinci duruşma öncesinde Polis Serkan Akbulut ve kavgaya karışan ağabeyi Levent Akbulut'un polisteki ifadelerinin 'kes yapıştır' yöntemiyle oluşturulduğu ortaya çıktı. Levent Akbulut'un ifade tutanağının birinci sayfasında kullandığı cümleler ile sanık Serkan Akbulut'un ifade tutanağının birinci sayfasında kullandığı cümlelerin aynı olduğu anlaşıldı.

İki kardeşin ifade tutanağındaki imla hataları bile aynı. İfade tutanaklarının kes yapıştır yöntemiyle hazırlandığının bir diğer kanıtı ise olay sırasında silah kullanmayan Levent Akbulut'un "Havaya doğru 8-9 el ateş ettim" cümlesi oldu. Bu cümle Serkan Akbulut'un ifade tutanağında da aynı şekilde var.

Davanın ilerleyen duruşmalarında da Akbulut'un en hafif biçimde bu işten sıyrılmasını sağlayacak koşullar oluşturulacaktır. Zira polislerin "yargılandığı" onlarca davanın kapanması ya da olması gerekenden çok daha az ceza alınması bu öngörüğü güçlendiriyor.

Polis kurumunun asli işlevi sermaye düzenini korumak olduğu ölçüde sürecin sermaye düzeninin tercih ettiği ölçüde işlemesi kaçınılmazdır.

Azadiya Welat gazetesi çalışanı katledildi!

Metin Alataş uğurlandı

Kürt halkına yönelik Türk sermaye devleti tarafından on yıllardır yürütülen kirli savaşın son "faili meçhul" örneği 4 Nisan günü yaşandı. Azadiya Welat gazetesi Adana çalışanı Metin Alataş, 4 Nisan günü bir evin bahçesindeki portakal ağacına asılı olarak bulundu.

2010 yılının Ocak ayında, Adana BDP il binası önünde sivil bir araçtan inen 3 kişinin saldırısına uğrayarak darp edilen Alataş, çevresindekilere sürekli olarak takip edildiğini belirterek yakın zaman önce Adana Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunmuştu.

Metin Alataş, 5 Nisan günü Adana'da 20 bin kişinin katıldığı kitlesel bir cenaze töreniyle son yolculuğuna uğurlandı.

Alataş'ın cenazesi defnedilmek üzere Küçük Oba Mezarlığı'na götürüldü. Cenaze aracına yaklaşık 20 bin kişilik bir kitlenin eşlik ettiği 7 km'lik yürüyüşe, Alataş'ın ailesi, BDP üye ve yöneticileri, Azadiya Welat gazetesi yönetici ve çalışanları, TUHAY-DER, MEYA-DER ve İHD yöneticileri de katıldı. Yürüyüşte Alataş'ın PKK bayrağına sarılı tabutuna yol boyunca karanfiller atıldı. Yürüyüş sonrasında Alataş'ın cenazesi "Şehid namırın!" sloganları eşliğinde defnedildi.

Cenaze töreninde konuşan BDP Adana İl Başkanı Zeki Karataş, Alataş'ın ölümünden onu tehdit edenlerin sorumlu olduğunu söyleyerek, "Bu barbarlıktır, halk bu barbarlığa cevap verecektir. Halk olarak, kendimizi korumalıyız" dedi.

Karataş'ın ardından Azadiya Welat temsilcisi Ali Kalik bir konuşma yaptı. Alataş'ın her zaman moralli, coşkulu ve hedefleri büyük olan bir kişi olduğunu söyleyen Kalik, "Ölümü sıradan bir ölüm değil" açıklamasında bulundu.

Sosyalist basından Metin Alataş için eylem

Metin Alataş için bir araya gelen devrimci, sosyalist basın çalışanları, 7 Nisan günü Adana'da bir eylem gerçekleştirdiler.

Atılım, Devrimci Proletarya, Devrimci Demokrasi, Barikat, Kızıl Bayrak ve Mücadele Birliği tarafından gerçekleştirilen eyleme İHD Adana yöneticileri, MKM çalışanları, TUHAYDER yöneticileri ve Azadiya Welat çalışanları da katıldı.

"Özgür basın susturulamaz, Metin Alataş ölümsüzdür" yazılı pankartın açıldığı eylemde, Alataş'ın cenazesinin Adli Tıp morguna getirildikten sonra ailesine haber verildiği belirtildi. Açıklamada, üzerinde kimliği olmayan Alataş'ın savcılık tarafından parmak izinden teşhis edilerek ailesine bildirdiği söylendi. "Olayın intihar değil, devlet tarafından intihar süsü verilmiş bir cinayet olma ihtimali ağır basmaktadır." denilen açıklama, Alataş'ın katilleri açığa çıkarılana kadar mücadelenin süreceği ifade edilerek bitirildi.

"Metin Alataş ölümsüzdür!", "Özgür basın susturulamaz!", "Şehit namırın!" ve "Yargılı-yargısız infazlara son!" sloganlarının atıldığı eylemin ardından, devrimci sosyalist basın çalışanları Alataş için Gülbahçesi Mahallesi'nde kurulan taziye çadırını ziyarete gittiler. Sosyalist basın çalışanlarının taziye çadırının bulunduğu alana girmesinin ardından hep birlikte "Şehit namırın!" sloganı haykırıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Eğitim Sen'den Örkmez için açıklama

Eskişehir'in Mihalgazi ilçesinde 15 Mart'tan beri haber alınamayan Eğitim Sen üyesi 29 yaşındaki **Mehmet Ali Örkmez** için basın toplantısı düzenlendi.

Fen Bilgisi öğretmeni olan Örkmez için 5 Nisan günü Ankara'da basın toplantısı düzenleyen Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, Örkmez'in bir an önce bulunmasını istedi. KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek ve Örkmez'in dayısı İhsan Avcı'nın da yer aldığı toplantıda yetkililere, daha duyarlı olma ve kapsamlı bir çalışma yapma çağrısında bulunuldu. Kılıç, son günlerde çeşitli nedenlerle kayıp olaylarının arttığını, bu durumun Örkmez'le ilgili kaygılarını daha da derinleştirdiğini vurguladı.

Açıklamada, Eğitim-Sen Eskişehir şube yöneticilerinin, 15 Mart'tan itibaren Örkmez'in bulunması için yetkililerle temas kurduğu, KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de aynı amaçla İçişleri Bakanlığı'yla görüştüğü bilgisi verildi. Mehmet Ali Örkmez'in, düzenli, yerleşik bir hayatı olan, çevresi, öğrencileri ve meslektaşları tarafından sevilen bir kişi olarak tanıdığını bildiren Kılıç, Örkmez'in kaybolduğu yerin, yaşadığı kentin merkezi olduğunu, bu şekilde kaybolan bir kişiden, aradan üç haftayı aşkın bir süre geçmesine rağmen halen bir iz bulunamamasını anlamakta zorlandıklarını bildirdi.

İlçede incelemelerde bulunan KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, konuyla ilgili gerekli araştırmanın yapılmadığını ifade etti. Olay günü Örkmez'in birlikte olduğu 4 öğretmenin bile savcılık tarafından sorgulanmadığını belirten Şimşek, konuyla ilgili varolan sessizliğin "Acaba devletin bildiği ve bizim bilmediğimiz başka şeyler mi var?" sorusunu akla getirdiğini söyledi.

Katillerden katile misafirperverlik örneği

Dink suikastının maşası Ogün Samast'ın polis sorgusu kayıtları yayımlandı. TRT haber kanalında yayınlanan sorgu kayıtlarıyla birlikte, yakalandığında kahraman gibi karşılanan Samast'a gösterilen "hürmet" in, jandarma çay ocağından sonraki aşamalarda da sürdüğü tekrar gözler önüne serilmiş oldu.

Yakalandıktan sonra üç buçuk saat süren bir sorgudan geçirildiği anlaşılan Samast, görüntülerde rahat tavırlarıyla dikkat çekiyor. Çayını, sigarasını içip gazetesini okuyan tetikçi, sorguda yemek molası da veriyor.

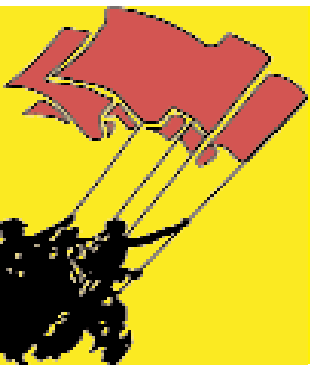
Cinayet anını oldukça soğukkanlı bir şekilde anlatan ve suikastın ardından yaptığı açıklamalarla cinayeti milliyetçi duygularla işlediğini söyleyen Samast, kendisine Ermeni soykırımını bilip bilmediği sorulduğunda ise hiç duymadığını söylüyor.

Cinayeti işledikten sonra neden silahını atmadığını soran savcıya teslim olacağını söyleyen Samast, jandarmaların kendisini çok sevdiğini ve Trabzon'a gidip 'muhabbeti' olan jandarmalara teslim olmayı düşündüğünü söylüyor.

Hatırlanacağı gibi Ogün Samast "yakalandığında" Samsun Emniyeti'nde kahramanlar gibi karşılanmış, eline bayrak verilerek asker ve polislerle fotoğraf çektirmişti. Bu örnekler bir kez daha sermaye devletinin, tetikçilerini koruduğu ve kolladığını göstermiştir.

Katilleri kahraman ilan etmekte usta olan sermaye düzeni "Bu vatan için ölen de öldüren de kahramandır" ifadelerini belleklere kazıyarak bu görüntülerin hayat bulmasının koşullarını oluşturmuştur. Dink cinayetinde tetikçilik yapan Samast olsa da cinayet özünde devlet tarafından işlenmiştir. Bu görüntüler devletin farklı kurumlarına konuk olan Samast'ın, katillerin katile hizmette kusur etmediğini kendi deneyimleriyle yaşadığını göstermiştir.

Mücadele Postası

Yine tramvay “kazası”

6 Nisan günü Hacı Emin Sadıklı, Edirnekapı Demirkapı Topçular istasyonu arasında bulunan Topçular Tüneli çıkışında tramvayın altında kalarak can verdi.

11 Mart 2010 tarihinde Merter’de, Bahçelievler Kemal Hasoğlu Lisesi öğrencilerinin karşıdan karşıya geçerken tramvay altında kalması ve öğrencilerin hayatlarını yitirmesi, şehircilik üzerinden tartışmaların yaşanmasına neden olmuştu. Üst geçit olmaması, trafik sinyalizasyonlarının uzakta olması vb. nedenler öğrencilerin ölmesini koşturmuştu. Fakat “kazanın” faturası, kaynaklarını toplum için kullanmayan belediye yerine tramvayın vatmanına kesilmişti.

6 Nisan günü gerçekleşen “kaza” da yine benzer sebepten, şehir planlamasının insan etmenini göz önünde bulundurmadan yapılmasından kaynaklandı.

“Kaza” anında trafik sinyalizasyonları çalışmıyordu

Tramvayın çarpması sonucu Sadıklı’nın hayatını kaybettiği yerdeki çevre esnafı da yaşananlara tepki gösterdi. Daha önce de aynı yerde ölümlü kazaların olduğu ifade edilirken bir görgü tanığı kendisinin bilgisi dahilinde aynı yerde 4 kere kaza yaşandığını, bunun ise ikinci ölüm olduğunu söyledi. Farklı esnafın kazayla ilgili konuşmalarında karşıdan karşıya geçmenin sorunlu olduğunun ve “kazaların” ışıktan kaynaklandığının altını çizdi.

“Buraya önlem alınmazsa, üst geçit yapılmazsa ölümler kaçınılmaz olur.” ifadelerini kullanan esnaf, kazanın olduğu günün sabahı trafik ışıklarının çalışmadığını, olaydan sonra yanmaya başladığını belirtti.

Kazadan sonra bir işçinin sinyalizasyonu tamir etmek için çalışması dikkat çekerken, belediye yetkililerinin kazanın sorumluluğunu bir kez daha başkasının üstüne atacağını sinyalleri de bu çalışma ile verildi.

En basitinden, tramvayın etrafında korkulukların olmaması ve güvenli yaya geçitlerinin azlığı yaya güvenliğini tehlikeye atan sebeplerden başlıca ikisiyken, belediye yetkililerinin kazadan üzüntü duyduklarına dair yapacakları olası açıklamaların da bir ehemmiyeti kalmayacaktır.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

KESK: “Seyirci kalmayacağız”

KESK İstanbul Şubeler Platformu, boşanmak istediği için eşi tarafından öldürülen SES üyesi hemşire Dilek Daşdanoğlu’nun 6 Nisan günü görülecek duruşması öncesinde, Bakırköy Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Boşanmak istediği için eşi tarafından öldürülen SES üyesi hemşire Dilek Daşdanoğlu’nun 3. duruşması öncesinde KESK İstanbul Şubeler Platformu Bakırköy Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Yeni Dilekler öldürülmesin diye, katilinin hak ettiği cezaya çarptırılması için bu davanın sonuna kadar takipçisi olacağını duyurdu.

“Haksız tahrik değil planlı cinayet! Yeni Dilek’lerin ölmesine seyirci kalmayacağız! / KESK İstanbul Şubeler Platformu” pankartının açıldığı eylemde, Dilek Daşdanoğlu’nun fotoğrafları taşındı. Basın açıklamasını yapan SES Bakırköy Şube Başkanı Leyla Koç, boşanmak istediği için eşi Tahir Daşdanoğlu tarafından 19.07.2009 tarihinde, yüzüne yastık kapatılarak, tek kurşunla öldürülen üyeleri Dilek Daşdanoğlu’nun duruşmasına katılmak için burada olduklarını belirtti. Örgütlü kadınlar olarak Dilek’in davasında taraf olduklarını ifade etti. Dilek hemşirenin kadın cinayetlerinde kaybedilen ilk kadın olmadığını söyleyen Koç, kadın üzerinde bir kontrol mekanizması olarak kullanılan ve devletin göz yumarak teşvik ettiği kadın cinayetlerinde bir Dilek hemşireyi daha kaybetmemek için mücadele ettiklerini söyledi.

Devletin, tüm kadın “katliamları” haksız tahrik indirimiyle meşrulaştırırken, gerekli önlemler için bütçe ayırmayı da reddettiğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tire’de Kürt öğrencilere linç girişimi

İzmir’in Tire ilçesinde Kürt öğrencilere yönelik linç kampanyası başlatıldı. Tire’de Şehit Albay İbrahim Karaoğlu Lisesi öğrenci pansiyonunda, “Kürt öğrenciler bayrak yaktı” söylentileri üzerinden yaratılan linç ve provokasyon ortamı 5 Nisan günü Kürt öğrencilere yönelik saldırı biçiminde kendini gösterdi.

İnternet üzerinden Facebook kanalıyla örgütlenen linç girişimi gece geç saatlerde pansiyonun önünde toplanan faşist grubun içeriye girmek istemesiyle yaşandı. 50- 60 kişilik faşist grup, saat 22.30 sıralarında, ellerinde Türk bayrakları ile sloganlar atarak lisenin öğrenci pansiyonuna girmek istedi. Ancak pansiyon binasının yaklaşık 200 metre önünde “önlem” alan polisler, faşist göstericilerin içeri girmesine biber gazı kullanarak engel oldu. Pansiyon yetkilileri yaptıkları açıklamada iddiaların asılsız olduğunu bildirdi. Öğrenci pansiyonu önünde İstiklal Marşı okuyan faşist grup, daha sonra dağıldı. Tire’de linç girişimini gerçekleştirenlerin bilinmesine rağmen gözaltına alınan olmadı.

Ölüm tersanelerinde “iş kazaları”

Tuzla Tersaneler cehennemi, Yalova... İkisinin de ortak noktası kölece çalışma koşullarına eşlik eden iş cinayetleri. Tersanelerdeki son iş cinayeti de Yalova Necdet Kalkavan Tersanesi’nde yaşandı.

Gölcük Şirinköy’de yaşayan 36 yaşındaki İsmail Çakır iş cinayetine kurban gitti. Yalova Necdet Kalkavan Tersanesi’nde geçirdiği iş kazası sonucu beyin kanaması geçirerek yaşamını yitiren Çakır’ın cenazesi İhsaniye Mezarlığı’nda toprağa verildi.

4,5 yıldır tersane işçisi olarak çalışan Çakır, işsiz kaldığı kısa sürenin ardından Necdet Kalkavan Tersanesi’nde 10 gün önce çalışmaya başladı. Çakır’ın ölümü dubanın devrilmesi sonucu gerçekleşti.

Çakır, tersanede gemi ile liman arasında ulaşımı sağlayan dubaya binerek malzeme götürdüğü esnada dubanın devrilmesi sonucu başını gemiye vurarak denize düştü. Çakır, diğer tersane işçileri tarafından denizden çıkartılsa da sonrasında yapılan müdahaleler yeterli olmadı. Çakır’ın cenazesini yapılan otopsi sonrasında İhsaniye Mezarlığı’nda toprağa verildi.

**1 Mayıs'ta
Taksim
yasağına
son!**

**Birleşik, kitlesele,
devrimci bir
1 Mayıs için
alanlara!**